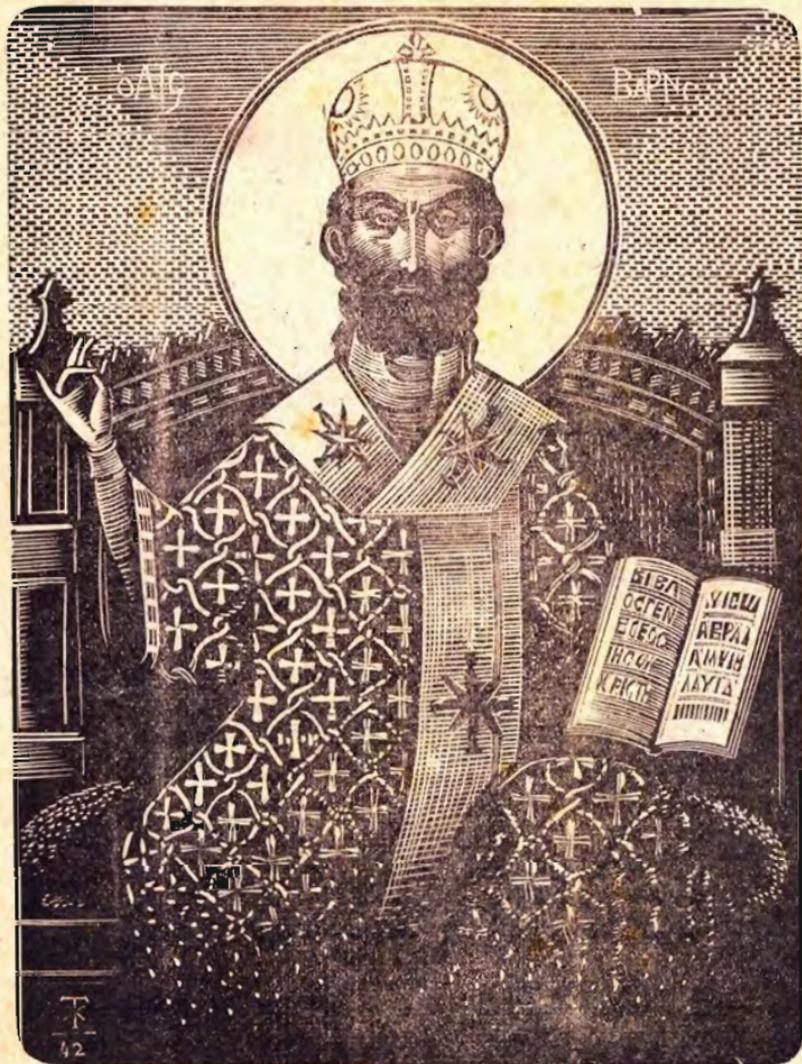

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Ο ΔΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

«Οὕτω λαμπάτω τὸ φῶς ὑμῶν, ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ κατὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς»

Ματθ. 5,16

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΞΕΔΩΚΕΝ

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΡΜΗΣ"

ΛΕΥΚΩΣΙΑ—ΚΥΠΡΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Η ΞΑΚΟΥΣΜΕΝΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

Δέν εἶναιχώρα στή Γῆ ἀπάνω, πιδ ἑξακουσμένη ἀπό τήν Ἑλλάδα μας. Δέν ὑπάρχει τόπος Ἑλληνικός, πιδ εὐλογημένος ἀπό τήν Κύπρο μας. Δέν ἔχτισθη πόλις στήν Κύπρο, πιδ δοξασμένη ἀπό τή Σαλαμίνα μας.

Βρισκόμαστε στά χρόνια, πού ὁ πολυαγαπημένος Ζῶν Τριαδικός Θεός μας, ἔστειλε τὸ μονάκριβο παιδί του, τὸν γλυκύτατο Ἰησοῦ Χριστὸ, στή γῆ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Ἡ πολυάνδρος Σαλαμίνα, τῆς πολυώνυμης Κύπρου μας, εἶναι ἡ πιδ μεγάλη ἐμπορικὴ πολιτεία τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ Σαλαμίνιο λιμάνι τῆς, εἶναι τὸ πιδ καλὸ καὶ ἀπάνεμο λιμάνι γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα καράβια, τὰ πολεμικὰ καὶ τὰ ἐμπορικὰ. Εἶναι πάντα γεμᾶτο ἀπὸ τὰ πολύμορφα, πολύχρωμα καὶ πολύσχημα καράβια τῶν ἐμπόρων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης, πού πηγαينوέρχονται γιὰ νὰ φέρουν καὶ νὰ πάρουν πολύτιμα ἐμπορεύματα.

Ἡ ἀγορὰ τῆς εἶναι ἡ πιδ ἑξακουσμένη μεγάλη ἀγορὰ τοῦ κόσμου, κατόπιν ἀπὸ τήν ἀγορὰ τῆς κοσμοκράτορας Ρώμης. Ἐδῶ ἡ Ἀνατολή σμίγει μὲ τὴ Δύση, γιὰ ν'ἀνταλλάξουνε τὰ ἔργα τοῦ νοῦ καὶ τῶν χειρῶν τους.

Στὴ Σαλαμίνα τὸ 320 π.Χ. Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρας, ὕταν κατερήμωσε τὴν Ἁγία Πόλι καὶ Γῆ, μετέφερε πολλοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὲς δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ. Μετέφερην εὐσεβεῖς, Ἰουδαίους καὶ λευῖτες καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς «εὐφροεστάτους, εὐθεῖς καὶ δολίους ἐμπόρους», ἐπικίνδυνους συναγωνιστὲς τῶν Φοινίκων. Τόσους πολλοὺς, ὥστε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ὥρας Σαλαμίνας, πρὸς τὴν μεγάλην ἀγορὰν, τὸ Νότιο κατὰ τὸ μῆκος τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Πηδιά, ἴσα μὲ τὴ θάλασσα, τὸ κατοικοῦσαν οἱ δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ. Ἐνας καθαρὸς καὶ συμπαγῆς ἑβραϊκὸς συνοικισμὸς, ἀνάμεσα σ' ἓνα μεγάλο καθαρδαίμο αὐτόχθονο Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ. Στὴ Σαλαμίνα μας μαζεύουνταν ἐμπορεύματα καὶ ἐμποροὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς

γῆς. Ἐδῶ στή μεγάλη αὐτὴ ἀγορὰ μὲ τὴν μεγαλόπρεπη καὶ ἐπιβλητικὴ εἴσοδο, ὑπῆρχαν στοὺς ξεχωριστὲς καὶ οἰκήματα γιὰ ὄλα τὰ εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων. Ὠραῖοι ναοί, βωμοί, ἀγάλματα, θησαυροφυλάκια, δεξαμενὲς καὶ βρύσες γιὰ νερό. Τόποι γιὰ νὰ πηγαινοέρχονται, νὰ κάθονται, νὰ ξεκουράζονται, νὰ διδάσκουν καὶ νὰ διδάσκονται, νὰ συζητοῦν καὶ νὰ μανθάνουν τὰ νέα καὶ νὰ διαφωτίζονται γιὰ ὄλα τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς πολιτείας, οἱ πολῖτες.

Ξεχωριστὲς στοὺς, ὅπου ὑπῆρχαν γιὰ ἔκθεση καὶ γιὰ πώληση τὰ πιὸ πολύτιμα διαμαντικὰ τῆς γῆς : λαμπερὰ διαμάντια, ἄσπρα μαργαριτάρια, κόκκινα κοράλια καὶ ρουμπίνια, λάσπιδες καὶ σαρδόνυχες, τοπάζια κίτρινα καὶ χρυσαφιά, σμαρταχδόπετρες πράσινες, ἀμέθυστους βύσσινους καὶ ἰώδεις, γαλάζια ζαφείρια, ἱριδίζοντα ὄπάλια, χαλκηδονόπετρες σταχτιές, πολύχρωμους ὄνυχες, πράσινους ὄμφακες, βαθυπράσινα ἠλιοτρόπια καὶ ὄφειτες, σεληνῖτες καὶ χρυσόλιθοι, βερύλια καὶ κίτρινο χρυσάφι, ἀσημι καὶ ἔβανο, κεχρυπάρια καὶ ὄλα τὰ πανάκριβα γεννήματα τῆς γῆς ἀτόφια καὶ ὄσα ἡ τέχνη ἢ μυστικὴ καὶ φανερὴ τῶν ἀνθρώπων ἐδούλεψε καὶ μετέβαλε σὲ ἐνώτια καὶ ψέλλια καὶ βραχιόλια καὶ δακτυλίους καὶ σπεῖρες καὶ βόστρυχους καὶ πόρπες καὶ περόνες καὶ περιδέρεα καὶ ἐπιστήθια καὶ κτένες καὶ σκῆπτρα καὶ τιάρες καὶ θρόνους. Ὑπῆρχαν στοὺς γιὰ ἔκθεση καὶ γιὰ πώληση τῶν ὄσων ξακουσμένοι ὑφαντὲς καὶ ὑφάντριες τῆς Κύπρου ἐδούλεψαν στὸν ἀργαλεῖο, σὲ βαρύτιμες χλαμίδες καὶ χιτῶνες καὶ ἱμάτια καὶ πέπλους καὶ βύσσους, καὶ πορφύρες καὶ τήβεννες καὶ ἐσθῆτες καὶ ἐξωμίδες καὶ ἐπιπορπώματα καὶ παραπετάσματα καὶ χειρόμακτρα καὶ ποικίλματα καὶ κάθε τι, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀναγαλιάζεται νὰ ντύνη καὶ νὰ στολιζῆ τὸ κορμὶ του καὶ τὸ σπῖτι του.

Στοὺς γιὰ ὄσα περίφημοι τεχνῆτες ὄπλων πολεμικῶν ἐτεχνούργησαν σὲ μυθικὰ σχέδια καὶ χρώματα ἀπὸ χαλκὸ καὶ σίδηρο καὶ ὄρειχαλκο : ἀσπίδες καὶ θώρακες καὶ ἀκινάτες καὶ ἀκόντια καὶ δόρατα καὶ μάχαιρες καὶ ξίφη καὶ κνημίδες καὶ κράνη καὶ περικεφαλαῖες καὶ σφενδόνες καὶ τόξα καὶ βέλη καὶ φαρέτρες.

Στοὺς, γιὰ ὄσα, ὄνομαστοὶ ἐπιδέξιοι δουλευτάδες τῶν μετὰλλων φτιάχνουν γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωὴ : κρατῆρες καὶ κύπελα καὶ λέβητες καὶ λουτήρες καὶ ψήφους καὶ ἀνάγλυφα καὶ σφραγιδες καὶ ἀγάλματα καὶ ἀγαλμάτια καὶ παραστάσεις διάφορες.

Στοὺς, γιὰ ὄσα ἀγγειοπλάστες καὶ ἀγγειογράφοι φημισμένοι πλάθουν ἀπὸ πηλὸ, σὲ πολύτιμα ζωγραφισμένα ἐγγράχτα καὶ μονόχρωμα καὶ πολύχρωμα καὶ στυλινδόχρωμα καὶ ἀμαυρόχρωμα καὶ μελανόχρωμα καὶ μελανόμορφα καὶ καὶ ἐρυ-

θρόμορφα άγγεϊα : κρατῆρες και κύπελα και άμφορείς και πυξίδες και οίνοχόδες και στάμνες και κίλικες και λήκυθους και μυροθήκες και χύτρες και ύδρες και λύχνους και λυχνοστάτες και ποτήρια και άγάλματα και άγαλμάτια και εϊδώλια και έκτυπα και πλαγγόνες και ποικίλα άφιερώματα, για τούς βωμούς και τούς ναούς.

Στοές και καταστήματα με άσκους και πίθους και στάμνες γεμάτες από βύσσινα κρασιά της Σαμοθράκης, από κόκκινα σαν αίμα κρασιά της Σικελίας, από μαύρα και χρυσαφιά και σιφά και γλυκά και μωσχάτα και άμβροσίες και νέκταρ φημισμένα κρασιά της Κύπρου.

Στοές, με όλα τα είδη τα γεωργικά και οίκιακά και θρέματα και φρέσκα και διατηρημένα τρόφιμα, ξηρούς καρπούς και ό,τι ή ανθρώπινη ζωή χρειάζεται για να ζήση και να χαρή.

Στοές, με άργυραμοιβούς και τραπεζίτες, που αλλάζουνε όλα τα νομίσματα της Άνατολής και της Δύσης, που φέρουν οι έμποροι για να εύκολύνουν το έμπόριο.

Κοντά στη βορεινή άκρα της άγοράς, βρίσκετο το άπέραντο ύδραγωγείο, όπου έμαζεύετο το νερό, που το έφερναν σκεπασμένα αυλάκια άπάνω σε τόξα και τοίχους και καμάρες από τές περίφημες πηγές της Κυθραίας και το μοιράζανε σ' όλες τές βρύσες της πόλης.

Στο βορεινό τμήμα της πόλης ήσαν κτισμένα τα όνομαστά «βαλανεία ή θερμές» δηλαδή τα λουτρά με θερμοαεροδόχους, άτμοδόχους και ψυχοδόχους οϊκους, δεξαμενές, άναπαυτήρια, γυμναστήρια και βιβλιοθήκες. Η πόλις είχε άκόμα γυμναστήρια, μικρές άγορές, φρούρια, πύργους, παλάτια, άρχοντικά σπίτια, ώραίους δρόμους, πλατείες, πανύψηλα τείχη και ό,τι μιá μεγάλη πόλις έπρεπε να έχη για να τη σέβουνται οι ξένοι, να την άγαπούν και να ύπερηφανεύονται για αυτήν όλοι οι Κύπριοι.

Κοντά στο λιμάνι ήσαν τα περίφημα Ναυπηγεία ή Νεώρια, όπου κατασκευάζοντο μικρά και μεγάλα και πολύσχημα πολεμικά πλοία, για λογαριασμό ξένων βασιλιάδων και ντόπιων και έμπορικά, για θαρραλέους και άφοβους έμπόρους Φοίνικες, Έλληνες και Έβραίους και Καρχηδόνιους και Αιγύπτιους και Θαρσεις.

Το Πατρικό μου Σπίτι

Εϊναι πρωί. Η Άνατολή ροδίζει. Οι θάλασσες, οι στεριές και οι σφρανοι ξυπνούν. Καταπόρφυρος ήλιος προβάλλει

ἀπὸ τὸν γλαυκὸν ὀρίζοντα, ποῦ πλαισιώνει τὴν σμαραγδένιαν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνας. Μὲ ἀμέτρητα ἱριδένια στεφάνια στεφανώνει ὄλα τὰ σπίτια τῆς κατὰλευκῆς πόλης, ποῦ περήφανα ψηλώνει τὸ ἀνάστημά της, γιὰ νὰ χαιρετίσῃ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὲς ὠμορφίεσ τῆς θάλασσας καὶ τῆς στεριᾶς, στὸ πρωινὸ ξύπνημά τους.

Σ' ἓνα σπιτάκι ὀλόλευκο, ποῦ εἶναι κτισμένο ἀπάνω σὲ μικρὸ ψήλωμα, κοντὰ στὴν ἀκτὴ τῆς γαλανῆς θάλασσας, ποῦ μοιάζει σὰν κύκνος στὸ καθρέφτισμά του μέσα στὰ γαλανὰ νερά, κατοικεῖ μιὰ λευϊτικὴ οἰκογένεια. Εἶναι ἀπὸ τὲς οἰκογένειες ἐκεῖνες, ποῦ φεύγοντας τὴν ἐρήμωση τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τὸν κατατρεμὸ, ἦλθαν καὶ κατοίκησαν στὴν Σαλαμίνα μας γιὰ νὰ γλυτώσουνε τὴ ζωὴ τους, πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια. Τώρα περνοῦν καλά. Δὲν βρίσκουν λόγια νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεὸ, γιὰ τὴ σωτηρία τους καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τους, στὸ φιλόξενο αὐτὸ Ἑλληνικὸ Νησί. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἔχει δυὸ παλληκάρια. Τὸν Ἰωσὴ καὶ τὸν Ἀριστόβουλο. Καὶ τὰ δυὸ τὰ στολίζουν οἱ χάρες καὶ οἱ ὠμορφίεσ τοῦ Θεοῦ. Μὰ πῶς ἀπ' ὄλα, ὄλες, στολίζουν τὸν Ἰωσὴ. Ὁ νέος ἔχει κλείσει τὰ δεκάξι χρόνια. Εἶναι τὸ διαμάντι τῆς ὠμορφιάς. Τὸ πρόσωπό του ἔχει τὴ μορφή οὐράνιου ἀγγέλου. Μορφή σοβαρὴ καὶ γεμάτη γλύκα ψυχῆς. Σοῦ θυμίζει τὸν οὐρανὸ καὶ ὄχι τὴν ὕλη, τὴ γῆ. Τὰ μάτια του εἶναι μεγάλα καὶ γεμάτα ἀπὸ φῶς ποῦ σοῦ φέρνουν στὸ νοῦ τὸ ἀνέσπερο φῶς, ποῦ ψάλλει ὁ μεγαλόστομος ποιητὴς καὶ ὕμνωδὸς Προφήτης Ἡσαΐας.

Ἄλλ' ἔσται σοι Κύριος φῶς ἀνέσπερον καὶ αἰώνιον
καὶ ὁ Θεὸς δόξα σου, οὐ γὰρ δύσεται ὁ ἥλιός σου.

Θεῖα γαλήνη καὶ ἰλαρότητα καὶ πραότητα κυριεύει ἐκείνους ὅπου τὸν ἀτενίζουν. Παρθενικὴ σεμνότητὰ ὀλοζώντανῃ ξεχύνεται ἀπὸ τὲς ἄλαλες πηγὲς τοῦ φωτός τῶν ματιῶν του, ποῦ μέσα τους καθρεφτίζεται καὶ διαλαλεῖ τὸ οὐράνιο μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του. Τὰ χεῖλη του εἶναι ὠραῖα καὶ τὰ λόγια του πῶς γλυκὰ ἀπὸ τὸ μέλι. Εἶναι κατὰ τὸν ψαλμωδὸ «ὁ ὠραῖος κάλλει παρά τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἐξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς χεῖλεσί του». Τὸ κορμί του μοιάζει ὡσὰν τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ἀγάλματα, ποῦ ἐλάξευαν ἀπάνω στὸ μάρμαρο μεγάλοι καλλιτέχνες γιὰ νὰ τὰ λατρεύουν ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἐγνώρισαν τὸν Ἕνα καὶ Μόνον Ζῶντα Ἀληθινὸ Θεὸ. Γιαυτὸ ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια θὰ δοῦμε πῶς στὴ Λύστρα, μιὰ πόλι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅταν ἐπῆγε μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, τὸν πήρανε γιὰ Δία καὶ θέλανε νὰ τοῦ προσφέρουνε θυσία.

Εἶναι πρωτὶ. Ὁ νέος μόλις ξύπνησε. Μὲ τὸν ἐπενδύτη

πού βρισκότανε δίπλα στο κρεβάτι του, ἔξωσε τὸ κορμί του. Ἀμέσως γονάτισε κοντά στο ἱερὸ τριπόδι τοῦ βάσταζε τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν ἱερὴ οἰκογενειακὴ Κιβωτὸ, πού πάντα τὴν εἶχανε βαλμένη ἔτσι πού νὰ δείχνη τὴν Ἁγία Πόλι Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ τοὺς θυμίξη τὸν Αἰώνιο καὶ Ὑψιστο Θεό. Γιατί: «Ἐκ Σιών ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών». Ἔτσι γονατιστὸς μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα ἔστειλε σ' Αὐτὸν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του, θερμὴν προσευχὴν.

Ὅταν ἐτέλειωσε τὸν πρῶινὸ συνηθισμένον καθαρισμό του, κάθησε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ προγευματίσῃ μὲ τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφὸ του.

Μὲ τὴν λαμπροφόρα ἀνατολὴ του, ὁ καταπόρφυρος ἥλιος ἐγέμιζε τὸ σπιτάκι τοὺς ἀπὸ φῶς καὶ τοὺς ἔφερνε τὸ μὴ νυμα μιᾶς ὥρας εἰρηνικῆς ζωῆς στ' ὠμορφο Ἑλληνικὸ Νησί μας. Γύρω καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοὺς, τὸ πλημμύρισμα τοῦ πρῶινου φωτός, μὲ τὲς ἄπειρες ἀνακλάσεις, διαχύσεις καὶ ἀνταύγιες τῶν ἄσπρων σπιτιῶν, τῆς γαλανῆς θάλασσας καὶ τῆς γύρω στεριάς, ἐδημιουργοῦσε μιὰ ἀτμόσφαιρα διαφανεὴ καὶ διευχὴ, πού σὰν ἕνας αἰθέριος, γαλάζιος, ἀπέραντος οὐράνιος πέπλος, περιέβαλλε τὰ πάντα γιὰ νὰ γλυκαίνει τὰ μάτια πού θὰ βλεπᾶν τὲς ὠμορφίες του καὶ χορτασμὸ δὲν θάχανε. Μπροστὰ στὸ ἑξαισιον αὐτὸ θαῦμα τῆς θείας δημιουργίας, πού ὁ Πλάστης ἔπλασε καὶ προώρισε μονάχα γιὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς οὐρανοὺς, καμμιά ψυχὴ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ ξυπνήσῃ. Νὰ μὴ ξεχάσῃ τὴν ὕλη, τὲς γλύκες τῆς καὶ τὲς πίκρες τῆς καὶ νὰ ψηλώσῃ τὰ μάτια τὰ σωματικά καὶ τὰ ψυχικά, ὡσὰν πτερὰ καὶ νὰ πετάξῃ στοὺς γαλαξιοπόρφυρους αὐτοὺς αἰθέρες, νὰ ρουφήσῃ τὸ ἄρωμα, πού ὁ οὐρανὸς σκορποῦσε στὴ γῆ καὶ νὰ ψάλλῃ γλυκὰ τραγούδια στὸ Πνεῦμα τὸ Ἄυλο, τὸν Ζῶντα Αἰώνιο Θεό. Γιαυτὸ καὶ ἡ ἱερὴ λευϊτικὴ οἰκογένεια, προτοῦ νὰ δροσίσῃ τὰ χεῖλη τῆς μὲ νερὸ καὶ ν' ἀγγίξῃ τὸ ψωμί τῆς ἔψαλλε μελωδικὰ παιάνα στὴν Πρωταρχικὴ αἰτία τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Φωτός:

Ὁ Θεός μου πρὸς σὲ Ὁρθρίζω.

Τῷ πρῶτῃ εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου.

Τῷ πρῶτῃ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Τῷ πρῶτῃ ἄσομαι τῇ δυνάμει Σου.

Τῷ πρῶτῃ ἀγαλιάσομαι τὸ ἔλεός Σου.

Τῷ πρῶτῃ παραστήσομαι Σοι καὶ ἐπόψει με

Ὅψομαι τοὺς οὐρανοὺς ἔργα τῶν δακτύλων Σου

Οἱ οὐρανοὶ θρόνος τῆς δόξης Σου.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὰ θαυμάσιά Σου.

Εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἔθηκας τοῦ ἡλίου τὸ σκῆνωμα.

Καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορεύεται

Κάθε ἡμέραν ὡς ἀπὸ παστάδα
 Ἄγάλλεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ
 Καὶ τὸ κατάντημά του ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ
 Καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἀποκρυβήσεται
 Τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμῆς αὐτοῦ.
 Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς
 Ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ
 Εὐλόγησω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ
 Διὰ παντός ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου
 Ἀγαπήσω Σε Κύριε ἡ ἰσχύς μου.
 Κύριε ἐν τῷ φωτὶ σου πορεύσομαι
 Ἐν τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσομαι ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὁ ὕμνος τέλειωσε. Τὰ πρόσωπά τους γεμάτα ἀπὸ οὐράνια γαλήνη σκορπίζανε φῶς, πού σχημάτιζε γύρω τους ἕνα λαμπρὸ φωτοστέφανο. Φῶς ποῦχε τὴν πηγὴ του στὴν καρδιά τους, πού τὴν γέμιζε ἡ ἀκένωτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Προγευματίσανε, ἀφοῦ δοξάσανε τὸ Θεό, γιὰ ὅ,τι τοὺς ἔστειλε καὶ τὸν εὐχαριστήσανε γιὰ τὴν τροφή, τὴν ἀπόλαυση καὶ τὴ συντήρηση τῆς Ζωῆς τους, πού τόσο πλούσια ἔχυνε μὲ τὰ πανάγια χέρια Του στὸ ἄσπρο σπιτάκι τους. Ὁ Ἰωσήφ φαινότανε ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος. Κάτι σκεφτότανε. Στὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, πού ξεχειλοῦσε ἀπὸ τὴ ψυχὴ του.

Πατέρα μου, ἔλεγε: Πόσο ἀγαπῶ τὴν Κύπρο μας. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συλλάβῃ ὁ νοῦς σου. Τὴν ἔχω κλείσει μέσα στὴ ψυχὴ μου. Ἡ ζωὴ σας καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι ὕφασμένη μαζί της. Εἶναι ὁ τόπος πού ἔσωσε τὴν οἰκογένειά μας κάτω ἀπὸ τὲς φτεροῦγες του, ὅταν ἄγρια καὶ αἰμοβόρα γεράκια τὴν κατατρέχανε γιὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσουνε ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ἐδῶ ἐγεννήθηκα. Αὐτὴ εἶναι ἡ γλυκεῖά μου Πατρίδα. Ἄγιο εἶναι τὸ χῶμά της, πού πατοῦμε. Εὐλογημένος καὶ μυρωμένος ὁ ἀέρας πού ἀναπνέουμε. Τρισάγια ἡ ἐλευθερία τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς σκέψης καὶ ὅλων τῶν δώρων τῆς ζωῆς πού ἀπολαμβάνουμε καὶ ζοῦμε. Ὅλα δῶρά Θεοῦ. Γῆ εὐλογημένη. Πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσω; Κάθε τόπος καὶ κάθε δένδρι μιά ζωντανὴ παράδοση. Μιά ζωὴ ποῦ μιλά. Ἐδῶ ὅλα σοῦ μιλοῦνε καὶ σοῦ χαμογελοῦνε. Μαγευτικὰ δασωμένα βουνά. Κρύες βρυσούλες, πεταμάκια καὶ κελαρυστά νερά. Πράσινοι κάμποι τώρα καὶ ὕστερα χρυσαφιὸ μὲ τὰ κυματιστὰ σπαρτὰ πού μᾶς δίνουν τὸ μάννα τοῦ Θεοῦ τὸ εὐλογημένο ψωμί. Δαντελωτὰ κι' ἀφροστεφάνωτα ἀκρογιάλια. Θάλασσα γαλανή. Ἀφρόπλαστα κύματα. Κύματα ποῦρχουνται νὰ ξεσπάσουνε σὲ μιὰ φασμαγορία ὅλων τῶν γλυκῶν χρωμάτων καὶ φωτεινῶν ἀποχρώσεων, σ' ἕνα ἦχο δόξας καὶ χρωμάτων καὶ θαυμασμοῦ γιὰ τὸ παναρμόνιο αὐτὸ θαῦμα τῆς Θεῖας Δημιουργίας τοῦ αἰωνίου Θεοῦ. Σὲ ἄλλους τόπους

ή γη σέ δένει, ή άτμόσφαιρα σέ πνίγει. Σέ φορτίζει άπό ύλη. 'Εδω ή γη σέ ψηλώνει στους ούρανοους και οι ούρανοι σέ φέρουν καθησμένο άπάνω σέ άγγέλων φτερά κοντά στον Αιώνιο Θεό. 'Εδω στον τρισευλογημένο αυτό τόπο δέν μπορείς νά δεθής με την ύλη. Νά ζήσ μοναχά γιαυτήν. Αισθάνεσαι ότι μέσα σου κατοικεί Θεϊον και Ζωηφόρον Πνευμα, ή Πνοή του Θεού, για νά μάς θυμίζη πάντα ότι είμεθα παιδιά Του. Παιδιά του Αιώνιου Ζώντος Παναγάθου Θεού.

Τά λόγια του 'Ιωσή έφθαναν στ' αυτιά του Πατέρα του και της Μητέρας του, ώσαν παναρμόνιοι μουσικοί φθόγγοι, ώσαν τό μάννα που δέχονταν άπό τό Θεό οι πατέρες τους στην έρημο, ώσαν σταλαγματιές πιό γλυκές άπό τό μέλι και γεμίζανε τή ψυχή τους άπό θεία άγαλλίαση.

Μεγαλώσανε τό παιδί τους και τό αναθρέψανε με τό γάλα της θρησκείας. Τό ποτίσανε με τό άθάνατο νερό της ζωντανής πίστης στον 'Αληθινό Θεό.

Καλά παιδί μου, του έλεγεν ο πατέρας του. Καταλαβαίνω πόσο άγαπās τό καλό αυτό Νησί. Τό Νησί που σάν κλώσσα φιλόστοργη άνοιξε τές φτερουγες της για νά μάς διαφεντέψη και νά μάς προφυλάξη και νά μάς γλυτώση άπό τό άγριο γεράκι που μάς κατάτρεχε νά πιή τό αίμα μας, νά μάς έξαφανίση άπό τή γη και τή ζωή. 'Εδω φιλοξενηθήκαμε. 'Εδω γλυτώσαμε τή ζωή μας. 'Εδω ζουμε και αναπνέουμε έλεύθερα. 'Εδω δοξάζουμε και λατρεύουμε τό Θεό όπως ποθή ή ψυχή μας. 'Εδω ή μανούλα σου έβρεξε με αίμα την άγια αυτή γη και σέ έγέννησε. 'Εδω είδες για πρώτη φορά τό φως του ώραιου αυτού ήλιου, που είναι ένας ύμνος χερουβικός της δόξας του Θεού. 'Εδω στή μοσχομυρισμένη έλεύθερη αυτή άτμόσφαιρα μεγάλωσες. 'Εδω δέ βρήκαμε Φαραώ με πέτρινες καρδιές και με πνοή όχιās νά μάς τυρανή όπως τυρανούσε τους πατέρες μας στην Αίγυπτο. 'Εδω δέν έχουμε Φαραώ με πνοή υάινας νά διατάξη τές μαίες νά σκοτώνουν τά σπλάχνα των καρδιών μας, τά παιδιά μας, για νά μάς ξεριζώσουνε άπό τή γη, όπως προσπαθούσανε εκείνοι στην Αίγυπτο. 'Εδω βρήκαμε πολιτεία με νόμους σεβαστούς. "Έλληνες κατοίκους πολιτισμένους, που μάς δεχθήκανε σάν άδελφούς. Μοιράσανε τό ψωμί τους μαζί μας. Μάς σκεπάσανε κάτω άπό τή στέγη τους. Γιατρέψανε τές πληγές μας. Σβύσανε τους πόνους μας. Είναι "Έλληνες ειδωλολάτρες, έθνικοί, μά έχουμε τόσα πολλά ψυχικά χαρίσματα, που δέν τά βρίσκεις ούτε ανάμεσα στους πιό πιστούς και έκλεκτούς του 'Ισραήλ.

Θυμάσαι παιδί μου όταν ταξιδεύαμε έξω στην ύπαιθρο. Στα χωριά. Τι έγκάρδια φιλοξενία βρήκαμε παντού όπου πηγαίναμε. Μονάχα ο Πατριάρχης 'Αβραάμ μπορούσε νά δεχότανε τους ξένους με τέτοια καρδιά. Τι άπλότητα καρδιάς!

Τι ειλικρίνεια ψυχής ! Τι άγνότητα οικογενειακών ήθων ! Πόσον εύθεϊς και δίκαιοι είναι στές συναλλαγές τους ! Πόσον αγαπούνε και σέβονται ο ένας τόν άλλο ! Πόσο βοηθει και θυσιάζεται ο ένας για τόν άλλο ! Τι μεγάλο σεβασμό δίνου-νε στους ήλικιωμένους ! Πως βοηθούν τούς φτωχούς και τούς αδύνατους ! Πόσον αγαπούν και τιμοδν τούς γονεϊς τους ! Πόσο θερμά και ζωντανά λατρεύουν τούς Θεούς τους ! Δυστυ-χώς άψυχα είδωλα, Κτίσματα, ξόανα, γλυπτά, έπινοήματα και έργα χειρών ανθρώπων. Τι ύπέροχοι θα ήσαν άν λα-τρεύανε τόν Ζώντα Άληθινό Θεό και Δημιουργό, όπου λα-τρεύουμε έμεις. Παντοδ περικαλλείς ναοί, αγάλματα και βω-μοί και θυσίαι και άφιερώματα και προσφοραί και δεήσεις και ύμνοι και χοροί και λατρείαι. Για ποιους ; Για τές άνύ-παρκτες σκιές και τά όνειρα τής φαντασίας. Ω πολυφίλητε Θεέ μου, γιατί νά είναι έθνικοί και νά μη είναι προσήλυτοι. Συγκινημένος ο γέρο λευίτης με τά κατάσπρα μαλιά, πού στε-κότανε σαν χιονισμένη κορυφή βουνοδ, ανάμεσα σε μιá νεϊό-χαρη όλοπράσινη ζωή, διαφεντεύοντας δ,τι ύπάρχουν γύρω του και δ,τι γίνονται, ψήλωσε τά ύγρά και δακρύβρεκτα από συγκίνηση μάτια του και τά τρεμουλιαστά σκελετωμένα χέρια του στόν Πλάστη και τοδ έλεγε παρακαλώντας: «Θεέ μου, πότε οι άνθρωποι αύτοί θα Σοδ φωνάξουνε ; Πότε θα Σε ζητήσουνε ; Πότε ζητώντας θα Σε βροδνε ; Πότε θα Σε λα-τρέψουε θερμά ; Πότε τδ έθνος τους, πού είναι γεμάτο από δ-λες τές χάρες τής ζωής και τής ψυχής θα έπικαλεσθη τδ όνομά Σου τδ άγιο ; Πότε θα έλθη ο Σωτήρας ο μονάκριβος και αγαπη-μένος, πού τόν περιμένει και τόν διψά από χρόνια ή ψυχή τής φυλής μας, για νά φέρη και στόν τόπο αύτόν έδω, στην αγα-πημένη μας τήν Κύπρο και σ' αύτά τά έσχατα τής γής, σ' όλο τόν κόσμο τήν ποθητή σωτηρία και λυτρωμό ; Πότε ανάμεσα στόν εύλογημένο αύτό λαό θα στήσης τόν βωμό τής αιώνιας πνευματικής λατρείας Σου ;

Πατέρα, με συγκινείς λέγει ο Ίωσης. Στα ξακουμένα σχολεία τής Ταρσοδ πού με στείλετε, είχα φιλέψει με ένα νέο συνομίληκό μου, τόν Σαυλο. Στο σπίτι του μοναχά βρήκα ζωντανές τές μεγάλες παραδόσεις τής θρησκείας μας. Στο σπίτι του μοναχά βρήκα τήν πίστη πού τρέφουμε σπίτι μας, για τόν Σωτήρα, πού θα στείλη κάποτε ο Θεός νά μάς λυτρώση. Στο σπίτι του μοναχά βρήκα δ,τι έχασα φεύγοντας από τδ γλυκό μου σπίτι, από κοντά σας. Βρήκα και έζησα τή ζωή πού θέλει ο Μεγάλος Θεός μας νά ζοδμε. Μαζί με τόν φίλο μου τόν Σαυλο γνώρισα και μελέτησα τόν Άγιο Νόμο, πού ο Θεός έδωκε στόν Μωσση και στους Προφήτες. Μαζί του άρχισα νά γνω-ρίζω και νά καταλαβαίνω τήν Έλληνική Φιλοσοφία και τήν ψυχή τοδ λαοδ αύτοδ, τή γλώσσα του, τά ήθη του, τά έθιμά-του, τές καλλιτεχνικές του δυνάμεις, τούς πνευματικούς θη-σαυρούς του και τόν πολιτισμό πού σκόρπισε σ' όλο τόν κό-

σμο. Πολιτισμό που έμύρισε τη ζωή του κόσμου με ένα νέο άρωμα και τον προπαρασκεύασε για μια ανώτερη ζωή. Με τη φιλοσοφία τους καταλαβαίνεις πιο πολύ τον έπουράνιο Θεό και Πατέρα μας.

Με τον Σαύλο συμφωνήσαμε να βρεθούμε στην "Αγία Πόλη" Ιερουσαλήμ, στη Σχολή του Γαμαλιήλ. Έκει που έτοιμάζεσθε να με στείλετε για να εκπληρώσω τες άγιες επιθυμίες σας και επιθυμίες μου. Να προπαρασκευασθώ για το έργο του Θεού στον κόσμο. Το άγγελικό μέτωπο του νέου γέμισε από θείο φως. Πόσα δέν έλεγε και δέν υπόσχετο το φως αυτό! "Όσα ή διάνοια του νέου έφαντάζετο και όσα δέν μπορούσε να συλλάβη. Σάν άνοιξε πιο πολύ τα μεγάλα τα μάτια του, τα γεμάτα από ανέσπερο φως, για να χορτάση την όψη του πατέρα του, της μητέρας του και του αδελφού του, ένας σταυρός σχηματίσθηκε στ' άγιο μέτωπό του. Ο γέρο-λευίτης με τ' άσπρα μαλλιά, που δέν χόρτανε να βλέπη τα σπλάγγνα της καρδιάς του, τη πιο ωραία ζωντανή εικόνα που ό πλάστης έστειλε στ' άσπρο σπιτάκι του, όταν είδε το σταυρό στο μέτωπο του νέου ν' άχτινοβολά ώσόν διαμαντόπετρα, μια όπτασία κύκλωσε τα μάτια του. Είδε τον σταυρό του Μωυσή στην έρημο με το χάλκινο φίδι. Είδε τους μισοπεθαμένους από τα δαγκάματα των φιδιών προπάτορές του να στρέφουνε πονεμένα βλέμματα στο σταυρό αυτό, για να γίνουν καλά. Σιγά σιγά ό σταυρός αυτός πέρασε από την "Ερημο και στάθηκε στο λόφο που δέσποζε της "Αγίας Πόλης" Ιερουσαλήμ. Άπάνω στο σταυρό δέν ήτανε τότε το χάλκινο φίδι. "Ήτανε ένας ωραίος νέος, πιο ώμορφος από τον 'Ιωση του, στεφανωμένος με ακάνθινο στεφάνι. Από όλο το κορμί του έβγαине φως ώσόν το φως του ήλιου κι' έφώτιζε όλη την Πλάση. "Όλα τα έθνη και οι φυλές της γης γονατιστές οκύβανε και λατρεύανε τον Έσταυρωμένο. Είδε το παιδί του, το γλυκό του παιδί, τον 'Ιωση, να παραστέκη δίπλα στο Σταυρό και μεγαλόφωνα να κηρύττη στα έθνη και τες φυλές της γης να αποδώσουνε τιμή, δόξα και λατρεία σε Κεϊνο, όπω έφώτιζε τον κόσμο με το γλυκό του φως από το σταυρό.

"Η όπτασία έσβυσε. Ο γέρο-λευίτης με τ' άσπρα μαλλιά όρθωμένα, βλέποντας το παιδί του τον 'Ιωση, του έλεγε. 'Ιδου ό Θεός σε καλεί σπλάχνο μου στη διακονία του. 'Η σωτηρία του 'Ισραήλ και του κόσμου όλου φθάνει γοργά. Το σπίτι μου είναι τρισευτυχισμένο γιατί ό Θεός με τα σπλάγγνα μου τ' αγαπημένα μου τα παιδιά καλεί τον κόσμο στο δρόμο του. Σε εύχαριστώ Θεέ μου γιατί άκουσες την προσευχή μου. Δέν έλησμόνησες τον πόθο της ψυχής μου. Τώρα μπορώ να πεθάνω εύχαριστημένος. Τώρα μπορείς να με φωνάξης κοντά σου.

Ο 'Ιωσήs άκούοντας τα προφητικά λόγια του πατέρα

του και συνεχίζοντας τή σκέψη του ἔλεγε. Πῶς λαχταρῶ τή μέρα ὅπου θά τελειώσω τές σπουδές μου. Πού θά γυρίσω πάλι στ' ὠμορφο τοῦτο Νησί, στήν πολυαγαπημένη μου πατρίδα Κύπρο, γιά νά διδάξω τά παιδιά της καί τ' ἀδέλφια μου τόν Ζῶντα Ἀληθινὸ Θεό. Τότε πειά οἱ συμπατριῶτες μου δέν θά τρέχουνε ξωπίσω στές σκοτεινιές μιᾶς ψεύτικης λατρείας, μιᾶς μαύρης ἀσέβειας πρός τόν Αἰώνιο Θεό. Τότε πειά δέν θά λατρεύουνε εἰδῶλα. Δέν θά θυσιάζουν στ' ἄψυχα ὠραῖα ἀγάλματα. Δέν θά προσφέρουν δῶρα καί θυσιές ἀπάνω σέ βωμούς γιά τά πλάσματα τῆς φαντασίας τους. Ἐνας λαός, ὡσάν τόν Ἑλληνικὸ λαό, πού κατοικεῖ στό δοξασμένο αὐτό Νησί καί εἶναι προικισμένος ἀπό τὸ Θεό μὲ τόσα χαρίσματα δέν πρέπει πιά νά ζῆ μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ λαός αὐτός εἶναι προωρισμένος νά ἐξυπηρετήσῃ τές αἰώνιες βουλές τοῦ Θεοῦ. Ποιὸς ξεύρει ἂν ἐγὼ δέν εἶμαι κείνος πού θά διδάξῃ τὸ λαό αὐτό, τῇ λατρείᾳ τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Μιὰ φωνή κάτι ψιθυρίζει μέσα μου, καί ἡ φωνή αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ ἀκοῦστε. Χθές περνοῦσα ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀγορά. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φιλόσοφους ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους γιά τὴ ψυχὴ. Τοὺς ἔλεγε πῶς ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη. Εἶναι μέρος τοῦ ἀθάνατου Θεοῦ. Ἐπρεπε νά ἦσουν ἀκεῖ καί νά βλεπες πῶς τρέχανε ὅλοι νά τὸν ἀκούσουνε. Μὲ τί δίψα ψυχῆς παρακολουθοῦσανε τὴ διδασκαλίᾳ του. Αὐτοὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς. Οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι δεμένοι τόσο πολὺ μὲ τὰ ὕλικά, τὰ γήινα, τὰ φθαρτὰ. Αὐτὸν τὸν κόσμον πῶς νά μὴν τὸν ἀγαπήσω ; Πῶς νά μὴ θέλω καί νά μὴ ζητῶ τὴ σωτηρίᾳ του ; Νά γίνῃ πιστὸ τέκνον τοῦ Αἰώνιου Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Νά λατρεύῃ καί νά προσκυνῇ μόνον Αὐτόν ; ὦ Παντοδύναμε Θεέ μου. Βοήθησέ με νά ξεπληρώσω τὸ ὑπέρτατον αὐτὸ καθῆκον στὸν λαό αὐτό. Γιαυτὴ τὴν ἱερὴ ἀποστολὴ προπαρασκευάζομαι καί θά προπαρασκευασθῶ ἀκόμη πιὸ πολὺ. Πατέρα μου σάν πάω στὰ Ἱεροσόλυμα θά ἀφιερῶσω ὅλες μου τές πνευματικὲς καί σωματικὲς δυνάμεις γιά τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ. Γιὰ τὴ μελέτη τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Τὸ θέλημά Του τὸ ἅγιο γεμίζει τὴ ψυχὴ μου καί τὴ διάνοιά μου. Θά μαθητεύσω στὴ φημισμένη Σχολὴ τοῦ σοφοῦ Γαμαλιήλ. Ὅλοι φημίζουσι τὸν Γαμαλιήλ. Στὴ συναγωγὴ τὸ ὄνομά του τὸ προφέρουν μὲ εὐλάβεια. Ὁ κόσμος ὅλος ἐκτιμᾷ τὸ μεγάλο αὐτὸ πνευματικὸ κέντρο τῆς φυλῆς μας. Κάποτε μοῦ εἶπες ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα ἔχουμε καί κτήματα. Ἀγρούς, σπίτια, τὴν πατρικὴ μας κληρονομία. Πόσοι δεσμοὶ πνευματικοὶ καί ὕλικοι δέν μᾶς συνδέουν μὲ τὴ Γῆ τοῦ Θεοῦ. Πηγαίνοντας ἐκεῖ, θέλω πατερούλη μου καί μητερούλα μου, νά μὴ στενοχωρησθε πῶς θά ζῶ μακριὰ σας. Πῶς δέν θά ἔχω κανένα νά φροντίζῃ γιά

μένα. Μή λησμονήτε πῶς γιά ὄλους μας φροντίζει ὁ καλὸς Θεὸς μας. Μή ξεχνάτε πῶς θὰ μένω στὴ θεία, τὴν καλὴν μου θεία. Ἐκεῖ θὰ βρῶ καὶ τὸ μικρὸ μου ἀνεψιὸ Ἰωάννη πού τόσα πολλὰ καὶ καλὰ μᾶς γράφουνε γι'αὐτὸν. Πόσες φορές δὲν μᾶς προσκαλέσανε νὰ πᾶμε νὰ τοὺς δοῦμε. Κοντὰ τους εἶμαι βέβαιος θὰ περνῶ καλὰ, πολὺ καλὰ, ὅπως καὶ κοντὰ σας.

Ο ΙΩΣΗΣ ΜΕΛΕΤΑ

Ἄλλ' εἰ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ
καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός

Ψαλμὸς Α: 2

Δράξασθε παιδεΐας, μή ποτε ὀργισθῇ
Κύριος καὶ ἀπολείσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας.

Ψαλμὸς Β 12

«Ὁ ὠραῖος κάλλει» ὁ Ἰωσὴς, ὁ γυιὸς τοῦ γέρο-λευΐτη μετ' ἄσπρα μαλιά, πού κατοικεῖ στ' ἄσπρο σπιτάκι, στὴν ἀχτὴ τῆς γαλανῆς θάλασσης, τῆς δοξασμένης Σαλαμίνας τῆς Κύπρου, βρίσκεται τώρα στὴν Ἁγία Γῆ. Μένει στὸ σπίτι τῆς θείας του Μαρίας μαζί με τὸ παιδί της, τὸ ἀνεψάκι του, τὸν Ἰωάννη. Σπουδάζει στὴ Θεολογικὴ καὶ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Γαμαλιήλ. Προπαρασκευάζεται γιὰ Θεολόγος. Ἐρμηνευτὴς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, κήρυκας τοῦ λόγου καὶ τῶν ἐντολῶν καὶ τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ δίψα του γιὰ τὰ ἱερά γράμματα εἶναι μεγάλη. Στὸ λόγγο τὸ διψασμένο ἐλάφι, τρέχει νὰ βρῇ τὸ γάργαρο κρῦο νερό, στὸν κόλπο τῆς ρεματιᾶς, γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα του. Καὶ ὅταν τὸ βρῇ τὴν σβύνει πίνοντας κρῦο καὶ δροσερὸ νερό.

Ἡ διψασμένη γῆ, κάτω ἀπὸ τὸ λιοπύρι τοῦ οὐρανοῦ, λαχταρᾷ τὸ μαῦρο σύννεφο, τὴ βροχὴ, τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας καὶ ὄντας ξεδιψάσει φυτρώνει ὅλα τὰ βότανα, πού ἔκρυβε τὸ σπέρμα τους στὰ σπλάχνα της. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰωσή, διψασμένη ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ἀπὸ ἔρωτα ἱερό, προσπαθεῖ νὰ σβύσῃ τὴν ἅγια δίψα της, μανθάνοντας καὶ ὅλο μανθάνοντας θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα. Μὰ τοῦ κάκου. Τὸ διψασμένο ἐλάφι μπορεῖ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα του πίνοντας κρῦο νερό. Ἡ γῆ μπορεῖ νὰ ξεδιψάσῃ μετὰ τὴ βροχὴ καὶ νὰ βλαστήσῃ τὰ βότανά της. Μὰ ἡ διψασμένη ψυχὴ ὅσο πίνει ἀπὸ τὰς ἀστήρευτες πηγὰς τῆς γνώσης τοῦ Θεοῦ,

τόσο πιά πολύ διψᾷ. Γιατί αὐτὴ ὄντας πεπερασμένη, θέλει νὰ φθάσῃ τὸ ἄπειρο, τὸν Αἰώνιο Θεό. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ Θεός. Νὰ μοιάσῃ λιγάκι τοῦ Θεοῦ μάλιστα. Γιατὸ ἔχει τὴ δύναμη πίνοντας ἀπὸ τὲς πηγὲς τῆς ἀληθινῆς γνώσης Του, νὰ καρπόφορῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὸν φίλο του Σαῦλο μέρα καὶ νύχτα μελετᾷ τὲς Γραφὰς τοῦ Θεοῦ. Τὲς μελετᾷ κάτω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ἀμυδρὸ καὶ ἀδύνατο σκιδόφως τῆς λυχνίας. Μελετᾷ, σκέφτεται, κρίνει, ἀνατέμνει μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ λογικοῦ, τοῦ ὀρθοῦ νοῦ, καὶ τῆς ὀρθῆς σκέψης, τὰ πάντα ἴσα μὲ πού νὰ βρῇ τὴν ἀλήθεια. Δέχεται τὴ διδασκαλία καὶ τὲς γνώμες τοῦ σοφοῦ του δασκάλου Γαμαλιήλ. Συζητεῖ μ' αὐτὸν γιὰ τὴν ὀρθότητά τους. Συζητεῖ μὲ τοὺς συμμαθητὲς του ἡρεμα καὶ μὲ ἀγάπη. Συζητεῖ μὲ τὸν γκαρδιακὸ του φίλο καὶ φλογερὸ συζητητὴ, τὸν φίλο του Σαῦλο. Μαζί του ξεοδεύει σχεδὸν ὅλη τὴ μέρα στὴ Σχολὴ καὶ τὰ βράδια σπιτί, μελετῶντας τὸ Θεόγραφο Νόμο, τοὺς Προφήτες καὶ ὅλα τὰ ἄλλα Ἱερὰ Βιβλία. Μαζί του ἐγκύπτει στὴ φιλοσοφία τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων καὶ Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων, σ' ὅλη τὴ γνώση τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης. Σ' ὅλη τὴ γνώση πού ἀπόχτησε ὁ ἄνθρωπος κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀπὸ «καταβολῆς ἀνθρώπου» ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὲς περασμένες γενεὲς ἴσα μὲ τότε πού τοὺς τήνε πρόσφερε ἡ Σχολὴ τοῦ σοφοῦ Γαμαλιήλ. Οἱ μελέτες προχωροῦν καὶ τὸ θεῖο καὶ Ἁγιο Φῶς τῶν Ἱερῶν Γραφῶν φωτίζει τὸ νοῦ του καὶ τὴν καρδιά του ἀπὸ οὐράνια εὐφροσύνη.

Μέσα στὴ σχολή, Γύρω στὴν ὑπαιθρο χώρα τῆς Ἁγίας Γῆς, ὅπου πλούσια ἢ βλάστηση ὄργα σὲ μεγάλα καὶ μικρά φυτά. Ὅπου πυρός (σίτος) καὶ κριθὴ καὶ ἄμπελοι καὶ συκαῖ καὶ ροαῖ καὶ ἔλαια καὶ ἐρέβινθοι καὶ φασόλοι καὶ κέγχρος καὶ κύαμοι καὶ ἡδύοσμον καὶ ἄνηθον καὶ κύμινον καὶ πήγανον καὶ φακὴ καὶ σίναπι καὶ βύσσος καὶ λίνον καὶ πεκρίς καὶ κάλαμος καὶ ὑάκινθος καὶ κρίνα καὶ νάρκισσοι, καὶ κιννάμωμον καὶ τὰ περιζήτητα ρόδα τῆς Ἱερικοῦς καὶ μυροβάλανοι καὶ στύρακες καὶ νάρδοι καὶ τερέβινθοι καὶ μυρσίνοι καὶ ἀκακίαι καὶ ἀλόη καὶ σμύρνα καὶ ἀμυγδαλαὶ καὶ κερατέαι καὶ μηλέαι καὶ συκομορρέαι καὶ συκάμινοι καὶ μετέωροι πανύψηλοι φοίνικες καὶ κέδροι καὶ κυπάρισσοι καὶ ἔλατα καὶ πλάτανοι καὶ δρυὲς καὶ πεῦκα καὶ ἰτέαι καὶ ἀψίνθιον καὶ μανδραγόρας καὶ σπάρτον καὶ ὕσσωπος καὶ Κύπρος καὶ κάππαρις καὶ βάτος καὶ ἄκανθαι καὶ τρίβολοι καὶ κάθε βότανον καὶ κάθε χόρτος ὑμνεῖ τὸν Θεόν. Ὅπου τὰ ζῶα τῶν ἀγρῶν, τὰ θηρία τῶν δρυμῶν, τὰ ἐρπετὰ τῆς γῆς καὶ τὰ πτεινὰ τοῦ οὐρανοῦ δοξολογοῦν Αὐτὸν. Ὅπου τὴν νύχτα ἡ Φύσις σιωπηλὴ κάτω ἀπὸ τὴν ἀρμονία τοῦ ἑναστρου οὐρανοῦ, μεγάλοπρεπα τὸν εὐχαριστεῖ, γιὰ τὸ θεῖο μεγαλεῖο τῆς Δημιουργίας Του. Παντοῦ

καὶ πάντοτε. "Ὅπου πορευθεῖ. "Ὅπου σταθεῖ. "Ὅπου κουρασμένος ζητήσει ν' ἀναπαυθῆ. "Ὅπου ὁ ὕπνος θά κυριεύσῃ τὰ μέλη του καὶ θά γύρῃ τὸ κεφάλι του νὰ κοιμηθῆ. "Ὅταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας θά τὸν ἐξυπνήσῃ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο του. "Ὅπου πεινασμένος θά ἀναζητήσῃ τροφή γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὸ κορμὶ του. "Ὅπου διψασμένος θά ἐπιθυμήσῃ νερὸ γιὰ νὰ δροσίσῃ τὰ χεῖλη του. Ὁ νοῦς του, τὸ εἶναι του ὅλο, εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ τὴ σκέψῃ τοῦ Αἰώνιου Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴ σκέψῃ γεμάτη ἀπὸ τὴν Αἰώνια Αὐτὴ Ἀλήθεια προπαρασκευάζεται χρόνια γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ πιστὰ, μὲ ὅλη τὴ νειότη του, τὴ ζωὴ του καὶ τὴ ψυχὴ του, τοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον.

ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΝ

«Ἀβραὰμ δὲ γινόμενος ἔσται εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Ἦδειν γὰρ ὅτι συντάξει τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μεθ' ἑαυτὸν, καὶ φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς Κυρίου, ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, ὅπως ἂν ἐπαγάγῃ Κύριος ἐπὶ Ἀβραὰμ πάντα ὅσα ἐλάλησεν εἰς αὐτὸν».

Γενεσ. 18, 18 - 20.

Συχνὰ ὁ Ἰωσῆς ἀναβαίνει στὸ "Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, «τὸ περὶ ῥιῶνυμον καὶ ἀγιώτατον» ποῦ ἔχει ἀπόστασιν «Σαββάτου Ὀδὸν» ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πόλιν (1200 μέτρα). Εἰς τὸ ὄρος ὅπου ἡ λεγεὼν τοῦ Τίτου, ποῦ ἐξεπόρθησε, κατέστρεψε καὶ κατέσκαψε τὸ 70 μ. Χ. τὰ Ἱεροσόλυμα, εἶχε τὸ Στρατηγεῖον τῆς. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ, ποῦ εἶναι ἴσα μὲ 1200 μέτρα ἀπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα ἀπελάμβανε ὀρίζοντα πλατὺ καὶ θελκτικὴ γλύκα ματιοῦ. Στὰ πόδια του ξαπλώνετο ἡ πόλις, ἡ Ἀγία μὲ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, καὶ γύρω ἡ πεδιάδα μὲ τὰ βουναλάκια καὶ τοὺς λόφους, τὲς κοιλάδες, τὰ βουνὰ καὶ τὰ ὄρη, ὁ Ἰορδάνης καὶ ἡ Νεκρὰ θάλασσα. Ὅλα θάμβος καὶ κάλλος καὶ ἡδονὴ τῶν ματιῶν. Εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὁ Ἰωσῆς κάθεται καὶ ἀναπαύεται καὶ σκέπτεται καὶ μελετᾷ. Ἀνοίγει τὸ μεγάλο καὶ φυσικὸ αὐτὸ βιβλίον τῆς Ἱστορίας τοῦ ἔθνους του καὶ διαβάζει τὲς λαμπρὲς σελίδες του. Δὲν βλέπει ὄραμα, αἰσθάνεται τὴν πραγματικότητα. Βλέπει τὸν Γενάρχην Ἀβραὰμ, τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐγκαταλείπη τὴν εἰδωλάτρισαν Μεσοποταμίαν καὶ νὰ ἔρχεται μὲ τὴν πεντάμορφην Σάρραν του, στὴν εὐφορὴν κοιλάδα, ποῦ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ δυὸ ξακουσμένα βουνὰ Γαριζινκαὶ Γεβάλ, κοντὰ

στην Σιχέμ και νά στήνη τές σκηνές του κάτω από την αιωνόβια και πανύψηλη δρυ τοῦ Μαμβρή. Μέσα του κυριαρχεῖ θεῖος ἔρωσ, πλούσια και ἄπειρη ἡ ἀγάπη τοῦ Ζώντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τόσο μεγάλη, πού ὁ Ζών Τριαδικός Θεός ἀμοιβοντάς τον, τόν ἐπισκέπτεται ὑπό μορφήν τριῶν πεζοπόρων ἀνθρώπων. Ὁ Ἀβραάμ τρέχει και ἰυποδέχεται τοὺς τρεῖς ἄγνωστους πεζοπόρους μέ τήν καρδιά του, τοὺς πλένει τὰ πόδια και παραθέτει πλούσιο τραπέζι, ὅπως ἔκαμνε πάντα για κάθε κουρασμένο περαστικό ξένο. Ἐκεῖ πού ἔβλεπε νά δῆ ἡ ζωὴ του για πάντα κάτω ἀπό τὰ γηρατειά και τὴ στείρωση τῆς Σάρρας ἀκούει τὸν δημιουργικό Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐπαγγελία τῆς Ζωαρχικῆς Τριάδος. «Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, τοῦ Εὐφράτου». Ὁ Ἀβραάμ ἐπίστευσε. Τοῦ δικαίου ἡ καρδιά ἀπλῆ και ἀπονήρευτη λέγει και ἀκούει μονάχα τὴν ἀλήθεια. Ἡ Σάρρα μπορεῖ νά γελά ξεύροντας τί θά πῆ φυσικός νόμος σὲ μιὰ γυναῖκα ἀνάμεσα στὰ 14 και τὰ 50 χρόνια και τί θά πῆ νά περάσης τὰ 50, ὅποτε ἡ φύτρα τῆς ζωῆς στὴ γυναῖκα σβύνει. Μὰ Ἐκεῖνος πού δημιούργησε τοὺς φυσικούς νόμους μπορεῖ και νά τοὺς ἀναστέλλει. Ὁ λόγος του εἶναι πιὸ δυνατός ἀπὸ αὐτοὺς. Καὶ ἡ Σάρρα τῶν 90 χρόνων ἀπόκτησε ξανά φύτρα ζωῆς. Συνέλαβε και γέννησε τὸν Ἰσαάκ και ἐκυφόρησε τὸ ἔθνος τὸν πρωτότοκον τοῦ Θεοῦ, τὸν εὐλογημένον Ἰσραὴλ, διὰ τοῦ ὁποῖου ὄλες οἱ φυλές τῆς γῆς θά εὐλογοῦντο ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ ὁ Ἰωσῆς ἔβλεπε τὸ θαῦμα συντελούμενον.

Ὁ Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, και ὁ Ἰσαάκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, και ὁ Ἰακώβ τοὺς δώδεκα ἀδελφούς. Καὶ οἱ δώδεκα ἔγιναν ἐξήκοντα. Καὶ οἱ ἐξήκοντα ἦλθον εἰς γῆν Αἰγύπτου, ὅταν τοὺς προσεκάλεσεν ὁ πάγκαλλος και σεμνότατος και ἠθικώτατος τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Ἰωσήφ. Καὶ ἔμειναν εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου 250 χρόνια και ἔγιναν 600 χιλιάδες χωριστὰ οἱ γυναῖκες και τὰ παιδιὰ και οἱ δούλο. 600 χιλιάδες ἄνδρες. 600 χιλιάδες δούλοι τῶν Αἰγυπτίων, καταστενάζοντες κάτω ἀπὸ φοβερές ἀγγαρίες, κακουχούμενοι και μαστιγούμενοι ὡς ὑποζύγια. Δὲν ἦσαν ἐλεύθεροι πολῖται. Δὲν ἔζων εἰς ἐλευθέραν Πατρίδα και γῆν, ὡς ἐλεύθερον ἔθνος, τοῦ σπιτιοῦ των και τῶν πεπρωμένων των. Ἡ ἐπαγγελία ὁμως τοῦ Θεοῦ ζῆ. Ἀρχίζει νά παίρνη σάρκα και ὀστέα και αἷμα και ζωὴ. Τί και ἂν οἱ φοβεροὶ Φαραῶ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ δούλους ὅπως και ἀπὸ κτήνη; Ὅπως δὲν ἐλευθερώνουν τὰ κτήνη, δὲν ἀφήνουν ἐλεύθερους γὰ φύγουν διὰ τὴν πατρίδα των και τοὺς Ἑβραίους γιατὶ τότε ποῖοι θά τοὺς δουλεύουν; Ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ὅταν κινήθῃ πρὸς ἐκδίκησιν, θά ἐκδικηθῇ φοβερά. Ποιὰ ἀνθρώπινη ψυχὴ και καρδιά σκληρὴ και τολμηρὴ δὲν μπορεῖ νά ἀντισταθῇ; Καμμιά! Θά λύσῃ ὅπως τὸ κερὶ. Ὁ Θεὸς διατάττει διὰ τοῦ Μωυσέ-

ως τὸν Φαραῶ νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους ἐλεύθερους νὰ φύγουν.. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται. Παρακούει τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀρχίζει ἡ τιμωρία. Ἡ ράβδος τοῦ Μωυσῆ γίνεται φίδι, μὰ ὁ Φαραῶ κάμνει τὴν καρδιά του, πιὸ σκληρὴ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ φιδιοῦ.

Τὸ νερὸ τοῦ Νείλου γίνεται αἷμα, τὰ ψάρια ψοφοῦν, ὁ ποταμὸς βρωμᾷ, ὁ κόσμος διψᾷ, μὰ ὁ Φαραῶ εἶναι σκληροτράχηλος καὶ δὲν τὸν ἐνδιαφέρουνε τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου. Οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ κάμποι καὶ τὰ σπῖτια καὶ οἱ κοιτῶνες καὶ οἱ κλῖνες καὶ τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ φαγητὰ γεμίζουν ἀπὸ ἀηδιασμένους βατράχους καὶ ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου γίνεται ἀνούσια καὶ πικρὴ, μὰ ὁ Φαραῶ ἀπολαμβάνει κοροϊδεύοντας τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, τὸν Μωυσῆ καὶ Ἄαρῶ.

Οἱ σκνίπες καὶ οἱ κυνόμυιγες βγαίνουν σὰν σύννεφα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ προσβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη καὶ ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ζωῆς δὲν εὐρίσκουν, μὰ ὁ Φαραῶ σκέπτεται ὅτι θὰ χάσῃ τοὺς δούλους του, καὶ δὲν θὰ μαζεύῃ εἰς τὰ ταμεῖα του τόσα ὄσα θησαυρίζει τώρα.

Θάνατος μέγας καὶ φοβερὸς θερίζει τὰ κτήνη καὶ τὰ ὑποζύγια καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς καμήλους, καὶ ὄλα τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων, μὰ ἡ καρδιά τοῦ Φαραῶ ἐβάρυνε, ἔγινε πέτρα σκληρὴ, ὅπως ὁ Αἰγυπτιακὸς γρανίτης καὶ δὲν τὸν μαλάσσει ὁ σκληρὸς καὶ ὁμὸς τοῦ κόσμου.

Μαῦρος κονιορτὸς ἐγέμισε τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ προσέβαλε τὰ κτήνη καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐπρόξενησε ἔλκη, καυτερὲς φλύκταινες καὶ πυρροοῦσες πληγές. Μὰ τί καὶ ἂν ὁ κόσμος πονῆ ; Ὁ πόνος του δὲν ἀγγίζει τὴν καρδιά τοῦ Φαραῶ.

Χάλαζα μεγάλη, πὺ ποτὲ δὲν εἶδεν ὁ κόσμος παρόμοια, μὲ βροντὲς καὶ ἀστραπές, συνέτριψε καὶ κατέστρεψε τὰ δένδρα καὶ τὰ κτήνη τῶν ἀγρῶν. Μὰ τί καὶ ἂν ἡ καρδιά τοῦ κόσμου συντριβεται μὲ τὰ παθήματα ; Ἡ καρδιά τοῦ ἄρχοντος Φαραῶ πυροῦται μὲ τὴν ἀκαμψίαν, πὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν, πρὸς τὸν πόνον ἐκείνων πὺ κυβερνᾷ.

Χορτοφάγος ἀκριδα ἐσκέπασε σὰ μαῦρο σύννεφο τὴ γῆ τῆς Αἰγύπτου καὶ κατεβρόχθισε κάθε χλωρὸ χόρτο καὶ δένδρο. Μὰ ἡ καρδιά τοῦ ἄρχοντος Φαραῶ δροσιζεται μὲ τοὺς πόνους τῶν ὑπηκόων του πὺ κατεστράφησαν.

Θύελλα καὶ μαύρη σκοτεινιά ἐσκέπασε τὴ γῆ τῆς Αἰγύπτου γιὰ τρεῖς ἡμέρες. Τὶ ὅμως καὶ ἂν ἐμαύρισαν οἱ καρδιές τῶν παιδιῶν τῆς Αἰγύπτου ; Τὴν καρδιά τοῦ ἄρχοντος Φαραῶ δὲν τὴν ἀγγίζουν οἱ πόνοι τους. Κανένας ἄρχοντας

δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ τὲς ἀνάγκες καὶ τοὺς πόνους τοῦ λαοῦ του, ἂν δὲν βασιλεύῃ μέσα του ἡ φωνὴ τοῦ Οὐράνιου Θεοῦ καὶ Πατρός. Καὶ τὴν καρδιά τοῦ θεομάχου Φαραῶ δὲν τὴν φωτίζει καμιὰ τέτοια ἀχτίδα. Ἄλλὰ ἔρχεται ἡ τελευταία καὶ φοβερὴ πληγὴ, ποὺ θὰ λυώσῃ τὴν καρδιά τοῦ σκληροῦ Φαραῶ, γιατί θὰ ἀγγίξῃ τὸ παιδί του, γιατί θὰ πονέσῃ καὶ αὐτὸς ὅπως ἐπόνεσαν ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι. Μαῦρος καὶ φοβερός θάνατος ἀπλώνει τὸ ἀχόρταγο δρεπάνι του σ' ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων, καὶ σ' αὐτὸ τὸ μονάκριβο καὶ πολυαγαπημένο παιδί τοῦ Φαραῶ. Δὲν ἔμεινε σπίτι ποὺ δὲν ἐμαύρισε. Καὶ ἔλυωσεν ἡ πέτρινη καρδιά τοῦ Φαραῶ, ὅπως λυώνει τὸ κερί στὴ φωτιά, καὶ ἐξέδωκε διαταγὴ νὰ σπάσουν οἱ μαῦρες ἀλυσίδες τῆς δουλείας τῶν Ἑβραίων. Καὶ ἀφέθησαν οἱ Ἑβραῖοι ἐλεύθεροι καὶ ἔφυγαν μὲ τὲς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους καὶ τοὺς δούλους τους καὶ τὰ κτήνη τους καὶ ὅλα τὰ ὑποστατικά τους γιὰ νὰ φτιάξουν ἐλεύθερο ἔθνος, ἐλεύθερη πατρίδα, νὰ ζήσουν σὲ ἐλεύθερη γῆ, κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ. Μὲ τέτοια δύναμη καὶ τέτοια θαύματα ὁ Παντοδύναμος Θεὸς κτυπᾷ καὶ τιμῶρεῖ τοὺς ἀδικούς λαοὺς καὶ τοὺς ὑπερήφανους αὐτοκράτορες καὶ ἄρχοντες. Μὲ τέτοια ὑπεράνθρωπη δύναμη ἐλευθερώνει δούλους λαοὺς, ποὺ εἶναι πιστοὶ λάτρες του καὶ τοὺς κάμνει πρώτους στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν ἀνάπτυξη, ἀνάμεσα στοὺς πρώτους λαοὺς τῆς γῆς.

Καὶ ἔβλεπε τὴν θείαν ὄπτασιαν ὁ Ἰωσήφ νὰ συνεχίζεται. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ εὐλογημένος, ὁδηγεῖται τὴν ἡμέραν μὲ στήλην νεφέλης καὶ τὴν νύκτα μὲ στήλην πυρός εἰς τὴν εὐλογημένην γῆν του. Τί καὶ ἂν ὁ ἀδιφάγος, πλεονέκτης καὶ σκληρόκαρδος Φαραῶ μετανοεῖ γιατί ἀφήκε ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν καὶ σπεύδει ἐποχούμενος μὲ τὰ ἄρματα καὶ τοὺς ἵππους του καὶ τοὺς τοξότες του καὶ τοὺς ἀκοντιστὲς του καὶ τοὺς φοβεροὺς δρεπανιφόρους του, νὰ ὀδηγήσῃ πίσω σὲ φρικτὴ δουλεῖα τὸ θεόκλητον λαὸ ; Τιμωρία σκληρὴ τὸν ἀναμένει. Τάφος φρικτός, ὁ ὑγρὸς πόντος, ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα τὸ μνημὸν του, ἀνοίγει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸν πνίξῃ, νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα, μητέρα στοργικὴ, ἀνοίγει τὰ σπλάγχχνα τῆς καὶ γίνεται ξηρὰ γιὰ νὰ διαβῆ ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, δίχως νὰ βραχοῦν τὰ πόδια του καὶ νὰ περάσῃ ἐλεύθερος, στὴν ἐλεύθερη πατρίδα του. Ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα, τιμωρὸς καὶ ἐκδικητριά, ἀνοίγει τὸ στόμα τῆς γιὰ νὰ καταπιῇ καὶ νὰ στείλῃ στὴν ἄβυσσος τὰ τρομερὰ καὶ ὑπερήφανα στρατεύματα καὶ τὸν Φαραῶ πανστρατεία καὶ ἵππους καὶ ἄρματα καὶ βασιλεῖς καὶ στρατηγούς καὶ στρατιῶτες καὶ βοηθοὺς καὶ γιὰ νὰ σβύσῃ γιὰ πάντα κάθε ἀπειλὴ ἐναντία στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τώρα οἱ Ἑβραῖοι ἐλεύθεροι, ψάλλουν ἐπινίκεια τραγούδια καὶ ὕμνους καὶ εὐχαριστήριες ᾠδὲς καὶ δοξολογίες στὸν σωτῆρα Θεό

τους. Καί ἡ Μαριάμ ἡ προφήτης, ἡ ἀδελφή τοῦ Μωϋσέως καί τοῦ Ἄαρῶ, σύρει τὸ χορὸ τῶν Ἑβραίων γυναικῶν καί ψάλλουν καί ὕμνον καί δοξολογοῦν καί εὐχαριστοῦν με τῦμ-πανα καί χοροὺς τὸν ἐπινίκειον ὕμνον :

« Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται
Ἴππον καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν
Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν
Οὗτος μου Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν
Θεὸς τοῦ πατρὸς μου καὶ ὑψώσω αὐτόν»

Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄπειρος, καὶ ἡ ἀγάπη Του καὶ τὸ ἔλεός Του ἀνεξάντλητον. Ἄναφαινεταὶ ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος στὸ Ὅρος τὸ Σινᾶ «τὸ καπνίζον καὶ φλογώδες» καὶ δίδει τὸ Θεόγραφο Νόμο εἰς τὸν Μωυσέα γιὰ νὰ τοὺς διαπαιδαγωγῆσῃ, νὰ τοὺς προπαρασκευάσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀνυψώσῃ ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ νὰ τοὺς καταστήσῃ ἱκανοὺς νὰ δεχθοῦν τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν διδασκαλίαν του.

Τοὺς ὀδηγεῖ μέσα ἀπὸ ἀμμώδη καὶ πυρίκαυστον ἔρημον γιὰ νὰ τοὺς σκληραγωγῆσῃ, νὰ τοὺς κάμῃ ἀνώτερους ἀπὸ τὰς ὕλικές ἐπιθυμίας, νὰ νικοῦν τὰ πάθη τοὺς τὰ σωματικὰ γιὰ νὰ γίνουν ἱκανοὶ νὰ ἀντιληφθοῦν, νὰ δεχθοῦν, νὰ ἐκτιμήσουν, νὰ ἀγαπήσουν, νὰ ἀπολαύσουν τὴν ἀνώτερη ἠθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἐρχομένου Μεσσίου καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ, ποῦ θὰ ἀποκαλύψῃ στοὺς ἀνθρώπους.

Βρέχει τὰς πνευματικὰς καὶ ὕλικὰς χάριτές Του πλοῦσια. Τοὺς ποτίζει μὲ δροσερὸ νερὸ, ὅταν τὸ νερὸ τῆς Ἐρήμου εἶναι πικρὸ. Καὶ ὅταν δὲν ἔχει ἐντέλλεται διὰ τοῦ Μωυσέως καὶ ἀναβλύζει πλοῦσιο ἀπὸ ξηρὸ βράχο. Τοὺς τρέφει μὲ μάννα καὶ ὀρτύκια, ὅταν δὲν ἔχουν ποῦ νὰ εὔρουν τροφή. Ἰοβόλοι ὄφεις τοὺς δάκνουσιν καὶ τοὺς θεραπεύει, ὅταν ἀτενίσουν ἐσταυρωμένον χαλκοῦν ὄφιν. Τοὺς διδάσκει μὲ κακουχίας, μὲ θυσίας, μὲ τιμῶριες, μὲ λόγια γλυκὰ καὶ πατρικά, μὲ λόγια γεμάτα ἄπειρη ἀγάπη καὶ κάποτε μὲ λόγια σκληρὰ καὶ φοβέρες, ὅτι τὰ ἱερά, τὰ δσια καὶ τὰ μεγάλα ἰδανικά : ἡ πίστις στὸν Ἀληθινὸ Θεὸν, ἡ ἀγάπη στὴν Πατρίδα, τὴν Οἰκογένειαν, τὴν Πόλιν, τὸ Ἔθνος μὲ τοὺς ἐλεύθερους πολίτας, δὲν ἀποκτοῦνται παρὰ μονάχα μὲ τραχεῖς ἀγῶνες, καὶ μὲ μεγάλες θυσίας. Ὁ ἄνθρωπος τελειοποιεῖ τὴν ζωὴν του μὲ θυσίας καὶ ἀγῶνες. Μὲ ἀγῶνες καὶ θυσίας παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀνθρώπινο κτῆνος καὶ γίνεται πνεῦμα, ἄυλος ἄγγελος, παιδί τοῦ ἄυλου Θεοῦ. Ἔτσι εὐρίσκει τὸν ἀπόλυτον προορισμὸν του, ἐνώνεται μὲ τὸ Θεόν. Καὶ κατόπι ἀπὸ 40 χρόνων δοκιμασίας, θυσίας, ἀγῶνες, προπαρασκευές, ἀφοῦ ἀφή-

σανε στην ἔρημο κάθε κακή κληρονομία, τὴν φαύλη ὕλική ζωὴ ποὺ συνηθίσανε στὴν Αἴγυπτο. μπαίνουν τροπαιοφόροι καὶ κατοικοῦν τὴ γῆ ποὺ τοὺς ὑποσχέθη ὁ Θεός. Γίνονται ἔθνος ἐλεύθερον. ἅγιον, περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ο ΘΕΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙ

Προτοῦ δὲ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκλειόμενοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν.

Πρὸς Γαλάτας 3, 23-25

Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν ἀκούει μέσα ἀπὸ τοὺς περασμένους αἰῶνες τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ διδάσκη καὶ νὰ παιδαγωγῇ ὡς φιλόστοργος πατέρας, τοὺς προπάτορές του. «Ἄκουε Ἰσραήλ. Ἐγὼ ὁ οὐράνιός σου πατέρας ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς σου, θέλω νὰ με λατρεύης πιστὰ καὶ νὰ τηρῆς τὰς ἐντολὰς μου».

Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου· οὐκ ἔσονται σοι Θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ. Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς. οὐδὲ μὴ λατρεύσεις αὐτοῖς. Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου. ἐξ ὅλης καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς σου. Καὶ ἔσται τὰ ρήματα ταῦτα ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι σοι σήμερον ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν τῇ ψυχῇ σου καὶ προβιάσεις αὐτὰ τοὺς υἱούς σου καὶ λαλήσεις ἐν αὐτοῖς καθήμενος ἐν οἴκῳ καὶ πορευόμενος ἐν ὁδῷ καὶ κοταζόμενος καὶ διανιστάμενος. Καὶ ἀφάψεις αὐτὰ εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου καὶ ἔσται ἀσάλευτον πρὸ ὀφθαλμῶν σου.

ΔΕΥΤ. ΣΤ'. 4-9

«Νὰ ἀγαπᾶς Κύριον τὸν Θεόν σου, πῶς πολὺ ἀπὸ τῆ ζωῆς σου. Γιατὶ ἡ ζωὴ σου χωρὶς τὴν ἀγάπην Μου δὲν ἔχει οὔτε ἀξία οὔτε νόημα. Εἶσαι ὕλη καὶ πνεῦμα. Πρόσεξε νὰ μὴ γίνῃς δοῦλος τῆς ὕλης καὶ νὰ λατρεύης τὰ ἐπινοήματα τῆς φαντασίας σου καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Νὰ μὴ σὲ παραπλανήσῃ ἡ δόξα τῆς δημιουργίας μου : ὁ κάταστρος οὐρανός, τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θάλασσης, τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ τοῦ ἀγροῦ, οἱ στεριᾶς καὶ οἱ θάλασσης· μετὰ τὰς καλλονὰς τοὺς, ὁλος ὁ φυσικὸς κόσμος καὶ αἱ δυνά-

μεις του, τὸ σύμπαν ποὺ ὕμνει τὴν δόξαν μου, γιὰ αὐτὰ ὄλα, «πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις» εἶναι δημιουργήματά μου. Ἐγὼ εἶπα καὶ ἔγιναν, γίνονται καὶ θὰ γίνωνται. Ὁ λόγος Μου εἶναι δημιουργὸς καὶ νόμος. Νόμος φυσικὸς καὶ ἠθικὸς ποὺ τὰ κυβερνᾷ ὄλα. Ἐγὼ ἀνακαλῶ τὸν λόγον Μου καὶ ὄλα ἐκλείπουν καὶ ἐξαφανίζονται. Ἐσὺ λαὸς ἅγιος καὶ ἐλεύθερος μὲ ἐλεύθερη σκέψη καὶ βούληση, κορωνίς τῆς δημιουργίας Μου, ἰσότημος ἀγγέλων, δὲν ἀξίζει νὰ γίνεσαι δοῦλος τῆς ὕλης καὶ λησμονῶντας Ἐμὲ τὸν Πατέρα σου, νὰ καταπροδίδης τὴν δύναμη Μου, ποὺ κατοικεῖ μέσα σου καὶ νὰ τρέχης ξοπίσω λατρεύοντας ὅτι εἶναι κατώτερό σου. Κάθε παλμὸς τῆς καρδιάς σου πρέπει νὰ δοξάζη τὸ Δημιουργὸ καὶ ὄχι τὰ δημιουργήματά του. Σὲ ἔπλασα καὶ σὲ ἐπρόικισα μὲ δυνάμεις ἱκανὲς γιὰ νὰ γίνης ἄξιος τῆς ἀγάπης Μου. Εἰκόνα Θεοῦ ὀλοζώντανη ἐπάνω στὴ γῆ. Ὅπως τὸ φῶς ἀκολουθεῖ τὴν φωτοδότρα πηγὴ του, τὸν ἥλιο, ἔτσι καὶ ἐσὺ νὰ ἀκολουθῆς τὸν Θεὸ καὶ τὰς ἐντολὰς Του. Τὸ ὄνομά Του τὸ ἅγιο νὰ γεμίξη τὴν σκέψη σου, γιὰ τότε μονάχα θὰ ἐκτελῆς τὰ ἱερά, τὰ ὄσια καὶ τὰ δίκαια.

«Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀγιάζων αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου. τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ Σάββατα κυρίῳ τῷ Θεῷ σου».

Ἐξ ἡμέρας θὰ ἐργάζεσαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Θὰ δουλεύης τίμια γιὰ νὰ συντηρῆς τὴ ζωὴ σου καὶ τὴν οἰκογένειά σου. Στὴ δουλειά θὰ βρῆσκης εὐχαρίστηση, γιὰ μὲ αὐτὴ θὰ ἱκανοποιῆς ἐσωτερικὴ δημιουργικὴ ὄρμη, ποὺ ἐνέβαλα στὴν ἀνθρώπινη φύση. Μιὰ μέρα ὅμως μονάχα τὴν ἑβδομάδα θὰ ἀναπαύεσαι καὶ θὰ ἐπικοινωνῆς μαζί Μου. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα θὰ καθαρῖξης τὸν ἑαυτὸ σου ἀπὸ τὴν ρυπαρότητα τῶν ἀσχολιῶν σου μὲ τὴν ὕλη. Ἐνθυμοῦ πάντα. Δὲν εἶσαι μόνο ὕλη ἀλλὰ καὶ πνεῦμα. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ ἀναπαύης τὸν κουρασμένο ἀπὸ τὰς ἀσχολίες ὀργανισμό σου. Θὰ τὸν ζωογονῆς. Συγχρόνως θὰ καθαρῖξης καὶ τὴ ψυχὴ σου. Τὸ πνεῦμά σου. Θὰ τὸ λούης στὸ θεῖο φῶς τῆς πιστῆς λατρείας καὶ τῆς προσευχῆς, ποὺ θὰ καθαρῖξη καὶ θὰ φωτῖξη ὄλη σου τὴν ὕπαρξη. Μὲ τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴν ἀναγέννηση αὐτὴ θὰ μεταφέρης στὴν ἐργασία σου οὐράνιο φῶς, ποὺ θὰ φωτῖξη τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς σου. Ἐτσι θὰ τελειοποιῆσαι καὶ θὰ ἐκπολιτίζεσαι στὰς καθημερινές σου ἀσχολίες καὶ ἀναστροφές μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ θὰ γίνεσαι ἄξιος τοῦ Θεοῦ.

Ἄκουε λαέ Μου : Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι παιδιὰ Μου καὶ ἴσοι ἐνώπιόν Μου. Τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου δὲν θὰ τὴν τιμᾶς καὶ δὲν θὰ τὴν ἀγιάξης μόνος σου. Ἄλλὰ καὶ ἡ

γυναίκα σου και τὰ παιδιά σου και οἱ δοῦλοι. "Ολοι θὰ ἀναπαύεσθε και θὰ εὐφραίνεσθε εἰς τὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ πνευματικὴ κοινωνία.

"Ακουε λαέ Μου : Θὰ ἔρχεσαι τακτικὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μὲ χέρια φορτωμένα και ὄχι εὐκαιρα. "Ο,τι μπορεῖς, θὰ προσφέρης. Τὰ καλύτερα προϊόντα σου μὲ τὴν καρδιά σου σὰν τὸν Δίκαιον Ἄβελ και ὄχι ὡσάν τὸν ἀδελφοκτόνο Κάϊν. Θὰ προσφέρης και θὰ χαίρεσαι. Δὲν θὰ λυπᾶσαι. Τίποτε δὲ θὰ χάνης. Θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέφω ἑκατονταπλάσια. Θὰ προσφέρης εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ τὲς ἀπαρχὰς τῶν πρωτογεννημάτων τῆς γῆς σου. "Ἐτσι θὰ συνδέεσαι και ὕλικά πάντα μαζί μου και θὰ συντηρηῆται ὁ Οἶκος τοῦ Θεοῦ.

"Ακουε λαέ Μου :

«Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ».

Δὲν θὰ ὀρκίζεσαι στό ὄνομά Μου γιά νὰ σκεπάζης τὲς ἀνομίες σου και τὲς ἀδικίες σου.

«Τίμα τὸν πατέρα σου και τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται και ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς».

Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὴν οἰκογένεια γιά νὰ θεμελιώσῃ πάνω σ' αὐτὴ τὸ ἔθνος. Γιαυτὸ ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ εἶναι ποτισμένη μὲ τὴν πίστη στόν ἀληθινὸ Θεὸ. Ἡ οἰκογένεια εἶναι τροφοδότρα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ κλίμακα πού συνδέει τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ γῆ, πού μὲ αὐτὴ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ μεταφέρουν τὲς εὐλογίες Του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ὁ δρόμος πού βαδίζουν οἱ ἄνθρωποι γιά νὰ γίνουν ἄγγελοι, ἅγιοι, μάρτυρες, ὄσιοι, δίκαιοι και νὰ ἀναβῶνε στόν οὐρανὸ.

Στό σπίτι ὁ Θεὸς τὰ θέλει δλα ἀγνά, καθαρὰ, ἄμωμα, ἀνεπίληπτα, εὐκρινῆ, ἄσφογα, ἅγια στόν ὑπέρτατο βαθμὸ. Θέλει τὰ παιδιά νὰ τιμοῦν τοὺς γονεῖς τους, γιά νὰ εὐτυχούνε και νὰ μακροημερεύουνε. Ἐκεῖνος πού ἀτιμάζει και κακολογεῖ τὸν πατέρα του και τὴν μητέρα του, εἶναι καταραμένος, γιατί μέσα στό σπίτι δὲν πρέπει νὰ κυριαρχῆ τίποτα ἄλλο παρὰ ἀγάπη ἀδολη και μόνο ἀγάπη. Εὐλογημένος εἶναι ἐκεῖνος πού μπαίνει στό σπίτι του μὲ ἀγάπη, και τὸ ζεσταίνει μ' αὐτὴ, ὅπως ζεσταίνουν τὰ πουλιά τὰ μικρά τους στὴ φωλιὰ και βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι του γιά νὰ πάῃ στὴ δουλειὰ του πάλι γεμᾶτος ἀγάπη.

«Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν».

Χωρὶς ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ οἰκογένεια και χωρὶς αὐτὴ οὔτε ἔθνος. Γιαυτὸ θὰ ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου ὅπως και τὸν ἑαυτὸ σου. Καὶ πλησίον σου εἶναι κάθε ἄνθρωπος.

Ὁ σεβασμὸς γιὰ τὴν περιουσία τοῦ ἄλλου εἶναι μίᾳ μεγάλῃ ἐθνικῇ ἐνοποιητικῇ δύναμει. Θεῖον ἐνστικτὸν ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐργάζεται καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ νὰ δημιουργῇ μεγάλη ἢ μικρὰ περιουσία, κατὰ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν περιουσία αὕτη ἱκανοποιεῖ τὰς ὑλικὰς καὶ πνευματικὰς τοῦ ἀπαιτήσεις καὶ βοηθεῖ τοὺς φίλους τοῦ, τοὺς συγγενεῖς τοῦ, τὸ χωριὸ τοῦ, τὴν πόλιν τοῦ, τοὺς πτωχοὺς, τὴν Πατρίδα τοῦ.

Ἄκουε περιούσιε λαέ μου. Ἐκεῖνος ποῦ σέβεται, ἀγαπᾷ καὶ λατρεῦει τὸ Θεὸ ἀπὸ καρδιάς εἶναι εὐλογημένος στὰ χωράφια τοῦ. Εἶναι εὐλογημένος στὰ γεννήματα τῆς γῆς τοῦ. Στὰ ποίμνια τῶν προβάτων τοῦ καὶ στὰς ἀγέλες τῶν βοδιῶν καὶ τῶν ἄλλων ζώων τοῦ. Εἶναι εὐλογημέναι οἱ κατοικίαι τοῦ καὶ οἱ ἀποθήκες τοῦ πάντα γεμάταις. Ὅπου ἐγγίσει τὸ χέρι τοῦ φέρει τὴν εὐλογία. Ἡ γῆ ἀνήκει στὸ Θεό. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πῇ πὼς εἶναι δικιά τοῦ, γιατί ἴσα μὲ ποῦ νὰ τὸ πῇ μπορεῖ νὰ μὴ ὑπάρχη στὴ ζωῇ. «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς». Ὁ Κύριος παραχωρεῖ τὴ γῆ στοὺς ἄνθρωπους. Πληθαίνει τὰ γεννήματά της καὶ τὰ κτήνη της. Χαρίζει ὅλα τὰ ἀγαθὰ Του στὸν κόσμον. Ἀνοίγει τοὺς θησαυροὺς Του τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς σκορπίζει ἀλύπητα σ' ὅλο τὸν κόσμον. Εὐλογεῖ ὅλα τὰ δίκαια ἔργα τῶν ἀνθρώπων.

«Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν καὶ πάντα ὅσα ἂν θέλετε ἵνα ποιῶσιν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι οὕτω καὶ ἡμεῖς ποιήτε αὐτοῖς».

Ἄκουε περιούσιε λαέ Μου. Ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν πλεονεξία καὶ τὴν ἀδικία. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιθυμήσης ποτὲ τὸ σπῆτι τοῦ πλησίον σου. Οὔτε τὴν γυναῖκα τοῦ. Οὔτε τὰ χωράφια τοῦ καὶ τοὺς κήπους τοῦ. Οὔτε τοὺς δούλους τοῦ καὶ τὰς δοῦλες τοῦ. Οὔτε τὰ πρόβατά τοῦ καὶ τὰ ζῶα τοῦ. Πάντα θὰ κρίνης καὶ θὰ δικάζης δίκαια. Δὲν θὰ διαπράττης καμιά ἀδικία. Δὲν θὰ ἀρπάζης ὅ,τι ἀνήκει στοὺς ἄλλους. Δὲν πρέπει νὰ δικαιῶνης τὸν ἄδικο καὶ ἀσεβῆ, διαπράττοντας μεροληψίαι καὶ παίρνοντάς δῶρα. Τὰ δῶρα τυφλώνουν τοὺς ὀφθαλμοὺς ποῦ βλέπουν καὶ ζητοῦν τὸ δίκαιο. Τὰ δῶρα καταστρέφουν καὶ ἐξαφανίζουν τὸ δίκαιο. Ὅταν κληθῆς νὰ κρίνης δὲν θὰ διαστρέψης τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκαιο. Δὲν πρέπει νὰ καταφρονῆς τὸν φτωχόν. Οὔτε νὰ λέγης ἄδικα λόγια. Δὲν πρέπει νὰ ἀδικῆς καὶ νὰ κλέβης τὸν κόσμον μὲ ψεύτικα μέτρα, καὶ σταθμὰ καὶ ζυγαριές. Θὰ ζυγίζης δίκαια. Θὰ προσέχης τὰ ζῶα σου, ἔτσι ποῦ νὰ μὴ κάμνουν καμμιὰ ζημιὰ ἢ σωματικὴ βλάβη στὸν πλησίον σου. Ἐπικατάρατος ἐκεῖνος ποῦ ὅταν τὸν φωνάζουν νὰ κρίνη τὸ φτωχόν, τὸν ὄρφανόν, τὴν χήρα καὶ τὸ ξένο τοὺς ἀδικεῖ γιατί εἶναι ἀδύνατοι.

«Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ. Οὐ παραδέξῃ ἀκοήν ματαίαν. Οὐ συγκαθήσῃ μετὰ τοῦ ἀδίκου γενέσθαι μάρτυς ἀδικός».

Δέν θά λέγης ψεύματα γιά νά βλάβης τούς ἄλλους. Δέν θά ψευδομαρτυρήσ γιά νά χάσῃ ὁ πλησίον σου τὰ πράγματα ὅπου ἐδάνεισεν ἢ ἔδωκεν ἐνέχυρον. Δέ θά διαβάλλῃς ψευδόμενος τούς ἄλλους γιά νά χάσουν τούς φίλους τους, τές φίλιες τους, καί τές κοινωνικές τους σχέσεις. Δέν θά τόν καταδώσῃς καί δέν θά τόν κατηγορήσῃς γιά νά ἀρπάξουν, νά κατάσχουν τήν περιουσίαν του, νά τόν ἀδικήσουν καί νά χάσῃ τὰ ὑποστατικά του.

«Οὐ κλέψεις».

Δέν θά κλέπτῃς. Ὅτι ἔκλεψες, ὅτι ἤρπασες, ὅτι ἀδίκησες πρέπει νά τὸ ἐπιστρέψῃς. Ὁ Θεός τότε μόνον θά σοῦ συγχωρήσῃ ὅταν ἐπιστρέψῃς τήν ἀρπαγὴν ποῦ ἔκαμες, τὸ ἀδίκημα ποῦ ἀδίκησες. Τὸ ἐνέχυρον ποῦ σοῦ ἐνεπιστεύθησαν καί κατεχράσθης. Τὰ χαμένα πράγματα ποῦ εὔρες καί δέν τὰ ἔδωκες. Τὰ πράγματα ποῦ σοῦ ἐνεπιστεύθησαν καί ἀπὸ ἀμέλειαν τὰ ἔχασες ἢ τὰ κατέστρεψες. Τὰ πράγματα καί τὰ χρήματα ποῦ ἐψευδομαρτύρησες καί τὰ ἀφήρεσαν ἀδίκως ἀπὸ τὸν πλησίον σου. Τὸ κεφάλαιο ποῦ σοῦ ἔδωκαν καί τὸ κατεχράσθης. Ἐἰς αὐτὸ πρέπει νά προσθήσῃς καί τὸ πέμπτον του. Ἀφοῦ κάμεις ὅλα αὐτὰ θά ἐξομολογηθῇς γιά νά σοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεός καί θά προσφέρῃς τὰ δῶρα σου καί τές θυσίες σου εἰς Αὐτόν.

«Οὐ μοιχεύσεις».

Δέν θά ἐπιβουλευθῇς τήν οἰκογενειακὴν τιμὴν τοῦ πλησίον σου. Δέν θά ἀπατήσῃς παρθένον καί ἀπροστάτευτον γυναῖκα.

«Οὐ φονεύσεις».

Εἶναι καταραμένος ἐκεῖνος ποῦ κτυπᾷ μὲ δόλον τὸν πλησίον του. Εἶναι καταραμένος ἐκεῖνος ποῦ λαμβάνει δῶρα γιά νά κτυπήσῃ ἕνα ἄθωο. Δέν θά μισῇς τὸν ἀδελφόν σου γιὰ τὸ μῖσος ὀδηγεῖ καί προπαρασκευάζει τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ὅταν ἀδικῇ θά τὸν ἐλέγξῃς μὲ ὄλες σου τές δυνάμεις, γιά νά παύσῃ νά ἀδικῇ, νά ἐπιστρέψῃ τὰ ἄδικα, νά μετανοήσῃ γιά νά σωθῇ. Γι' ὅλα αὐτὰ δέν ἀμαρτάνῃς ἐλέγχων καί καταδιώκων τούς ἀσεβεῖς καί ἀδίκους. Δέ θά ἐχθρεύεσαι ὅμως καί δέ θά ἐκδικήσῃς. Δέν θά ζητῇς τὸ αἷμα τοῦ πλησίον σου, οὔτε θά ἀποκτείνῃς τὸν ἄθωο καί τὸ δίκαιον, ἀλλὰ νά τὸ ὑπερασπίζεσαι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου.

«Ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου. Παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν. Μάθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρφανόν καί δικαιώσατε χήραν».

Ἡ εὐσπλαχνία εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ. Ζῶμεν γιὰτί ἔχομεν Θεόν πολυέλεον καὶ πολυεὐσπλαχνον. Ἀπὸ τὸν τρισαγάπητον αὐτὸν Θεόν, ὅπως ἀπὸ μιᾶ ἀστήρευτη πηγῆ, παίρνομεν ὅλα τὰ δῶρα τῆς ζωῆς. Ὁ Θεὸς ἐντέλλεται. Νὰ σπλαχνιζοῦμαστε, νὰ ἐλεοῦμεν καὶ νὰ βοηθοῦμεν τοὺς ἄλλους καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἐχθροὶ μας. Δὲν θὰ φεύγῃς ὅταν θὰ βλέπῃς τὰ ζῶα τοῦ ἐχθροῦ σου νὰ πέφτουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου των. Θὰ στέκεσαι νὰ τὸν βοηθῆς, νὰ τὰ σηκῶνῃ καὶ νὰ τὰ ἀνακουφίῃς. Ἡ ἀσπλαχνία εἶναι θηριωδία. Ἐπικατάρατος ἐκεῖνος ποὺ παραπλανᾷ τὸν τυφλὸν στὸν δρόμον. Τοὺς ξένους οὔτε νὰ τοὺς πικραίνετε οὔτε νὰ τοὺς κακοποιήτε. Ἄν ὁ ἀδελφός σου εἶναι φτωχὸς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ θὰ τὸν βοηθήσῃς. Ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ ζήσῃ μαζί σου. Τὸν ἀδελφό σου θὰ τὸν δανειζῆς καὶ δὲν θ' ἔχει τοῦ παίρνης τόκους. Δὲν θὰ τοῦ παίρνης περισσότερα πράγματα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔδωκες. Δὲν θὰ τὸν κακοποιῆς, οὔτε θὰ τὸν βασανίζῃς. Ὁ μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ φτωχοῦ ἐργάτου σου δὲ θὰ κοιμᾶται καὶ θὰ νυκτοξημερῶνεται στὸ ταμεῖο σου γιὰ νὰ στερεῖται ἐκεῖνος καὶ νὰ τὸν ἐκμεταλλεύεσαι ἐσὺ.

Δὲν θὰ ὑβρίζῃς τοὺς κωφούς, οὔτε θὰ βάζῃς ἐμπόδια ἢ προσκόμματα στοὺς δρόμους τοὺς.

Ἐξ ἔτη θὰ σπέρνῃς καὶ θὰ θερίζῃς τοὺς ἀγροὺς σου καὶ θὰ συνάζῃς στές ἀποθήκες σου τὰ γεννήματά σου. Τὸ ἔβδομο ἔτος θὰ τοὺς ἀφήσῃς ἀκαλλιέργητους. Ὅ,τι ἔχουν θὰ τὸ φᾶνε οἱ φτωχοὶ τοῦ ἔθνους σου. Δὲν θὰ μαζεύῃς ὅ,τι πέφτει ἀπὸ τοὺς ἐργάτες ποὺ θερίζουνε, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μὲνῃ τίποτε στὰ χωράφια σου, γιὰ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς φτωχοὺς. Δὲν θὰ ξανατρυγᾷς τοὺς ἀμπελώνες σου, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃς οὔτε ρόγα ἀπάνω στὰ κλήματα γιὰ τὰ πουλιὰ, τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους.

«Ἐάν ἀκοῇ ἀκούσητε τῆς ἐμεῖς φωνῆς καὶ ποιήσῃς πάντα, ὅσα ἂν ἐντέλλωμαι σοὶ καὶ φυλάξῃτε τὴν διαθήκην μου, ἔσεσθε μοι λαὸς περιούσιος ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν. Ἐμὴ γὰρ ἔστι πᾶσα ἡ γῆ, ὑμεῖς δὲ ἔσεσθέ μοι, βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον».

Ἄκουε περιούσιέ Μου λαέ. Θὰ σὲ κάμω ἔθνος μέγα καὶ ἔνδοξο. Ἐθνος ἅγιο. Θὰ εἶσαι τὸ καύχημα τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Θὰ εὐλογήσω καὶ θὰ δοξάσω τὸ ὄνομά σου. Θὰ κυριαρχήσῃς ἀπάνω σὲ πολλὰ ἄλλα ἔθνη. Ἐσένα ὅμως κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κυριαρχήσῃ ἀπάνω σου. Πάντα θὰ εἶσαι κεφαλὴ τῶν ἐθνῶν καὶ οὐχὶ οὐρά. Θὰ παραδίδω τοὺς ἐχθρούς σου στὰ χέρια σου καὶ μπροστά σου θὰ τοὺς συντρίβω ὡς ἂν τὰ σκευὴ τοῦ κεραμέως. Πέντε ἀπὸ σᾶς θὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ καταδιώξουνε ἑκάτό. Θὰ σοῦ ἐπιτίθενται ἀπὸ μιὰ μεριά. Νικῶντας τοὺς θὰ φεύγουν πανικό-

βλητοι από έφτά δρόμους. Θα έχθρεύομαι τούς έχθρούς σου και θα προσβάλλω τούς υπεναντίους σου. Φόβος και τρόμος θα καταλαμβάνη τούς λαούς που θα προσβάλλης. Οί λαοί θα σέ θαυμάζουν και θα άποροϋν για τές έξυπνάδες σου. Οί έχθροί σου θα είναι πάντα φυγάδες.

Πρόσεξε όμως περιούσιε μου λαέ. Στόν κόσμο τίποτε άλλο δέν θα θαυμάζης παρά μονάχα τόν άληθινό Θεό και τά έργα του τά μεγάλα και θαυμαστά. Πρόσωπα έφήμερα τυράνων, βασιλέων, δυναστών και ισχυρών κατακτητών δέν θα θαυμάζης, ούτε θα λογαριάζης. Τούς άρχοντάς σου δέν θα τούς κακολογής. Τό έθνος σου δέν θα τό καταδολιεύεσαι, ούτε θα τό καταπροδίδης. Ή αγάπη, ή έκτίμηση, ό σεβασμός, ή βοήθεια, ή θυσία για τούς άδελφούς κατά σάρκα και κατά φυλήν είναι κρίκοι άδιάσπαστοι που ένώνουν τούς πολίτες και άπαρτίζουν τό έθνος. Εύλογημένος θα είσαι σϋ ό πολίτης τών πόλεων του Ίσραήλ.

Όπως ένα δένδρο για νά ζήση, νά μεγαλώση και νά καρποφορήση ριζοβολεί στη γη και ύπάρχει όσο ύπάρχει γη, γιατί τρέφεται από τά σπλάγχνα της και άναπνέει από τήν άτμόσφαιρά της, έτσι ούτε έθνος, ούτε οικογένεια, ούτε πολιτεία, ούτε έθνική ζωή μπορεί νά ύπάρξη χωρίς γη Πατρική. Κάθε πολίτης κάθε πολιτείας, φέρει τά σημάδια της γης που έγεννήθη. Της γης όπου έβύζαξε τό γάλα της μανούλας του. Της γης που έννοιωσε τή ζεστασιά της πατρικής άγκαλιάς και τή μεγάλη θυσία της μητρικής και πατρικής αγάπης. Της γη που τόν εξέστανε με τήν οικογενειακή φωτεία, Της γης όπου έδημιούργησε τές παιδικές του φίλιες, γνωριμίες, συγγενείς, γείτονες, χωργιανούς συντοπίτες και συμπολίτες. Της γης που έχόρτασε τήν άφοσίωση τών δισκάλων του, τήν αύστηρή και θεία άτμόσφαιρα τών ιερών τόπων της. Της γης όπου από μικρός αγάπησε, με τά βουνά και τούς κάμπους της, τές βρυσσίδες και τά πηγάδια της. Της γης όπου έχει τά ύποστατικά του. Τό σπίτι του, τά χωράφια του, τά δένδρα του, τά άμπέλια του και τή δουλειά του. Τή γη που έχει ζωγραφισμένη μέσα του, με τά βουνά, τούς κάμπους, τές ρεματιές, τά δάση και τές άκρογυαλιές της. Τή γη όπου έννοιωσε λύπες και χαρές, στενοχώριες και άναπαύσεις. Τή γη τήν Πατρική που είναι όπως τό σωμα και ή ψυχή, τό κορμί και ή ζωή για ένα άνθρωπο. "Όπου κι' άν πάη κανένας πάντα θα θυμάται τή πατρική γη. "Έξυπνος θα τήν νοσταλγή. Θα κοιμάται και θα τήν βλέπη όνειρο. Πεθαίνοντας θα ψιθυρίζη τό όνομά της.

Και ό Ίωσης έβλεπεν όλες αυτές τές θείες έπαγγελίες και εύλογίες νά πραγματοποιοϋνται, διότι ό λαός έλάτρευε πιστά τόν ζώντα Άληθινό Θεό. "Έβλεπε τή δόξα του Ίσραήλ και τούς θριάμβους του με τόν Μωυση και τόν Ίησοϋν

τοῦ Ναυῆ. Ἐβλεπε τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ριζοβολῆ εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων του. Νὰ γίνεται δένδρον ἔθνικόν, μὲ ἔργα πολιτισμοῦ εἰρηνικά καὶ ἔνδοξα πολεμικά κατορθώματα. Νὰ φωτίζη μὲ τὸν πολιτισμὸ του τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη, ὥστε καὶ ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία ἢ σοφὴ Βασίλισσα Σαββὰ νὰ διανύη πυρκαύστους ἐρήμους καὶ φοβερὰς θάλασσας γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ο ΘΕΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΥΕΙ

Ἄκουε λαέ καὶ πρόσεχε σεαυτῷ.

«Μὴ ἐπιλάθῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, τοῦ μὴ φυλάξαι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ τὰ κρίματα καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι σοι. Μὴ φαγῶν καὶ ἐμπλησθῆς καὶ οἰκίας καλὰς οἰκοδομήσας καὶ κατοικήσας, καὶ βοῶν καὶ προβάτων καὶ ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ πληθυνθέντος σοι ὑψωθῆς τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπιλάθῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου. Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζῆσεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐπὶ παντὶ ῥήματι τῷ ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ ζῆσεται ἄνθρωπος. Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ἡ ἰσχὺς μου καὶ τὸ κράτος τῆς χειρός μου ἐποίησέ μοι τὴν δύναμιν τὴν μεγάλην ταύτην. Μνησθήσῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὅτι αὐτός σοι διδῶσιν ἰσχύν τοῦ ποιῆσαι δύναμιν. Καὶ ἔσται ἐάν λήθῃ ἐπιλάθῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου καὶ πορευθῆς ὀπίσω Θεῶν ἐτέρων καὶ λατρεύσῃς αὐτοῖς καὶ προσκυνήσῃς αὐτοῖς, διαμαρτύρομαι ὑμῖν σήμερον τὸν τέ οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ὅτι ἀπωλεῖα ἀπωλεῖσθε. Καθὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη ὅσα Κύριος ὁ Θεὸς ἀπολλύει πρὸ προσώπου ὑμῶν, οὕτως ἀπολεῖσθε, ἀνθ' ὧν οὐκ ἠκούσατε τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν».

Καὶ τώρα ὁ Ἰωσῆς γεμᾶτος πικρία βλέπει τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ ὡς φλόγα νὰ κατακαίῃ τὰ θεμέλια τοῦ ἔθνους του. Τὸ ἔθνος τὸ ἅγιον, ὁ λαὸς ὁ περιούσιος, ἐλησμόνησε τὸ Θεόν. Ἐλάτρεψε ψεύτικους θεοὺς, πέτρες καὶ ξύλα καὶ ζῶα καὶ θηρία καὶ κτίσματα καὶ ἐπινοήματα τῶν ἀνθρώπων. Κατεπρόδωκε τὴν ἔθνικὴ κληρονομία. Ἐμίανε τὰ ἱερά, τὰ πιστὰ καὶ τὰ ἅγια. Καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐνέσκυψε ὡσάν φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀπάνω στὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν τῆς ἀπειθείας. Ὁ περιούσιος λαὸς ἔγινε κατάβρωμα τῶν ἐχθρῶν του. Κομπάζων, ἀλαζονευόμενος καὶ στηριζόμενος στὴν ἀνθρώπινη δύναμή του ἐπρόσβαλε τοὺς ἐχθροὺς του, ἀλλ' ἐνική-

θηκε, ἐγνώρισε τὴ ντροπή-της ἤττας καὶ ἔφυγε ὡς δειλὸς λαγῶς.

Οἱ νεκροὶ τοῦ ἔγιναν κατάβρωμα τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν θηρίων τῆς γῆς. Οἱ ἄρχοντες τοῦ αἰχμαλωτισθήκανε. Ἐσύρθησαν ἀλυσωδεμένοι δοῦλοι εἰς ξένους βασιληάδες, ὅπου τοὺς ἔβγαλαν τὰ μάτια καὶ τοὺς ἔβαλαν βαρεῖες ἀγγαρίες. Συνετριβησαν κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ πέλμα ἀθέων καὶ ξένων κατακτητῶν. Οἱ πόλεις τοὺς κατεστράφησαν. Τὰ ὑψηλὰ τεῖχη καὶ ἀπόρθητα ὄχυρά, ὅπου ἐστήριζε τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐχάλασαν σὲ μιὰ νύκτα. Ἐπωλήθη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ὡς δοῦλος, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα τοῦ καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ. Ἐχασε τὸν στρατὸν τοῦ καὶ τὰς πόλεις τοῦ, γιὰ τὰ ἔργα ἦσαν πονηρά. Τὸ ἔθνος τὸ ἅγιο ἔγινε διασπορά εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καὶ τὰς βασιλεῖες τῆς γῆς. Ἐκεῖ δουλεύει εἰς χρυσοῦς, ἀργυροῦς, πέτρινους, μαρμάρινους καὶ ξύλινους Θεοὺς, ποὺ οἱ πατέρες τοῦ δὲν ἐπίστευσαν. Στὰ ἔθνη ὅπου τὸν ἔσυραν αἰχμάλωτο μὲ δεσμὰ σιδερένια στὰ πόδια στὰ χέρια καὶ στὸ λαιμό, ἀνάπαυσιν δὲν εὐρίσκει. Στὰ πόδια τοῦ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ. Ἡ καρδιά τοῦ εἶναι καρδιά λαγοῦ. Καταπροδίδει τὴν ἀπόφασίν τοῦ καὶ δὲν τοῦ ἀκούει. Τὰ μάτια τοῦ σβύνουν. Ἡ ψυχὴ τοῦ λυώνει. Ἡ ζωὴ τοῦ τρέμει γιὰ ὅ,τι βλέπει. Φόβος τὸν καταδιώκει μέρα καὶ νύκτα. Δὲν πιστεύει πῶς ζεῖ. Τὸ πρωτὶ παρακαλεῖ πότε θὰ βραδιάσῃ, καὶ τὸ βράδυ πότε θὰ ξημερώσῃ. Τρέμει δὲν εἶναι ἔξυπνος καὶ δὲν κοιμᾶται. Τρέχει σὲ δρόμους ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ. Πάσχει ἀπὸ φτώχεια καὶ ἀχορταγιά. Ὅ,τι ἐγγύσει τὸ χέρι τοῦ χάνεται. Θάνατος σκληρὸς τὸν κατατρέχει. Ἀφανίστηκε ἀπὸ τὴ γῆ ποὺ ἔτρεχε μέλι καὶ γάλα, ὅπου ἀνθοῦσε ὡσάν καλοποτισμένο περιβόλι. Τὸν ἔφαγε ἡ ἀνησυχία, ὁ πυρετός, τὸ ρίγος, ὁ ἐρεθισμός, ὁ ἴκτερος καὶ ἡ πανοῦκλα. Γιὰ χρόνια τὸν ἐσκέπαζε πύρινος καλοπρόσωπος οὐρανός (χωρὶς) στάλα βροχῆς καὶ γῆ ἄγονη ὡσάν σίδηρο ἐκρατοῦσε ἀπὸ κάτω τὰ τρέμοντα πόδια τοῦ.

Οἱ πληγὲς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ ψώρα καὶ ὁ κνησμός ἐσκέπασαν ἀθεράπευτα τὸ κορμί τοῦ. Τὸν ἔπιασε ἀποπληξία, ἔχασε τὸ φῶς τοῦ καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἐζαλίστηκε. Τὸ μεσημέρι ἐψηλαφοῦσε ὡσάν τυφλὸς τὰ μεσάνυκτα. Οἱ δρόμοι τῆς ζωῆς τοῦ δὲν ἔχουν τέλος. Στερεῖται ἀπὸ ὅλα καὶ σ' ὅλη τοῦ τὴ ζωῆ. Ὅλοι τὸν ἀδικοῦνε καὶ κανένας δὲν τὸν βοηθεῖ. Πάντρεύεται γυναῖκα καὶ ἄλλος ἄνδρας τὴν ἔχει. Κτιζεῖ σπιτία καὶ ἄλλος κατοικεῖ μέσα. Καλλιεργεῖ χωράφια καὶ δὲν τὰ θερίζει. Φυτεύει ἀμπέλια καὶ ἄλλοι τρῶνε τὰ σταφύλια. Κάμνει κρασί καὶ ἄλλοι τὸ πίνουν. Ἐχει ἐλθές καὶ λάδι καὶ δὲν τρώγει. Σφάζει τὸ μοσχάρι τοῦ γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ διασκεδάσῃ καὶ ἄλλοι τὸ τρῶνε καὶ διασκεδάζουν. Ἀρπάζουνε τὰ ζῶα τοῦ καὶ δὲν τοῦ τὰ ἐπιστρέφουνε. Ἐχθροὶ τοῦ παίρνουν τὰ

κοπάδια καὶ κανέννας δὲν τὸν βοοθεῖ. Αὐτὸς ἀνήμερος βλέπει τὸ σπαρακτικὸ θέαμα καὶ τὰ μάτια του ξηραίνονται, γιατί τὸ χέρι του εἶναι ἀδύνατο. Τὰ γεννήματά του καὶ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του τοὺς τρώγουν ξένα ἔθνη. Ἀκριδὲς Αἰγυπτιακὲς καὶ ἐρυσίβη κατατρῶγουν τὰ σπαρτά του, τὰ δένδρα του καὶ τοὺς κήπους του. Ἔχει παιδιὰ καὶ δὲν τὰ χαίρεται, γιατί τὰ παίρνουν αἰχμάλωτα. Ὅλοι προσδεύουν καὶ αὐτὸς χάνεται. Ἄλλοι κατώτεροί του εἶναι κεφαλὴ καὶ αὐτὸς οὐρά. Πίκρα πάνω σὲ πίκρα καὶ στενοχώρια πάνω σὲ στενοχώρια. Στὴ στενοχώρια τοὺς καὶ στὴ πείνα τοὺς οἱ γονεῖς ἔφαγαν τὰ παιδιὰ τους. Οἱ ἀδελφοὶ ἐβάσκαναν τοὺς ἀδελφούς. Οἱ γυναῖκες τὰ παιδιὰ τους καὶ τοὺς ἄνδρες τους.

Ἔθνη ἀναιδέστατα, ποὺ δὲν ἐγνώριζε τὴ γλῶσσα τους ἐνέσκυψαν στὴ χώρα του, ὡσὰν ὄρνεα ἀρπακτικά. Ἄνθρωποι δυσεβεῖς καὶ παράνομοι ποὺ δὲν ἐσέβοντο τοὺς γέρους καὶ τὲς γυναῖκες, ποὺ δὲν ἐλυποῦντο τοὺς νέους καὶ τὰ βρέφη, ἄρπαζαν καὶ κατὰτρῶγαν τὰ γεννήματα καὶ τὰ ζῶα, τὸ σιτάρι, τὸ κρασί καὶ τὸ λάδι, καταστρέφανε καὶ ἐξαφανίζανε τὲς πόλεις καὶ ἔσυραν παιδιὰ, γέρους καὶ γυναῖκες στὴν ἀνείπωτη αἰχμαλωσία.

Καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ ἔπαθε ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, γιατί ἔπαυσε νὰ ἀκούη τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐφύλαττε τὲς ἐντολὲς Του. Δὲν τὸν ἐλάτρευε πιστὰ. Ἐπίστεψε καὶ ἐλάτρεψε ψευτικούς Θεούς. Καὶ ὅμως μὲ ὅλες αὐτὲς τὲς σκληρὲς δοκιμασίες, ἀχάριστος ἀποστάτης καὶ ἄσωτος πλανᾶται μακριὰ ἀπὸ τὸν Προστάτη Αἰώνιο καὶ Ἀληθινὸ Θεό.

Καὶ ὑψώνοντας ὁ Ἰωσῆς τὰ δακρύβρεκτα μεγάλα μάτια του στὸν Ὑψιστὸ Θεό, τὸν ἐπαρακαλοῦσε καὶ Τοῦ ἔλεγε: Κύριε λυπήσου καὶ ἐλέησε τὸν λαὸ Σου. Στείλε τὸ Μεγάλον Προφῆτη ποὺ ὑποσχέθηκες στὸν πιστό σου θεράποντα Μωϋσῆ για νὰ τὸν σώση. Φώναξε τὸν περιούσιόν Σου λαὸν εἰς Σωτηρίαν. Φώναξέ τον κάτω ἀπὸ τὲς ἅγιες φτεροῦγες Σου, ὅπως ἡ κλῶσσα ἐν ὄψει κινδύνου μαζεύει καὶ φυλάει τὰ πουλιά της.

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΟΙ ΚΕΚΟΝΙΑΜΕΝΟΙ

«Οὐαί ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκρίται ὅτι παρομοιάζετε τάφοι κεκονιαμένοι, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. Οὕτω, καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ ἔστε μεστοί, ὑποκρίσεις καὶ ἀνομίας.»

Ὁ Ἰωσῆς σὲ λίγο θὰ τελειώσῃ τὲς σπουδὲς του. Σκέπτεται νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Πατρίδα του Κύπρο, στὴν Σαλαμίνα. Οἱ μελέτες του, ἡ θεοσέβειά του, ἡ ἀγάπη του καὶ ἡ ἀφοσίωσή του γιὰ ὅ,τι καλὸ, ἱερὸ, ἅγιο δίκαιο καὶ εὐγενικὸ ὑπάρχει στὸν κόσμον, γεμίζουν τὴ ψυχὴ του. Μένοντας στὴν Ἁγία Πόλη ἐγνώρισε τὴν ἠθικὴν κατάστασιν, κατὰπτωσιν καὶ διαφθορὰν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ἐγνώρισε τὸ ἠθικὸ χάσμα πού ἐχώριζε τὸ λαὸν αὐτὸ ἀπὸ τὸ Θεὸν. Τὸ Θεὸν ὅπου τὸν ἐπροστάτευσεν μὲ τὴν σπογγίαν. Ἐγνώρισε τὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ. Τὲς φατρίες τῶν Φαρισαίων, Σαδουκαίων, Λευϊτῶν, Ἀρχιερέων, Γραμματέων καὶ Νομοδιδασκάλων. Τοὺς εἶδε νὰ ἐμπαίζουσι καὶ νὰ ἐκμεταλλεύουσι τὸ πανάγιον καὶ ἄσπιλον ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τοὺς εἶδε κάτω ἀπὸ τοὺς πολυτελεῖς μανδύας τῆς θρησκευτικῆς ὑποκρισίας νὰ ἀπομυζοῦν ὡς βδέλλαι, τὸ αἷμα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Νὰ καταπροδίδουσι τὸ ἔθνος τοὺς στὸν Ῥωμαῖον κατακτητὴν. Νὰ ἰκανοποιοῦν κάθε εἶδος ραδιουργίας, πλεονεξίας καὶ παρανομίας. Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ κατάντησεν εἰς τὰ χέρια τοὺς ὄπλα φονικὰ, ὅπως τὸ μαχαίρι εἰς τὰ χέρια τῶν κακούργων Ἦσαν τάφοι ἀσπρωγιασμένοι γιὰ νὰ φαίνονται ἀπ' ἔξω ὡραῖοι, ἐνῶ ἀπὸ μέσα ἦσαν γεμάτοι ἀκαθαρσίες, σάπιες σάρκες καὶ κόκκαλα, βρώμα καὶ δυσσομία ἀνυπόφορη.

Ὁ Ἰωσῆς σκέπτεται : Πότε ἄραγε ὁ Πανάγαθος Θεὸς θὰ λυπηθῇ τὸν λαὸν αὐτόν; Πότε θὰ ἀναστήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του πού· ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐφύλαξεν ἀγνοοῦς τὸν Μέγαν Προφήτην, πού θὰ σώσῃ τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν κόσμον; Ἀπὸ τὰ τρισβαθὰ τῆς ψυχῆς του ἐπαρακαλοῦσεν τὸ Θεόν, νὰ φθάσῃ τὲς ἡμέρας αὐτές. Νὰ δεῖ καὶ νὰ ἀκούσῃ τὸν Μέγαν Προφήτην. Νὰ γίνῃ μαθητὴς Του καὶ ὁπαδὸς Του. Τρόμος τὸν ἔπιανε ὅταν ἐσκέφετο τὴν μεγάλην διαφθορὰν καὶ τὸ σκληρόκαρδον λαόν. Ποιὸς ξεύρει; Αὐτοὶ πού ἐσκότωσαν τοὺς προφήτας καὶ ἀπαγχόνισαν τὴν ἠθικὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ καὶ κατὰ πῖ ἔκαμαν τὸν κόσμον νὰ τὴν καταφρονῇ καὶ νὰ τὴν περιγελοῦσαν ὡσανύτι τὸ καθυστερημένον καὶ περιγελασμένον, εἶναι δυνατό ποτε νὰ δεχθοῦν νὰ ἀκούσῃ τὸν Μέγαν Προφήτην, τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, πού δὲν θὰ τοὺς ἀνεχθῇ νὰ διαφθείρουσι

τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ ; Τότε, ᾧ τότε ! Ἐσκέπτετο δὲν θὰ ἀργοπορήσῃ ἢ θεία ἐκδίκησις καὶ ἀλοίμονον εἰς τὸν λαὸν τοῦτον. «Καὶ ἐλεύσονται ἐπὶ σέ πᾶσαι αἱ κατάραι αὗται καὶ καταδιώξονται σε καὶ καταλήψονται σε ἕως ἂν ἐξολοθρεύσῃ σε καὶ ἕως ἂν ἀπωλέσῃ σε ὅτι οὐκ εἰσήκουσας τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, φυλάξαι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα ὅσα ἐνετεῖλατό σοι. Καὶ ἔσται ἐν σοὶ σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος ἀνθ' ὧν οὐκ ἐλάτρευσας Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαθῇ διανοίᾳ διὰ τὸ πλῆθος πάντων». Καὶ ὁ Ἰωσῆς προσηύχετο νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας νὰ ἀκούσῃ ὁ λαὸς τὴν διδασκαλίαν του καὶ νὰ σωθῇ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΤΟΥ ΒΟΩΝΤΟΣ ΕΝ Τῇ ΕΡΗΜῳ

«Ἴδου ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου καὶ ἐπιβλέφεται ὁδὸν ἡρώ σου καὶ ἐξαίφνης ἦξει εἰς τὸν ναὸν ἑαυτοῦ Κύριος ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε, καὶ ὁ Ἄγγελος τῆς διαθήκης ὃν ὑμεῖς θέλετε Ἴδου ἔρχεται λέγει Κύριος Παντοκράτωρ».

Ὁ Ἰωσῆς ἐσυνήθιζε νὰ κάμνῃ συχνὰς ἐκδρομὰς γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγία Πόλιν. Ἐξω εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἐπάνω στὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν καὶ τῶν ὀρέων. Μέσα στὰ δάση. Γύρω στὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου. Πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου τὰ πανύψηλα κέδρα. Μόνος του ἢ μὲ τὸν φίλον του Σαῦλον ἀπὸ τὴν Ταρσό. Σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη αἰσθάνετο ὅτι βρισκότανε πρὸς τὸ Θεό. Ἐπῆγαινε στὰ μέρη ἐκεῖνα, ποῦ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔφθανε. Ὅπου ὁ δόλος, ἡ πονηρία, ἡ ἀπάτη, τὰ αἴσχη, τὰ μίσση, οἱ δολοπλοκίαι, οἱ πλεονεξίαι, οἱ ἀδικίαι, οἱ ἀρπαγές, ἡ καταδυνάστευσις τῶν πτωχῶν ὀρφανῶν, χηρῶν καὶ ἀπροστάτευτων δὲν ἐτελειουργεῖτο ὡς δίκαιο. Ἐκεῖ ποῦ δὲν ἐνοιωθεῖ τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν νὰ ἀπομυζᾶται θηριωδέστατα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιτήδειους, τοὺς καλουμένους προστάτας καὶ ἄρχοντας. Ἐκεῖ εἰς τὴν ἡσυχίαν ἔρημον ἐγόνα οὐσε, ὕψωνε τὰ μάτια του στὸν οὐράνιον Θεὸ καὶ Πατέρα καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσε νὰ στείλῃ σύντομα στὸν κόσμον τὸν Μεσσία, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος καὶ νὰ τὸ φωτίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἀληθινὴ λατρεία τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Μὰ ἐνῶ βρισκότανε στὰ ἡσυχὰ αὐτὰ μέρη, παρατήρησε ἀσυνήθιστη κίνησις τοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἐρημὸν τῆς Ἰουδαίας. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ὡσάν κάποιον δύναμιν νὰ τὸν ἐτραβοῦσε ἀκολούθησε τὸν κόσμον. Ἐπερπατοῦσε μαζί τους

κι' άκουγε νά μιλοϋν, γιά ένα άγιον άνδρα, γιά κάποιον άσκητή και προφήτη που κήρυττε μετάνοια και έβάπτιζε. Ή καρδιά του λαχτάρησε από τον άγιο πόθο που κυριαρχούσε μέσα στην ψυχή του. Φθάσανε στην έρημο. Ίδου ο Προφήτης, ο Βαπτιστής Ιωάννης. "Ενας άνδρας ψηλός, σκελετωμένος με μιá αύστηρή μά γλυκειά μορφή. Στο πρόσωπό του έλαμπε θείο φώς, στα χείλη του έβλεπες έτοιμο τό θείο μήνυμα που έπλημμύριζε τή ψυχή του νά φτερουγίξη σά φωνή ιερās σάλπιγγας στές καρδιές τών ανθρώπων. Τά φορέματά του ήταν καμωμένα από τρίχες καμήλου. Έζώνετο με δερμάτινη ζώνη. Ο Ίωσής άγνωστος μέσα στο πλήθος έμελετούσε τά χαρακτηριστικά του άγιου άνδρός. Εύρισκε διτ κάποια ψυχική συγγένεια τούς ένωνε. Κάποιος άγιος πόθος. Ο πόθος του μεγάλου Θεού.

Περιμένει ν' άκούση τό κήρυγμά του. Ή μεγαλόπρεπη αύτ σκηνή του Προφήτη και του λαού, του Ποιμένα και του Ποιμνίου στην έρημό φέρει στη μνήμη του τά λόγια του Προφήτη Ήσαϊα : «Φωνή Βοώντος έν τή Έρήμω. Έτοιμάσατε τήν όδόν Κυρίου. Εύθειας ποιείτε τας τρίβους Αυτού». Εάφνου βλέπει τά χείλη του Προφήτη νά κινούνται και άκούει τήν σάλπιγγα του Θεού νά γλυκολαλή στον κόσμο «Μετανοείτε. Νά βλέπω τή βασιλεία του Θεού νά έρχεται. Αφήστε τά κακά και τές άδικίες όπου κάμνετε. Μετανοείτε και έλάτε νά σας βαπτίσω μέσα στα ιερά νερά του Ιορδάνη. Προσέξετε δέν είμαι έγώ, Εκείνος, ο Μεσίας που περιμένουν γενεές γενεών νά στείλη ο Θεός γιά νά σώση τον κόσμο. Έμένα με έστειλε ο Θεός νά σας κηρύξω βάπτισμα μετάνοιας και νά σας πώ : Νά έρχεται Εκείνος άμέσως κατόπι μου. Έγεννήθη. Οι ούρανοι έχάρησαν. Ήλθεν, ή γή δλη έσκίρτησε από άγαλλίαση. Χαρήτε γενεές γενεών Ισραήλ που έποθήσετε και έλαχταρήσετε τήν έλευσή του. Είναι ματαξύ μας φωνάζετε τό μ' δλη τή δύναμή σας σ'όλο τον κόσμο. Τόν είδα. Του έπίλησα τά χέρια και τά πόδια. Είναι ο δυνατός, ο Άγιος, που έγώ δέν είμαι άξιος νά λύσω τά λουριά τών ύποδημάτων του. Τά χέρια μου τον βαπτίσανε. Είδα τους ούρανούς ν' άνοίγουν και τό Πνεύμα τό Άγιο νά κατεβαίνη ώσαν περιστέρα στην πανάγια κεφαλή του. Άκουσα από τους ούρανούς τή φωνή του Θεού νά του λέγη. Αυτός είναι ο «άγαπημένος μου Υιός». Αυτού νά άκούετε. Άκουε λαέ. Ήλθεν ο Υιός του Θεού στον κόσμο. Πηγαίνετε νά Τόν βρήτε. Αυτός θα σας βαπτίση όχι μονάχα με νερό όπως σας βαπτίζω έγώ αλλά με πόν και με Πνεύμα Άγιο. Είς τά πανάγια, άξια και δυνατά χέρια του βαστάει φτυάρι καμωμένο από ούράνια φλόγα. Ήλθε ο καιρός νά καθάριση τό άλώνι. Του γιατί κακοί άνθρωποι τό γεμίσανε με άγκάθια. Κατόπι θα άλωνέψη. Τό καλό σιτάρι θα τό μαζέψη στές ούράνιες άποθήκες Του. Τό άχρηστο άχυρο, τά

ἀγκάθια καὶ τὰ τριβόλια θὰ τὰ κάψῃ μὲ φωτιά καὶ ἀσβέστη. Μὰ νὰ βλέπω ἀνάμεσό σας πολλοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους πού ἦλθανε ἀπὸ περιέργεια νὰ μὲ ἀκούσουνε. Νὰ αὐτοὶ εἶναι τὰ ἀγκάθια καὶ τὰ τριβόλια πού σὰς ἔλεγα. Τὰ φίδια στοὺς κόρφους σας. Τὰ φίδια πού θὰ γεννήσανε οἱ ὀχεντρες.

Ποιὸς σὰς εἶπε κακοῦργοι πῶς θὰ ξεφύγετε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ; Μετανοῆστε μὲ τὴν καρδιά σας. Κάμετε ἔργα πού νὰ ἀξιζοῦνε τὴ μετάνοιά σας. Καλοντυμένες ἔχιδνες μὴ περηφανεύεστε γιὰ τὲς κακίες σας. Μὴ λέγετε πῶς δὲν φοβᾶσθε γιὰτὶ ἔχετε πατέρα τὸν Ἀβραάμ. Σὰς λέγω καὶ προσέξετέ το καλὰ. Ὁ Θεὸς μπορεῖ καὶ ἀπὸ τὲς πέτρες ἀκόμη νὰ γεννήσῃ παιδιὰ γιὰ τὸν Ἀβραάμ. Εἰσθε ἄχρηστοι. Ἄκουε λαὸ τοῦ Ἰσραήλ. Εἶναι ἡ τελευταία εὐκαιρία πού σοῦ δίδεται γιὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ στραφῆς πίσω στὴν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Βλέπω τὸ θεῖο πελέκι νὰ φέρεται μὲ ἀκατάσχετη ὄρμη ὡσάν ἀστροπελέκι, γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴ ρίζα τοῦ ἄκαρπου Ἰσραηλιτικοῦ δένδρου. Κάθε δένδρο πού δὲν κάμνει καρποὺς καλοῦς, θὰ τὸ κόψῃ καὶ θὰ τὸ βάλῃ στὴ φωτιά νὰ τὸ κάψῃ. Καὶ τὴ στάκτῃ του ἀκόμα θὰ ἀφανίσῃ. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο φωτιά γιὰ τὴ πυρούμενη ψυχὴ τοῦ Ἰωσή. Κρῖος Ἰδρωτας ἄρχισε νὰ τὸν λούῃ. Συγκίνησῃ θεῖα νὰ κοχλάζῃ μέσα του. Ὡς ἦλθεν ὁ Μεσσίας! Καὶ ἐγὼ ἀκόμα δὲν τὸ ἔμαθα, ἔλεγε. Ὡς Θεέ μου, ἀξίωσέ με νὰ Τὸν εὕρω. Θὰ γυρίσω ὅλες τὲς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Ἁγίας Γῆς. Θὰ Τὸν ζητῶ ἀπὸ σπιτι σὲ σπιτί, ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἴσα μὲ πού νὰ τὸν βρῶ. Πηγαίνω. Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ βαπτισθῶ. Νὰ μὲ ἀγιάσῃ ὁ ἅγιος αὐτός Προφήτης μὲ τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη. Μὲ τὰ ἴδια νερά πού ἐβάφτισεν Ἐκεῖνον. Ἐκεῖνον, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Ἐπῆγε κοντὰ στὸν Πρόδρομον. Δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐζήτησε ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ βάπτισμα μετανοίας. Ἐκεῖ ἀκριβῶς πού ἀγίασεν ὁ Μεσσίας τὰ νερά, ἀγιάσθη καὶ αὐτός. Τὸ χέρι πού «ἤψατο τὴν ἀκύρατον κορυφὴν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ», ἤψατο καὶ τῆς ἰδικῆς του κορυφῆς καὶ ἀγίασεν αὐτὴν. Βαπτιζόμενος ἔψαλλε τοὺς στίχους τοῦ Προφήτου Δαυΐδ.

•Ραντιεῖς με ὑσώπω, καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι•.

(Ψαλ. 50,9)

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Φωτίζου, φωτίζου Ἱεροισαλήμ, ἡκει γάρ σου τὸ φῶς καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνατέταλκεν. Ἰδοὺ σκότος καλύφει τὴν γῆν ὡς γνόφος ἐπ' ἔθνη. Ἐπὶ δὲ σὲ φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σέ ὀφθήσεται. Καὶ πορεύονται βασιλεῖς τὸ φῶτί σου καὶ ἔθνη τῆ λαμπρότητί σου». (Ἠσαΐα Ξ, 1—4)

Ὁ Ἰωσῆς δὲν μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὴ σκηνὴ τῆς Ἐρήμου. Τὸν Βαπτιστὴ Ἰωάννη. Γιά πρώτη φορά ἄκουσεν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ. Γιά πρώτη φορά ἄκουσε ἰσάγγελο νὰ μιλήσῃ τῇ γῆ. Τὴ ἀντίθεση μὲ τὰ κηρύγματα ποῦ ἄκουε στὴ Συναγωγὴ. Ἐκεῖνα ἦσαν λόγια διχῶς ἔννοια καὶ σημασία. Ἐκρηγύττοντο γιὰ νὰ ἐπιδείξουν στενόμυαλους ἱεροκήρυκες καὶ ὄχι Τὸν Κηρυττόμενον Θεόν. Ἦσαν κύμβαλα ἀλαλάζοντα, χαλκὸς κρουόμενος καὶ ἠχῶν γιὰ θόρυβο καὶ σύγχυση. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο «πῦρ ἐξ οὐρανοῦ» ποῦ ἔκαιε καὶ ἐκαθάριζε τὰς ἀνθρώπινες ψυχὰς καὶ διάνοιες. Ἐπροπαρασκεύαζε τὴν κατανόηση τῶν κηρυγμάτων τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωσῆς ἄρχισε ἀμέσως νὰ ζητᾷ τὸν Μεσσία. Ἡ ψυχὴ του χρόνια τόρα καίγιεται γι' αὐτόν. Θεῖος Ἔρωτας τὸν ἐκυρίευσε. Τὸν ἐζητοῦσε στὴν Ἐρημο. Στὲς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη. Στὰ χωριά. Στὴν Ἱερουσαλήμ. Στὲς γειτονιές. Στὲς συναγωγές. Πέρασανε μέρες πολλές. Μέρες δοκιμασίας. Μέρες προσευχῆς καὶ παράκλησης στὸ Θεό. Μέρες καθαρμῶν καὶ προπαρασκευῆς ψυχῆς καὶ σώματος. Τέλος μιὰ μέρα πῆγε στὴ Προβατικὴ Κολυμβήθρα τῆς Βηθζαδᾶ. Ἦταν γιορτὴ κι' ἤθελε νὰ πάρῃ κάτι στοὺς φτωχοὺς, ἄρρωστους, τυφλοὺς, χωλοὺς, ξηροὺς, ποῦ περίμεναν ἐκεῖ χρόνια νὰ δοῦν τὴ θεραπεία τους, ἂν κατῶρθωναν πρῶτοι μόνοι τους ἢ μὲ τὴ βοήθεια τῶν συγγενῶν τους ἢ κανενὸς σπλαχνικοῦ ξένου; νὰ μποῦν μέσα στὰ ἅγια νερά, τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ ἀόρατο χέρι τοῦ Ἀγγέλου τὰ τάραιτε.

Ὁ Ἰωσῆς ἔδωκε τὰς βοήθειες στοὺς δυστυχεῖς τοῦ κόσμου καὶ ἐπαρηγόρησε τοὺς ἄρρωστους. Ἐάφνου ἄκουσε ὀμιλίες. Γυρίζει καὶ βλέπει «ἄνθρωπον ὠραῖον τὸ κάλλος», γλυκύτατο στὴν ὄψη, νὰ τὸν ἀκολουθοῦν δώδεκα ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ψαράδες, ποῦ συνήθως ἔβλεπε στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Ὁ ὠμορφος αὐτὸς ἄνδρας πῆγε κοντὰ σὲ κάποιον παράλυτο, ποῦ βρισκότανε ξαπλωμένος ἀπάνω στὸ κρεβάτι του, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλή. Ὁ Ἰωσῆς πῆγε κοντὰ σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦς Του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ πῆ, ποῖός εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος ποῦ ἀκολουθοῦν. Ὁ ἀ-

πλοϊκός άνθρωπος τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ μεγάλη εὐγένεια. «Εἶναι ὁ Κύριός μας, ὁ Διδάσκαλός μας». Τότε ἀκούει μιὰ γλυκεῖα καὶ μελωδική φωνὴ νὰ λέγῃ στὸν παραλυτικό. «Θέλεις παιδί μου νὰ γίνῃς καλά»; Ἡ γλυκεῖα αὐτὴ φωνὴ εἶχε τέτοια ἐπίδραση πάνω στὸν παραλυτικό, ποῦ ὁ δυστυχισμένος ἔνοιωσε μιὰ δύναμη νὰ περνᾷ τὰ παράλυτα μέλη του, νὰ τὰ δυναμώνῃ καὶ νὰ τοῦ γεννᾷ ὄλες τὲς προσδοκίες τῆς ὑγείας. Ὁ παραλυτικός ἀναστέναξε καὶ τοῦ εἶπε. «Κύριε, καὶ ρωτᾷς ἂν θέλω νὰ γίνω καλά; Καὶ ποιός στὸ κόσμο αὐτὸ δὲ θέλει νὰ εἶναι καλά; Ποιός θὰ μὲ βάλῃ στὴν Κολυμβήθρα, ὅταν τὸ χέρι τοῦ Ἀγγέλου ταραξῆ τὰ νερά; Σὰ σέρνω τὸ παράλυτο κορμί μου, νὰ τὸ ρίξω πρῶτος στ' ἅγια νερά, ἄλλος πιὸ δυνατός μὲ ξεπερνᾷ καὶ κατεβαίνει πρὶν ἀπὸ ἐμέ. Ὁ Κύριος ποῦ εἶχε ἐξουσία ἀπάνω σ' ὄλες τὲς ἀρώσθειες, ὅπου βασιλεύουνε καὶ παραλύουν τὰ κορμιά; ὁ Κύριος ποῦ εἶχε ἐξουσία νὰ χύνῃ νέο αἷμα καὶ ζωὴ σ' ἄτονες φλέβες καὶ σὲ ξεκλειδωμένα κόκαλα, τοῦ λέγει. «Σήκου παράλυτε. Πάρτο κρεβάτι σου καὶ πήγαινέ το σπίτι σου». Ἦταν φωνὴ Θεοῦ. Λόγια, ρεῦμα ζωῆς. Ρεῦμα ζωῆς, ποῦ χύθηκε στὸ σάπιο τὸ κορμί καὶ τόκανε καλά ἀμέσως, ὡσάν νὰ μὴ ἀρώστησε ποτέ. Σὰ νὰ κοιμᾶτο καὶ ξύπνησε σφύζοντας ἀπὸ ζωὴ. Πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Τὸ ἄρπαξε στὸν ὄμο καὶ χορεύοντας ἀπ' τὴ χαρὰ του, τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι του, δοξάζοντας καὶ εὐλογώντας τὸ Θεό. Ἐφερνε τὴν πιὸ μεγάλη χαρὰ σ' τοὺς γονεῖς του, ποῦ τὸν εἶχανε γιὰ πεθαμένο. Οἱ δῶδεκα ἀκόλουθοι ἔμειναν ἑκοτατικοί. Ὁλος ὁ ἄλλος κόσμος ξαφνίστηκε ἀπὸ τὲς φωνὲς τοῦ παραλυτικοῦ. Ὡ λέγει ὁ Ἰωσήφ, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του. Ὁ Κύριος. Ὁ Μεσσίας. Ὁ Μέγας Προφήτης. «Ὡσαννά, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐφώνησε» καὶ ἔτρεξε ξοπίσω τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ξέφυγε πρὶν μαζευτῆ ὁ κόσμος. Ὁ Ἰωσήφ τὸν ἀκολουθεῖ καὶ τοῦ φωνάζει. «Κύριε, περιμένε. Ποῦ φεύγεις; Ποῦ πηγαινεις; Σὲ θέλω. Θέλω νὰ γίνω μαθητὴς Σου. Ἀκόλουθός Σου. Ὁπαδός Σου. Ποῦ μένεις;» Ὁ Ἰησοῦς σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή. Τοῦ πήρε τὸ χέρι καὶ τοῦ λέγει. «Αἱ ἀλώπεκες καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ φωλεὰς ἔχουσι καὶ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει».

«Αὐτὸ λίγο μὲ πειράζει» τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἰωσήφ. Νὰ τώρα πηγαινῶ ἀμέσως νὰ πωλήσω ὅ,τι ἔχω, γιὰ νὰ μὴ ἔχω τίποτα, γιὰ νὰ μένω πάντα μαζί Σου. Τί νὰ κάμω τὰ ἔχη μου, ὅταν δὲν ἔχω Ἐσένα; Ἐσένα, τὸ διαμάντι ὅπου ζητοῦσα τὸ βρήκα. Εὐρήκα Ἐσένα τὸν Κύριό μου καὶ τὸ Θεό μου. Πηγαινῶ. Τρέχω. Ἐρχομαι. Ὁ Κύριος τοῦ λέγει γλυκά. «Σὲ περιμένω». Ὁ Ἰωσήφ τρέχει ψιθυρίζοντας. «ᾠθεῖα φωνὴ καὶ κλήση. Μὲ περιμένει ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό. Ἐκεῖνος ὁ ἀναμάρτητος. Ἐκεῖνος ποῦ ἔκλινε ἀπὸ θεῖα συγκατάβαση τοὺς οὐρανούς γιὰ ν' ἄλθῃ στὴ γῆ, νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Ποιός μπορεῖ

νά σοῦ ἀρνιστή Χριστέ μου. "Ἐρχομαι».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰωσήσ πώλησε ὅ,τι εἶχε, ἔξω ἀπὸ ἓνα ἀγρό, ποῦ τὸν εἶχανε οἱ συγγενεῖς του. Ἐμοίρασε ὄσα πῆρε στοὺς φτωχοὺς καὶ ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ δὲν τοῦ φωνάζανε πειὰ Ἰωσή, ἀλλὰ Βαρνάβα. «Υἱὸς παρακλήσεως». Ἄξιός τοῦ Θεοῦ.

ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Ἐγὼ εἶμι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». (Ἰωάνν. 8, 12)

Τώρα ὁ Βαρνάβας εἶναι μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀκούει τὴν ὑπέροχη διδασκαλία Του. Προπαρασκευάζεται γιὰ νὰ ἀποσταλῆ ἐργάτης γιὰ τὸ θερισμὸ τοῦ ἀγροῦ τοῦ Κυρίου. Θὰ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς θεριστῆς. Εἶναι τρισευτυχισμένος. Ἐγνώρισε τὸν Μέγα Πρόφήτην. Τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνον ποῦ ὁ Θεὸς ὑποσχέθηκε στὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ, δυὸ χιλιάδες χρόνια πρὶν. Ὁ Θεὸς δὲν ξεχνᾷ. Εἶναι ἐπάνω ἀπὸ κάθε χρόνο καὶ χῶρο. Ἄπειρος πραγματικά. Ὑποσχέθηκε νὰ στείλῃ τὸ Παιδί Του στὸν κόσμον γιὰ νὰ εὐλογηθοῦνε «δι' Αὐτοῦ» ὅλα τὰ ἔθνη. Καὶ τώρα ξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσή Του.

Τὴν ὑπόσχεση ποῦ ἔδωκε, στὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ :

«Οὐ μὴ κρύψω ἐγὼ ἀπὸ Ἀβραάμ τοῦ παιδός μου ἃ ἐγὼ ποιῶ. Ἀβραάμ δὲ γινόμενος ἔσται εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς». (Γεν. 18, 18.).

Στὸν Πατριάρχη Ἰακώβ «Οὐκ ἐκλείπει ἀρχῶν ἐξ Ἰουδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐὰν ἔλθῃτὰ ἀποκείμενα αὐτῷ καὶ αὐτὸς προσδοκίᾳ ἐθνῶν». (Γεν. 49, 10.).

Στὸν Προφήτη Ἀγγαῖο : «Ἐτι ἅπαξ Ἐγὼ σείσω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν καὶ συσσεισω πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἤξει τὰ ἐκλεκτὰ πάντων τῶν ἐθνῶν, καὶ πλήσω τὸν οἶκον τοῦτον δόξης, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ἐμὸν τὸ ἀργύριον καὶ ἐμὸν τὸ χρυσίον λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Διότι μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου ἢ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δώσω εἰρήνην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ καὶ εἰρήνην ψυχῆς εἰς περιποίησιν παντὶ τῷ κτί-

ζοντι τοῦ ἀναστήσαι τὸν ναὸν τοῦτον». (Ἄγγαῖος Β, 6—10.).

Στὸν Προφήτη Μαλαχία : «Ἴδου ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ ἐπιβλέψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, καὶ ἐξαίφνης ἤξει εἰς τὸν ναὸν ἑαυτοῦ Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, ὃν ὑμεῖς θέλετε. Ἴδου ἔρχεται λέγει Κύριος Παντοκράτωρ». (Μαλαχίας Γ, 1.),

Διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δεδόξασται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐν παντί τόπῳ θυμίαμα προσάγεται τὸ ὄνόματί μου καὶ θυσία καθαρὰ διότι μέγα τὸ ὄνομά μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. (Μαλαχίας Α, 11.).

Στὸν Προφήτη Μιχαῖα : «Καὶ ἔσται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, ἔτοιμον ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων καὶ μετεωρισθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ σπεύσουσι πρὸς αὐτὸ λαοὶ καὶ πορεύσονται ἔθνη πολλὰ καὶ ἔροῦσι: Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ δεῖξουσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ πορευόμεθα ἐν ταῖς τριβαῖς αὐτοῦ. Ὅτι ἐκ Σιῶν ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ». (Μιχαῖας Δ, 1—3). Καὶ σὺ Βηθλεέμ, Οἶκος τοῦ Ἐφραθά, ὀλιγοστὸς εἶτοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα. Ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος». (Μιχ. 1—2).

Στὸν Προφήτη Δανιήλ. «Ἐβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου τοῦ συντελεσθῆναι ἁμαρτίαν καὶ τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας καὶ ἀπαλεῖψαι τὰς ἀνομίας καὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι ἀδικίας καὶ τοῦ ἀγαγεῖν δικαιοσύνην αἰώνιον καὶ τοῦ σφραγίσαι ὄρασιν καὶ προφήτην καὶ τοῦ χρίσαι ἅγιον ἁγίων». (Δανιήλ Θ. 24)

Στὸν Προφήτη Δαβίδ. Καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ἔσται ἀνορθωμένος εἰς τὸν αἰῶνα. (Βασιλειῶν Β, Ζ, 16).

«Ὁραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου. Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα. Περιζῶσαι τὴν ρομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρὸν σου, Δυνατέ, τῇ ὠραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου, καὶ ἔντεινον καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλεύε, ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατέ. Λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως. Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ράβδος εὐθύτητος, ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν. (Ψαλ. 44, 3—8).

Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως

ἄν θῶ τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. (Ψαλ. 109,1)

Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ. Ψαλ. 71, 11 (Μάγοι).

Ἄνοιξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου καὶ φθέγξομαι προβλήματα ἀπ' ἀπ' ἀρχῆς ὅσα ἠκούσαμεν καὶ ἔγνωμεν αὐτὰ, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν. (Ψαλ.77, 2). (Αἱ παραβολαὶ τοῦ Χριστοῦ).

Καὶ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου, ἐφ' ὃν ἤλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν. (Ψαλ. 40, 10). (Προδοσία τοῦ Ἰούδα).

Ἄναστάντες, μάρτυρες ἄδικοι ἃ οὐκ ἐγινώσκων ἐπηρώτων με, ἀνταπεδίδωσάν μοι πανηρά ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῆ ψυχῆ μου. (Ψαλμ. 34, 11—12).

Ἐξεπορεύετο ἔξω καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατ' ἐμοῦ Ἐπιθύριζον πάντες οἱ ἐχθροὶ μου κατ' ἐμοῦ. Ἐλογίζοντο κακά μοι. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ. (Ψαλ. 40, 8—9). Ἐγὼ δὲ εἰμισκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ. Πάντες οἱ θεωροῦντες με ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν. Ἦλπισε ἐπὶ Κύριον, ρυσάσθω αὐτόν. (21, 7—9). Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. (Ψαλ. 21, 19). Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμα μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. (Ψαλ. 68. 22).

Ὁ Θεὸς τὴν αἴνεσίν μου μὴ παρασιωπήσης. Ὅτι στόμα ἀμαρτωλοῦ καὶ στόμα δολίου ἐπ' ἐμέ ἠνοιχθη, ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολίου. Καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν. Ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με ἐνδιέβαλλον με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην. Καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακά ἀντὶ ἀγαθῶν καὶ μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου. (Ψαλ. 108, 1—5). (Τὰ ἅγια πάθη τοῦ Χριστοῦ). Ὅτι οὐκ' ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς Ἄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν δοῖόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. (Ψαλ. 15, 10). Ὅσας ἔδειξάς μοι θλίψεις πολλὰς καὶ κακάς, καὶ ἐπιστρέψας ἐζωοποίησάς με, καὶ ἐκτῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με, ἐπλεόνασας ἐπ' ἐμέ τὴν μεγαλωσύνην σου. (Ψαλ. 70, 20—21). Ἀνέβης εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσας, αἰχμαλωσίαν ἔλαβες δόματα ἐν ἀνθρώποις καὶ γὰρ ἀπειθοῦντας τοῦ κατασκηνῶσαι. (67, 19). (Ἀνάστασις καὶ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου).

Στὸν Προφήτη Ἡσαΐα : «Καὶ ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναβήσεται. Καὶ ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτόν πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καὶ

εὐσεβείας. Ἐμπλήσει αὐτόν πνεῦμα φόβου Θεοῦ. Οὐ κατὰ τὴν δόξαν κρινεῖ, οὐδὲ κατὰ τὴν λαλιὰν ἐλέγξει, ἀλλὰ κρινεῖ ταπεινῶ κρίσιν καὶ ἐλέγξει τοὺς ταπεινοὺς τῆς γῆς. Καὶ πατάξει γῆν τῶ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβῆ. Καὶ ἔσται δικαιοσύνη ἐζωσμένος τὴν ὄσφυν αὐτοῦ καὶ ἀληθεῖα εἰλημένος τὰς πλευράς. (Ἡσαΐας 11, 1—6).

Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. (Ἡσαΐας 7, 14). Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλής ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. (Ἡσαΐας 9, 6).

Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἡεσσαὶ καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ' αὐτῶ ἔθνη ἐλπιούσι καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ τιμὴ. (Ἡσ. 11, 10). Κύριε τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; Καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίμι ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγελαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῆ διψῶση. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῶ οὐδὲ δόξα. Καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος. Ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν καὶ εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, διτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν. Τῶ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῶ αὐτοῦ ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Καὶ αὐτὸς διὰ τῶ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κύροντος αὐτόν ἄφωνος. Οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη. Τὴν δὲ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; διτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῶ στόματι αὐτοῦ. (Ἡσ. 53, 1—10.) (Τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ μας).

Ἰακώβ ὁ Παῖς μου ἀντιλήψομαι αὐτοῦ. Ἰσραὴλ ὁ Ἐκλεκτός μου, προσεδέξατο αὐτόν ἡ ψυχὴ μου. Ἐδωκα τὸ πνεῦμά μου ἐπ' αὐτόν κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἐξοίσει. Οὐ κεκράξε-

ται, οὐδέ ἀνήσει, οὐδέ ἀκουσθήσεται ἔξω ἢ φωνῇ αὐτοῦ. Κάλαιμον τεθλασμένον οὐ συντρίψει καὶ λίνον καπνιζόμενον οὐ σβέσει, ἀλλὰ εἰς ἀλήθειαν ἐξοίσει κρίσιν· Ἀναλάμψει καὶ οὐ θραυσθήσεται, ἕως ἂν ἀνθῆ ἔπι τῆς γῆς κρίσιν. Καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιούσιν. (Ἦσ. 42. 1—6).

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ εἶνεκεν ἔχρισέ με. Εὐαγγελισασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰσάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτους ἄφεισιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν. (Ἦσ. 61, 1).

Τοῦτο πρῶτον πῖε, ταχὺ ποιεῖ, χώρα Ζαβουλῶν, ἡ γῆ Νεφθαλίμ ὁδὸν θαλάσσης καὶ οἱ λοιποὶ οἱ τὴν παραλίαν κατοικοῦντες καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας. Ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδετε φῶς μέγα. Οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς. (Ἦσ. Θ, 3). (Τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ μας). Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῆ. (Ἦσ. 26, 19). (Τὰ θαύματά Του).

Στὸν Προφήτην Ἰεζεκιήλ. Τὸν νῶτον μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ραπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου, οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων. (Ἦσ. 50, 6). (Τὰ Ἅγια Πάθη). Καὶ ἀναστήσω ἐπ' αὐτοὺς ποιμένα Ἐνα καὶ ποιμανεῖ αὐτούς. (Ἰεζεκιήλ 34,23).

Στὸν Προφήτην Ζαχαρία. Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών. Κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλήμ. Ἴδου ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι δίκαιος καὶ σώζων αὐτό, πραῦς καὶ ἐπιβεβηκῶς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον. (Ζαχαρία 9, 9.)

Καὶ ἔστησαν τὸν μισθόν μου τριάκοντα ἀργυροῦς. (Ζαχαρίας 11, 12).

Στὸν Προφήτην Ἀμώς : Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας καὶ συσκοτάσει ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἡμέρᾳ τὸ φῶς. (Ἀμώς 8,9. (Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ μας).

Στὸν Προφήτη Ὡσηε: Ὑγιᾶσει ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἐξανασησόμεθα καὶ ζησόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ γνωσόμεθα. Διώξωμεν τοῦ γνῶναι τὸν Κύριον, ὡς ὄρθρον ἔτοιμον εὐρήσομεν αὐτόν καὶ ἤξει ὡς ὑετός ἡμῖν πρῶτος καὶ ὄψιμος γῆ. (Ὡσηε 6, 2—3). (Τὴν Ἀνάστασιν Του).

Στὸν Προφήτη Ἰωήλ : Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα καὶ ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν δράσεις ὀψονται. Καὶ ἐπὶ τοὺς δούλους μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεί-

ναις ἔκχεω ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου. (Ίωήλ 3, 1—2). (Τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος).

Αὐτὸς ποῦ ἀκολουθεῖ τώρα δὲν εἶναι ἡ προσδοκία τῶν Ἑβραίων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐθνῶν. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη ἔρχονται στὸ νοῦ του τὰ λόγια τοῦ Γαμαλιήλ, ποῦ τοὺς ἔλεγε πὼς ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου περιμένουν νὰ στείλῃ ὁ Θεὸς κάποιον νὰ σώσῃ τὸν κόσμον, ποῦ τὸν κατήφορο τῆς διαφθορᾶς ποῦ πῆρε.

Ὁ Σουετώνιος ἔγραφε : «Ἡ φύσις γεννᾶ βασιλέα τῷ Ρωμαϊκῷ λαῷ».

Τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν δίδει στὸν Αὐγουστο τὸν ἀκόλουθο χρησμὸ :

«Παῖς Ἑβραῖος κέλεται με Θεοῖς μακάρεισιν ἀνάσσων, τὸν δὲ δόμον προλιπεῖν καὶ αἶδην αὔθις ἰκέσθαι. Λοιπὸν ἀπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων».

Ἡ Σίβυλλα χρησιμοδοτεῖ : «Ἦξει δ' ἀγνός Ἄναξ πάσης γῆς σκῆπτρα κρατέων».

Ὁ Βιργίλιος τραγουδεῖ : «Νέα γενεὰ ἀπὸ τοῦ ὕψηλοῦ οὐρανοῦ πέμπεται, γεννωμένου τοῦ παιδός, δι' οὗ πρῶτον λήγει μὲν ὁ σιδηροῦς ἄρχεται δ' ἕτερος χρυσοῦς αἰῶν».

Ὁ Σωκράτης προφητεῦει : «Ἀνάγκη οὖν ἐστὶ περιμένειν, ἕως ἂν τις μάθῃ ὡς δεῖ πρὸς Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους διακεῖσθαι». «Υπὸ φόβου μὴ ὁ κόσμος βυθισθῆ εἰς αἰώνιαν ἄβυσσον συγχύσεως, ὁ Θεὸς καὶ ποιητῆς τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ τάξεως, ἀναφανεῖς πάλιν ἀναλήψεται τὰς ἡνίας, μεταβαλεῖ τὸ πᾶν καὶ ἐξαφανίσει τὸ γῆρας, τὰς ἀσθενείας, καὶ τὸν θάνατον». «Εἶτα τὸν λοιπὸν χρόνον καθεύδοντες διατελοῖτε ἂν, εἰμὴ τινα ἄλλον ὁ Θεὸς ἐπιπέμψετε, κηδόμενος ἡμῶν».

Οἱ Ἕλληνες στὸ μῦθο τοῦ Προμηθέα, πιστεύουν, πὼς ὁ κατ' αὐτοὺς Πατέρας Θεῶν καὶ ἀνδρῶν Δίας, θὰ στείλῃ κάποιον ἄγγελον νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα τὸ δεσμώτη Προμηθέα ποῦ τοῦ κατατρώγουν τὰ ἐντόσθια οἱ γυῖπες. Ἐδῶ Προμηθέας εἶναι ἡ ἀνθρωπότητα καὶ τὴν κατατρώγουν οἱ γυῖπες τῆς ἀνομίας, τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Οἱ Ἀσιᾶτες περιμένουν ! «Πεμφθήσεται ἐξ οὐρανοῦ ἅγιος γινώσκων τὰ πάντα καὶ πᾶσαν ἔχων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν».

«Τὰ πάντα ἀποκατασταθήσονται ὡς ἦσαν, ἐλθόντος εἰς κόσμον ἡρώδης τινος, ποιμένος ἡγεμόνος ἀγιωτάτου, γενικοῦ διδασκάλου τῆς ὑπερτάτης ἀληθείας».

Καὶ ἔτσι τὸρα ὄλες αὐτὲς οἱ προφητεῖες ἐζωντάνευαν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Βαρνάβας ἔχαιρε, ἐσκίρτα, ἐγέμιζε ἀπὸ δόξα Θεοῦ. Ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸ «Ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν Μέναν καὶ Κύριον». Τὸν ἀκολούθησε. Ἔβλεπε τὴν χάρη τοῦ «Οὐρανίου Πατρὸς» νὰ χύνεται πλούσια ἀπάνω στὸν «Περιοῦσιο Λαὸ». Οἱ παράλυτοι γίνονταν καλά. Οἱ λεπροὶ καθαρίζονταν. Οἱ τυφλοὶ βλέπανε. Οἱ χῶλοι περιπατοῦσαν. Οἱ κωφάλαλοι ἄκουαν καὶ λαλοῦσαν. Οἱ δαιμονιζόμενοι σωφρονίζονταν. Τὰ ξηρὰ χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα ζαναζωντάνευαν. Τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα ἐδιώχοντο. Οἱ τελῶναι ἐγίνοντο δίκαιοι. Οἱ πόρνες ἀγιώτερες καὶ σεμνότερες παρθένων. Τὰ κύματα καταστέλλονταν. Οἱ θύελλες κωπάζανε. Τὰ ἀδιανά δίκτυα γεμίζανε ἀπὸ ψάρια. Ἐκεῖνοι ποὺ πεινούσανε ἐχόρταναν σωματικὰ καὶ πνευματικὰ. Ἐκεῖνοι ποὺ διψοῦσανε ἔπιναν ἀπὸ τὴν ἀένναο πηγὴ τὸ ζωντανὸ νερὸ τῆς ἀθάνατης διδασκαλίας τοῦ Αἰώνιου Θεοῦ, ποὺ ἐγένινεν ἄνθρωπος καὶ ἦλθε στὸν κόσμο. Γιὰ τοὺς φτωχοὺς «ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης». Ὅλες οἱ ἀρώσθειες βρῆκανε τὸ γιατρό τους. Ὁ θάνατος τὸν καθαιρέτη του. Οἱ νεκροὶ τὴν ἀνάστασή των.

ΜΕ ΤΟΝ ΑΙΩΝΙΟ, ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟ

• Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἐχρισέ με εὐ-
αγγελισσῶμαι πτωχοῖς, ἀπέσταλκέ με κηρῶσαι αἰχ-
μαλώτους ἄφροσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖ-
λαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῶσαι ἐνιαυτὸν
Κυρίου δεκτόν.

(Ἡσαΐα 17)

Ὁ Βαρνάβας ἔβλεπε πὼς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐλαλεῖτο στὴ γῆ, ὅσον οὐδέποτε ἐλαλήθη. Κανένας δὲν ἐκήρυξεν ὅπως ὁ Χριστὸς τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου. Κανένας δὲν ἐπαρηγόρησε τοὺς ταπεινοὺς καὶ καθαροὺς στὴν καρδιά. Τοὺς πενθοῦντες. Τοὺς θλιμμένους. Ἐκείνους ποὺ διψοῦσαν καὶ πεινοῦσαν τὴ δικαιοσύνη. Τοὺς ἐλεήμονες. Τοὺς εἰρηνοποιούς. Τοὺς καταδιωγμένους. Τοὺς ὀβρισμένους. Τοὺς καταγελασμένους. Τοὺς συκοφαντημένους. Ἐκείνους ποὺ γλύκαιναν τοὺς πόνους τῶν ἄλλων. Ποὺ ἦσαν παράδειγμα βίου ἠθικοῦ. Ποὺ ἔλαμπαν μὲ τὰ καλά τους ἔργα. Ποὺ δὲν διδάσκανε μόνο μὰ καὶ ἐφαρμόζανε στὴ ζωὴ τους τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Τοὺς δίκαιους. Ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσαν καὶ τοὺς ἐχθροὺς τους ἀκόμη. Ἐκείνους ποὺ προσεύχονταν γιὰ νὰ φωτί-

ση ὁ Θεὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς, ποὺ τοὺς καταδιώκανε. Τοὺς ἀγαθοὺς, τοὺς τέλειους. Ποὺ ζητούσανε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ρθῇ ἡ βασιλεία Του στὴ γῆ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ἅγιο θέλημα Του. Ἐκείνους ποὺ συγχωροῦσαν καὶ δὲν μνησικακούσανε. Ἐκείνους ποὺ νηστεύανε, ἦσαν ἀπλοῖ καὶ θησαυρίζανε μὲ τὰ καλά τοὺς ἔργα οὐράνιους θησαυροὺς. Ἐκείνους ποὺ ἐργάζονταν γιὰ τὴ διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ποὺ θυσιάζονταν γιὰ τοὺς φίλους τοὺς, τοὺς ἀδελφούς τοὺς, τὲς οἰκογένειές τοὺς, τὸ ἔθνος τοὺς καὶ τὴν πατρίδα τοὺς. Ἐκείνους ποὺ δὲν ντρεπότανε νὰ ὁμολογήσουν μὲ παρησία τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνους ποὺ βοηθοῦσαν τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς ἄρρωστους. Ἐθεράπευαν τὰ κακὰ καὶ τὲς ἀρώστειες. Εἶχαν χαρακτήρα διαμαντένιο. Ἦσαν φιλόξενοι. Προστατεύανε τοὺς κατατρεγμένους ἄδικα. Ἐντυναν τοὺς γυμνοὺς. Ἐτρεφαν τοὺς πεινασμένους. Ἐπότιζαν τοὺς διψασμένους. Ἐπαρηγοροῦσαν καὶ ἐβοηθοῦσαν τοὺς φυλακισμένους καὶ ἐξόριστους.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΦΕΙΣ, ΤΑ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΧΙΔΝΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ, ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ, ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

«Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, αὐδὲ τοῖς εἰσερχομένοις ἀφίετε εἰσελθεῖν Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσηλύτον, καὶ ὅταν γένηται ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης, διπλότερον ὑμῶν». (Ματθ 23, 13 - 16).

Κανένας καὶ ποτέ καὶ πουθενά, δὲν ἔψεξε καὶ δὲν ἐκαυτηρίασε τόσο θαραλέα τὴν ἀδικία καὶ τὴν παρανομία τῶν ἀρχόντων, ὅπως ὁ Χριστός. Κανένας ποτέ καὶ πουθενά, δὲν ἔψεξε ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενους γιὰ νὰ ἀφίσουν τοὺς δρόμους τῆς ἀδικίας καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνους ποὺ παραβαίνανε τὲς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἔδιναν κακὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους. Ἄλλα ἐδίδασκαν καὶ ἄλλα ἔπρατταν. Τοὺς φονεῖς. Ἐκείνους ποὺ ὠργίζονταν χωρὶς λόγο ἐνάντια στοὺς ἀδελφούς τοὺς. Τοὺς ὑβριστές. Τοὺς καταλάλους. Τοὺς σκανδαλοποιούς. Τοὺς φιλόνοικους. Τοὺς ἐκδικουμένους. Ἐκείνους ποὺ διεγείρουν μίση καὶ ἔχθρες καὶ μάχες καὶ φιλονεικίες, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ καταστρέφουν τὴν εἰρήνη τῶν σπιτιῶν καὶ τὰν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἐκείνους ποὺ δὲν θέλουνε

νά συνδιαλλαγοῦνε μὲ τοὺς ἀντίδικούς των. Πού βασανίζουν τοὺς ἄλλους. Πού θέλουν νά ἐφαρμόζουν τὸ νόμο τῆς ἐκδίκησης «ὄφθαλὸν ἀντὶ ὄφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος». Πού ἀνθίστανται στὸ πονηρὸ καὶ στὸ κακὸ μὲ κακὰ καὶ πονηρὰ ἔργα. Πού μισοῦν τοὺς ἐχθρούς τους, καὶ δὲν τοὺς βοηθοῦν, ὅταν ἔχουν ἀνάγκη. Πού ἔχουν σκληρὴ καὶ πέτρινη καρδιά καὶ δὲν λυποῦνται γιὰ τὲς δυστυχίες καὶ τοὺς πόνους τῶν ἄλλων. Πού δὲν βοηθοῦνε τοὺς δυστυχισμένους καὶ πάσχοντες. Τοὺς ἀνελεήμονες. Τοὺς ὑποκριτές. Τοὺς βαττολόγους καὶ ἀργολόγους. Τοὺς χαιρέκακους. Τοὺς ἀσπλαχνους. Πού δὲν πηγαίνουν στὲς φυλακές καὶ στοὺς ἄρρωστους νά τοὺς βοηθήσουν καὶ νά τοὺς παρηγορήσουν. Πού δὲν τρέφουν ἐκείνους, πού πεινοῦν. Δὲν ποτίζουν ἐκείνους πού διψοῦν. Δὲν ἐνδύουν τοὺς γυμνοὺς. Κανένας ποτέ καὶ πουθενά, δὲν ἐστιγμάτισε τοὺς μοιχοὺς. Τοὺς πόρνους. Τοὺς προαγωγούς καὶ διαφθορεῖς. Τοὺς διεφθαρμένους πού διώχνουν τὲς γυναῖκες τους χωρὶς λόγο. Πού διαλύουν οἰκογένειες. Πού ψευδορκοῦν καὶ παραβαίνουν τὸν ὄρκο τους. Τοὺς ψευδομάρτυρες. Πού κάμνουν τὸ καλὸ γιὰ ἐπίδειξη καὶ γιὰ ν' ἀρέσουν στοὺς ἄλλους. Πού θησαυρίζουν μονάχα θησαυρούς στῆ γῆ, λησμονῶντας πῶς εἶναι καὶ παιδιὰ τοῦ ἁῴου Θεοῦ. Τοὺς κλέφτες. Ἐκείνους πού εἶναι δοῦλοι καὶ ὑπηρέτες κάθε πονηροῦ ἔργου καὶ κάθε ἀδικίας. Πού μαζεύουν καὶ ὄλο μαζεύουν γιὰ τὸ μαμωνᾶ. Πού βασίζονται μόνο στὸν πλοῦτο τους. Πού κοιτάζουν μόνο γιὰ τὰ κορμιά τους καὶ τὴν καλοζωία. Τοὺς ἀδηφάγους. Τοὺς οἰνοπότες. Τοὺς ἄρπαγες καὶ ἀχόρταγους. Τοὺς ἐκμεταλλευτὲς χηρῶν, ὀρφανῶν καὶ ἀπροστάτευτων. Τοὺς φιλάργυρους. Πού κρίνουν καὶ κατακρίνουν ἄδικα. Πού βλέπουν μονάχα τὲς ἁμαρτίες τοὺς ἄλλους καὶ δὲν κοιτάζουν τὲς δικές τους. Πού δὲν πολεμοῦν τὰ πάθη τους καὶ δὲν προσπαθοῦνε νά γίνουν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Τοὺς ὀλιγόπιστους. Τοὺς δαιμονοπίστειτους. Τοὺς κακοὺς ποιμένες. Πού ἐγκαταλείπουν τὸ ποίμνιό τους στὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας του. Ἐκείνους πού δὲν δέχονται τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ. Πού καταδιώκουν καὶ περιγελοῦν τὸν Χριστιανισμό, τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, τὲς ἀρχές του καὶ τὴ διδασκαλία του. Πού δὲν ὁμολογοῦν μὲ παρησία τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Πού ἀγαποῦν τὸν πατέρα τους, τὴν μητέρα τους καὶ τὰ παιδιὰ τους καὶ τὸν κόσμο αὐτὸ πρὸ πολὺ ἀπὸ τὸν γλυκύν Ἰησοῦν. Ἐκείνους πού δὲν ἀφήνουν ὅλα ὅσα ἔχουν γιὰ νά Τὸν ἀκολουθήσουνε ὅταν κληθοῦνε. Ἐκείνους πού βλασφημοῦνε τὸ Πανάγια Πνεῦμα. Ἐκείνους πού δὲν πολεμοῦν τὴν ἀδικία καὶ τὴν ἁμαρτία καὶ δὲν ὑπερασπίζουν τὸ δίκαιο καὶ τοὺς ἀπροστάτευτους. Ἐκείνους πού δὲν θυσιάζονται γιὰ τὸ Χριστό, τὸ εὐαγγέλιό του, τοὺς φίλους τους, τοὺς ἀδελφοὺς τους, τὲς οἰκογένειές τους, τὴν Πατρίδα τους καὶ τὸ ἔθνος τους καὶ γενικὰ γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ. Ἐκείνους πού δὲν ὑποφέρουν μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερία τὲς θλίψεις, τοὺς διωγμοὺς, τὲς ὕβρες,

τούς καταγελασμούς, και την άδικη ταπείνωση για το Χριστό, το ευαγγέλιό του και το καλό. Και γενικά εκείνους και όσους δεν έχουν καρδιά γεμάτη από το φως του Χριστού που φωτίζει όλους.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΚΑΙ Ο ΣΤΑΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

«Ίδου αναβαίνομεν εις Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς Γραμματεῦσι καὶ κατακρινούσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν καὶ ἐμπαΐξουσιν αὐτῷ καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτὸν καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἀποκτενοῦσιν, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήσεται».

(Μαρκ, 10. 33)

Για τρία περίπου χρόνια ὁ Βαρνάβας παρακολούθησε τὸν Μέγαν Διδάσκαλον, τὸν Σωτήρα, τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου. Για τρία περίπου χρόνια ἡ ψυχὴ του ἐχαλκεύετο στὸ ἱερὸ καμίνι τοῦ «Θείου Πυρός» καὶ προετοιμαζότανε ἀπὸ τὸ Δεσπότη Χριστὸ γιὰ τὸ θεῖο κήρυγμα. Τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας. Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας χωρὶς ὄρια. Ὁ Βαρνάβας ἐσπούδασε πολλά. Εἶδε πολλά. Ἔμαθε πολλά. Ἀλλὰ μόνο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ ἄκουσε. «Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν διωκόντων ὑμᾶς» καὶ θυσιάζετε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν σας διὰ τὴν σωτηρίαν τους. Καὶ μοναχὰ τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν εἶδεν νὰ θυσιάζεται γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, γιὰ τοὺς φίλους του, γιὰ τοὺς διωκτες του, γιὰ τοὺς σταυρωτὲς του. Μόνο τὸ Χριστὸ ἄκουσε νὰ τοὺς συγχωρεῖ, κάτω ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους, τοῦ πιὸ φρικτοῦ θανάτου, τοῦ σταυρικοῦ. Εἶδε τὸν ἀναμάρτητο Χριστὸ νὰ ἀγιαζῆ καὶ νὰ ὑψῶνῃ στὸ Θεὸ τὴν κατασπλωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀνθρώπινη ὑπόσταση. Εἶδε τὸν Μονάκριβον Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἀγαπημένον τοῦ Οὐράνιου Πατρός. Ἐκεῖνο πού ἔστειλεν ὁ Θεὸς στὸν κόσμον νὰ κηρύξῃ τὸ δίκαιο. Ἐκεῖνο πού τὰ ἔθνη ἐλπίζανε καὶ ἐλπίζουν. Εἶδε τὸν Ἅγιο τῶν ἁγίων. Τὸν Ἀναμάρτητο. Τὸν Ἄμωμο. Τὸν εἶδε νὰ καταδιώκεται ἀπὸ ἓνα ἀχάριστο λαό. Νὰ τοῦ προσφέρουν ἀντὶ τοῦ μάννα χολή. Ἀντὶ δροσεροῦ νεροῦ ξύδι. Ἀντὶ ἀγάπης μῖσος. Ἀντὶ εὐγνωμοσύνης μαύρην ἀχαριστίαν. Ἀντὶ ὑποδοχῆς καταδίωξη. Ἀντὶ νὰ τὸν ὑποδέχονται μὲ βάρβα νὰ τὸν καταδιώκουν μὲ μάχαιρες, λόγχεσ καὶ ἴφι. Εἶδε νὰ τὸν ἀρπάζουν πρόσωπα πού λυσοῦσαν ἐκδι-

κηση σὲ νύκτα ζωφώδη, σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνο. Εἶδε τὸν ἀκόλουθο καὶ μαθητὴ νὰ γίνεται προδότης. Ναί, τὸν εἶδε ἀντὶ νὰ ἀσπάζεται τὰ γλυκόλαλα χεῖλη Του, προδοτικὰ νὰ Τὰ φιλεῖ ὡσὰν ὀχιά. Τοὺς εἶδε τοὺς κακούργους νὰ δένουν τὰ πανάγια χέρια Του. Τὰ χέρια ποὺ τοὺς ἐχόρτασεν ἀπὸ ψωμί καὶ ἀπὸ καλωσύνης. Τοὺς εἶδε τοὺς ἀχάριστους ἀντὶ νὰ Τὸν ἐπευφημοῦν, νὰ Τὸν κατηγοροῦν, νὰ Τὸν ἐμπτύουν, νὰ Τὸν μαστιγώνουν, νὰ Τὸν δέρουν, νὰ Τὸν κτυποῦν μὲ τοὺς γρόνθους τους, νὰ τρίζουν τὰ δόντια τους ἐνάντια Του. Νὰ Τοῦ φοροῦν ἀκάνθινο στεφάνι. Εἶδε τὴν ἄγια κεφαλὴ Του νὰ τὴν αὐλακῶνει ἡ ἀγωνία καὶ ὁ ἴδρωτας. Εἶδε κριτὲς ἄδικους καὶ παράνομους νὰ κρίνουν τὸν Δίκαιο. Νὰ Τὸν δικάζουν παράνομα καὶ νὰ Τὸν καταδικάζουν σὲ καταδίκη φρικτὴ, σὲ θάνατο σταυρικό. Εἶδε νὰ λυγίζουν τὰ γόνατα τοῦ Δικαίου, κάτω ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ βᾶρος ἑνὸς μεγάλου καὶ βαρειοῦ ξύλινου σταυροῦ, σένα δρόμο ἀνηφορικὸ γεμάτο ἀπὸ πέτρες καὶ οὐρλιάζοντες ἐχθροὺς. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔμενε καλὸ ποὺ δὲν τοὺς χάρισε.

Ἐράγισεν ἡ καρδιά τοῦ Βαρνάβα. Ἐμαύρισε ἡ ψυχὴ του, ὅταν εἶδε τὴ Ζωὴ νεκρὴ στὸ Σταυρὸ καὶ κατόπι μέσα στὸν κρῖο τάφο. Δὲν ἔχασε τὸν ἑαυτό του. Ἐδιώξε τὰ νέφη τῆς μαύρης ἀπελπισίας. Ἐποδοπάτησε τὴν ἀπιστία. Ἐπερίμενε γιὰ τρία μερόνυκτα μὲ κρυφὴ λαχτάρια τὸ γοργόφιτρο μήνυμα τῆς Ἀνάστασής Του. Ἀγρύπνησε γύρω στὸν Τάφο Του, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ χαρούμενο λάλημα: Τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. Εἶδε τὸν κενὸ τάφο. Εἶδε τὸν Ἀναστάντα Κύριον. Ἄκουσε τὴ γλυκεῖα λαλία Του. Εἶδε νὰ θριαμβεύῃ τὸ φῶς καὶ νὰ δῆ γιὰ πάντα τὸ σκότος. Εἶδε «τὰ πάντα πληρούμενα φωτὸς οὐρανοῦ». Ἐγέμισεν ἀπὸ οὐράνια χαρὰ. Ἐδόξασε τὸ Θεὸ γιὰ ὅ,τι εἶδε καὶ ἄκουσε.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Καὶ συναυλιζόμενος παρήγγελεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ἢ ἠκούσατέ μου. Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ ἐν Πνεύματι βαπτισθήσεσθε Ἀγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας».

Ὁ θάνατος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κυριαρχήσῃ τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστὸς εἶναι Ζωὴ. Αὐτὸς διατάζει καὶ «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος» γεννιέται ἡ Ζωὴ. Αὐτὸς ἔβαλε καὶ τέρμα στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, τὸ θάνατο. Αὐτὸς ὅταν θέλει καταργεῖ καὶ τὸ θάνατο.

Μὲ τὸ θάνατο ἢ ψυχὴ ἂν εἶναι ἄξια τοῦ Θεοῦ πηγαίνει σ' Αὐτόν. Ἄν ὄχι καταδικάζεται. Ὁ Χριστὸς ἐφύτευσε τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μαζί με τὴν ψυχὴ, μέσα στὴν ὕλη, τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Μὲ τὲς διαφορὲς λειτουργίες τοῦ σώματος, ἡ ζωὴ ἐκδηλώνεται ὡς ὕλικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνέργεια. Τὴν ὕλικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτὴ ἐνέργεια, δηλαδὴ τὴ ζωὴ, κυβερνᾷ ἡ ψυχὴ. Ὅταν οἱ λειτουργίες τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ σταματήσουν, τὸ σῶμα γίνεται νεκρὸ.

Καὶ αὐτὸ γίνεται ὅταν μικρόβια ὁποιασ δὴποτε ἀρώστειας μποῦν στὸν ὀργανισμό καὶ τὸν δηλητηριάσουν. Ὅταν τὸ σῶμα γηράσει καὶ τὰ ὄργανά του, γιὰ διαφορὸς λόγους, παύσουν νὰ λειτουργοῦν. Ὅταν ἐξωτερικὴ βία σταματίσῃ ἢ καταστρέψῃ τὸν ὀργανισμό. Οἱ Ἑβραῖοι μετὰ τὸ σταυρικὸ θάνατο κατὰστρέψαν τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἀφαιρέσανε τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Τότε ἡ ἀθάνατη ψυχὴ του (γιατὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη) μετὰ τὴν αἰώνια καὶ Θεῖα Ὑπόστασή Του, τὸν Υἱὸ καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀφήκανε τὸ πανάγιο σῶμα Του ἐπάνω στὸ σταυρὸ νεκρὸ καὶ ἄψυχο. Τὸ νεκρὸ καὶ ἄψυχο αὐτὸ σῶμα ἔθαψε ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὸ Νικόδημο, στὸν τάφο καὶ σφραγίσανε μετὰ σφραγίδα καὶ φυλάξανε μετὰ κουστῶδια οἱ κακοῦργοι Ἑβραῖοι. Ὁ Γλυκὺς Ἰησοῦς, ὡς ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ ὡς Θεὸς, κατέβη στὸν Ἄδη καὶ κήρυξε στὲς ψυχὰς τῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου νεκρῶν τὸ Εὐαγγέλιό Του. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπόφερε ὡς ἄνθρωπος, γιατί καμμιά δύναμη δὲν εἶναι ἄξια νὰ κάμῃ τὸ Θεὸ νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ πάθῃ. Τρεῖς μέρες κατόπι ἀπὸ τὸ σταυρικὸ Του θάνατο, ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ Του καὶ ἡ Θεῖα οὐσία Του, ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς, ἀνάστησαν τὸ νεκρὸ σῶμά Του, γιατί ὡς Θεὸς εἶχε κάθε ἐξουσία ἀπάνω στὴ ὕλη καὶ στὴ ζωὴ. Τὸ ἀνάστησαν, τὸ ἀποπνευμάτωσαν, τὸ ἐξαῦλωσαν, τὸ ἐδόξασαν καὶ ἐνώθησαν μετὰ αὐτὸ γιὰ μιὰ νέα ἀτελεύτητη καὶ αἰώνια ζωὴ. Τέτοιο σῶμα καὶ τέτοια ζωὴ θὰ πάρουμε καὶ μεῖς κατὰ τὴν «Δευτέραν Παρουσίαν». Ὅταν ὡς νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦμεν. Ἡ «ὡς ζῶντες καὶ περιλειπόμενοι» θὰ ἀλλάξουμε τὸ φθαρτὸ σῶμα μετὰ ἓνα ἄφθαρτο καὶ πνευματικὸ, διὰ μόνου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ δημιουργηθήκαμε.

Εἰς τὸ Πανάγιο, Ἄυλο, Ἀποπνευματωμένο καὶ Δοξασμένο σῶμα Του, εἰσηλθεν ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ μας καὶ ἡ Θεῖα Οὐσία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, δίχως νὰ παύσῃ νὰ εὑρίσκεται ὡς Θεὸς καὶ Παντοκράτωρ «Πανταχοῦ Παρών» καὶ ἀνέστη σὲ μιὰ νέα, αἰώνια, ἀτελεύτητη καὶ ἐνδοξη Ζωὴ. Ὁ Χριστὸς μας, ὁ ἀγαπημένος μας Θεὸς, ἦτο τέλειος ἄνθρωπος μετὰ σῶμα, ζωὴ καὶ ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ τέλειος Θεὸς, ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐδημιουργήθη τὸ Σύμπαν. Τὰ ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα. Οἱ κόσμοι οἱ ὕλικοι καὶ οἱ κόσμοι οἱ πνευματικοί. Ὁ Γλυκὺς Ἰη-

σοὺς ὡσάν Θεὸς παντοδύναμος ἐκυριόρχησε ἀπάνω στήζωῃ καὶ τὸ θάνατο.

Ὁ Βαρνάβας κατόπι ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἔμεινε μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους. Ἔτρεξε μαζὺ τοὺς στὸν Κενὸ Τάφο. Εἶδε καὶ ἄκουσε τοὺς λευκοὺς Ἀγγέλους νὰ ἀναγγέλλουν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ἀνέβη μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους, μὲ τὲς Μυροφόρες, τὴ Μαγδαληνή, τὴ Σαλώμη, τὴ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ τὴν Παναγία τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας, στὴ Γαλιλαία καὶ στὸ Ὄρος, πού τοὺς ἐμήνυσε ὁ Ἀναστάς Διδάσκαλος. Ἐκεῖ τὸν εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὰ σωματικά. Τὸν ἐπροσκύνησε. Εἶδε τὴν «ἐξαϋλωθεῖσαν, ἀποπνευματωθεῖσαν, ἀποθεωμένην καὶ δεδοξασμένην» ἀνθρώπινη σάρκα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μας.

Μιά μέρα, ὅπου βρισκότανε μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους κλεισμένος σ' ἓνα σπίτι «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» εἶδε τὸ Δεσπότη Χριστό νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ τοὺς μὲ τὸ ἄϋλο, ἄφθαρτο καὶ πνευματικό Του σῶμα. Κανένα φυσικό κώλυμα δὲν τὸν ἐμπόδισε, Ἐκεῖ τοὺς ἐπαρηγόρησε, τοὺς ἐνεψύχωσε καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε μὲ τὸν οὐράνιο χαιρετισμό. «Εἰρήνη Ὑμῖν» Ἐφοβήθη καὶ ἐταράχθη, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι. Ἀμέσως ἄκουσε τὴν παρήγορη φωνή του. «Μὴ φοβεῖσθε. Μὴ ταράττεσθε. Ἐξω κάθε φόβος ἀπὸ τὲς καρδιές σας καὶ κάθε δυσπιστία. Ἐλᾶτε κοντά Μου. Ἰδέτε τὰ χέρια Μου καὶ τὰ πόδια Μου. Ἰδέτε τὲς πληγές Μου, πού μοῦ ἔκαμε ὁ περιούσιος καὶ ἀγαπημένος Μου λαός. Ἀπλώστε τὰ φοβισμένα χέρια σας νὰ μ' ἀγγίξουν. Δὲν πιστεύετε στὰ μάτια σας; Κυτάξετε καλὰ. Ψιλαφήστε με. Δὲν ἔχω πιά τὴ σάρκα, τὰ κόκαλα, τὰ νεῦρα, τὸ αἷμα, τὴ ζωή πού ἔχετε σεῖς. Τὸ ἄψυχο σῶμα πού ἔθαψε ἢ πικραμένη μου μανούλα, ὁ Ἰωσήφ, ὁ Νικόδημος καὶ οἱ Μυροφόρες στὸν κρύο τάφο, τὸ ἀνάστησα, τὸ ἔκαμα πνεῦμα ἄφθαρτο, αἰώνιο πού ὁ θάνατος πιά δὲν ἔχει καμιά ἐξουσία πάνω του. Ἔτσι θὰ σᾶς κάμω καὶ σᾶς μιὰ μέρα. Αὐτὰ ὅπου ἔγιναν σέ μένα ἔπρεπε νὰ γίνουν. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ σαρκωθῆ, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, νὰ σταυρωθῆ καὶ νὰ ἀναστηθῆ γιὰ νὰ σώσῃ ὅλο τὸν κόσμο. Τώρα μοῦ δόθηκε κάθε ἐξουσία ἀπὸ τὸν Οὐράνιο μου Πατέρα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ. Πηγαίνετε νὰ μαθητεύσετε ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Βαπτίζετέ τα εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος».

Κηρύξετε τὸ Εὐαγγέλιό Μου σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μὴ φοβᾶσθε κανένα. Καμιά ἐξουσία ἀπάνω στὴ γῆ. Μποροῦν νὰ βασανίσουν τὰ κορμιά σας. Νὰ τὰ τυραννήσουν μ' ὅλα τὰ μαρτύρια, πού μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ὁ νοῦς τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου. Μποροῦν νὰ σᾶς ἀφαιρέσουν καὶ τὴ ζωή. Μὰ τὴν αἰώνια ψυχὴ σας δὲν μποροῦν νὰ τὴν βλάψουν, οὔτε νὰ τὴν

ὕποδουλῶσουν. Πέστε στὸν κόσμον, ὅτι ὅσοι πιστεύουν σὲ Μέναν θὰ σωθοῦν. Ὅλοι οἱ ἄπιστοι θὰ κατακριθοῦν. Στὸ ὄνομα Μου θὰ κάμνετε θαύματα. Θὰ διώχνετε τὰ δαιμόνια. Θὰ μιλάτε ξένες γλώσσες. Οἱ Αἰγυπτιακὲς ἀσπίδες, οἱ ὄχιές, τὰ φίδια, ὅλα τὰ δηλητήρια τοῦ κόσμου κι' οἱ μηχανές γιὰ τὴν καταστροφή τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δὲν μποροῦν νὰ σᾶς βλάψουν. Θὰ θεραπεύετε ὅλες τὲς ἀρώστειες. Καὶ νεκροὺς ἀκόμη θὰ ἀναστήνετε. Πρὸς τὸ παρὸ νὰ μένετε στὴν Ἅγια Πόλη Ἱερουσαλήμ. Ἴσα μὲ τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ σᾶς στείλω τὸ «Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, τὸν Παράκλητον, τὴν ἐξ Ὑψους δύναμιν» γιὰ νὰ σᾶς δυναμώση.

Ἐφώνηξε ὁλος τοὺς ἀγαπημένους Του κοντὰ Του. Ὅπως μιὰ μητέρα κι' ἕνας πατέρας φωνάζει τὰ παιδιά του. Τοὺς ἔφερε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἅγια Πόλη, Στὴ Βηθανία. Ἐκεῖ τοὺς ἐθώπευσε ἕνα, ἕνα. Τοὺς ἐφίλησε ὅπως φιλεῖ ἕνας πατέρας καὶ μιὰ μητέρα τ' ἀγαπημένα τους παιδιά. Τοὺς εὐλόγησε μὲ τὰ πανάσπιλα χέρια Του. Σὰν τοὺς εὐλογοῦσε μιὰ φωτεινὴ νεφέλη κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ οὐράνια δόξα, μὲ μυριάδες Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων καὶ τὸν ἀνέβασαν στοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντες ὕμνους χερουβικούς. Ἀμέσως ἤλθαν οἱ ἅγιοι ἄγγελοί Του, ποῦ παραστέκουν μπροστὰ στὸ θρόνον Του, θρόνον Αἰώνιου Θεοῦ, καὶ τοὺς εἶπαν. «Φίλοι μαθηταί, ἀπόστολοι καὶ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Αἰωνίου Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». «Τι στέκεσθε ἀπορημένοι καὶ βλέπετε στὸν οὐρανὸ; Αὐτὸς Ἰησοῦς, ὁ πολυἀγαπημένος σας, Πατέρας καὶ Διδάσκαλός σας, θὰ ρθῆ καὶ δεύτερη φορά στὸν κόσμον. Ὅχι ὁμως ὡσάν τὴν πρώτη ταπεινά. Θὰ ρθῆ ξανά ἔνδοξα καὶ περήφανα ὅπως Τὸν βλέπετε τώρα ν' ἀναβαίνει στοὺς Οὐρανοὺς, γιὰ νὰ καθῆσθαι δοξασμένος δεξιὰ στὸ θρόνον τοῦ Πατέρα Του».

Ὁ Βαρνάβας εἶδε, ἄκουσε, αἰσθάνθηκε, ὅσα ὅλοι οἱ δίκαιοι προπάτορές του, ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ Ἴσα μὲ τὸν τελευταῖο προφήτη πεθυμήσανε νὰ δοῦνε καὶ ν' ἀκούσουνε καὶ δὲ μπορέσανε. Ἦσαν μὲ ἄπειρη χαρὰ στὴν καρδιά του, καὶ τὴ ψυχὴ του, γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη, ποῦ τὴ φωτίζει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ περιμένει μὲ τοὺς ἄλλους πιστοὺς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Πέρασαν πενήντα μέρες ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση Τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ δέκα ἀπὸ τὴν Ἀνάληψή Του. Ὁ Βαρνάβας βρίσκεται μὲ τὸν πανάγιον χορὸ τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μυροφόρων καὶ τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ σ' ἕνα μεγάλο σπῆτι. Ὅλοι προσεύχονται καὶ παρακαλοῦνε τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ «τὴν ἐξ Ὑψους Δύναμιν Του», τὴν οὐράνια βοήθειά Του. Ζητοῦν τὴν «Ἐπιφοίτηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος». Καὶ ἰδοὺ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔρχεται. Ἦχος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ «ὡς Βίαία Πνοῆ» γεμίζει ὅλο τὸ σπῆτι. Γλώσσες πύρινες ἀναπαύ-

ουνται ἐπάνω στὰ κεφάλια ὄλων τῶν ἀγίων, ποὺ ἦσαν μαζε-
μένοι στὸ σπίτι ἐκεῖνο. Ὅλοι ἐπληρώθησαν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅ-
γιο. Ὅλοι ἐλάλουν ξένες γλώσσες. «Ἐφθέγγοντο ξένα ρή-
ματα, ξένα διδάγματα, ξένα δόγματα», τὲς ἐντολές τοῦ
Θεοῦ, τὴ διδασκαλία τῆς Παναγίας Τριάδος. Ἐφόρεσαν οἱ
στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ μας ὄπλα θεῖα, ἀνάμακτα καὶ ἀ-
καταμάχητα.

Ὁ Βαρνάβας μας λαλεῖ καὶ κηρύττει τὸ Χριστό, ὡσάν
ὄλους τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους. Οἱ κλητοὶ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ
τοῦ Θεοῦ πιστεύουν. Ἔτσι σχηματίζεται τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέ-
ρα τῆς Πεντηκοστῆς ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησιὰ πάνω
στὴ γῆ.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ζούσανε ὡσάν ἀδελφοί. Δὲν εἶχαν
χωριστὰ ὑπάρχοντα, οὔτε περιουσία. Ὅ,τι εἶχεν ὁ ἕνας ἀνή-
κε σ' ὄλους. Ὁ Βαρνάβας πώλησε καὶ τὸ τελευταῖο χω-
ράφι ποὺ τοῦ ἔμεινε ὡς πατρικὴ κληρονομία. Ὅ,τι πῆρε τὸ
ἔδωσε στοὺς Ἀποστόλους νὰ τὸ διαθέσουν γιὰ τοὺς πτω-
χοὺς. Ὅλων ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ ἦτο μία. Στὲς καρδιές
τους καὶ τὲς ψυχές τους ἐβασίλευεν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ο ΦΙΛΟΣ, Ο ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΩΧΤΗΣ

«Μὴ νομίζετε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην εἰς τὴν γῆν.
Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν. Ἦλθον γὰρ
διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα
κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς
αὐτῆς, καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ. Ὁ
φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστιν μου ἀξιος.
Καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστιν μου
ἀξιος. Καὶ ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκο-
λουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστιν μου ἀξιος. Ὁ εὐρῶν τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ ἀπωλέσει αὐτήν, καὶ ὁ ἀπωλέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ἐνεκεν ἐμοῦ εὕρησει αὐτήν». (Ματθ. 10, 34-40)

Γνωρίζουμε πῶς ὁ Βαρνάβας μας ἦτο φίλος καὶ συμμα-
θητὴς μὲ τὸ Σαῦλο ἀπὸ τὴν Ταρσό. Ὁ Βαρνάβας πολλὰς
φορὲς προσπάθησε νὰ γνωρίσῃ τὸ Σαῦλο μὲ τὸ Χριστό. Μὰ
ἔστάθη ἀδύνατο. Ὁ Σαῦλος ἦτο χαρακτηρῆρας ἄκαμπτος. Ἐ-
μενε προσκολλημένος στὸ ὄστρακό του. Γύρω στὸ Μωυσαϊκὸ
Νόμο. Ὡσάν πεταλούδα γύρω σὲ νυχτερινὸ φῶς, κίνδυνεύ-
οντας τὴν ὕπαρξή της.

Ζηλωτὴς τῶν «Πατρῶων Ἐθίμων» ἔγινε τυφλὸ ὄργανο
τῶν καταχθόνιων Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων, χωρὶς νὰ ἀν-

τιληφθῆ τι ἔκαμνε, ἀπὸ καθαρῆ ψυχῆ καὶ συνείδηση. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα λόγο ν' ἀκούση τὸν γκαρδιακὸ καὶ πιστὸ φίλο του Βαρνάβα. Ὅταν ὁ μεγαλόκαρδος καὶ μεγαλόψυχος Βαρνάβας τοῦ μιλοῦσε γιὰ τοὺς ἐκμεταλλευτὲς τῆς συνείδησης «τῶν Πατρῶων ἱερῶν καὶ ὁσίων ὑποθηκῶν», ὅτι ἡ πίστη στὰ χέρια τους ἔγινε ἐμπόρευμα· ὅτι ἦσαν κάπηλοι τοῦ Θεόγραφου Νόμου· ὅτι ἐπωλοῦσαν τὰ ἅγια γιὰ νὰ μαζεῦσουνε εὐκόλα ἄτιμὸ πλοῦτο· ὅτι τὸν μανδύα τῆς ἀγιότητος ποῦ σκεπαζότανε τὸν μεταβάλλανε σὲ δύναμη πονηρῆ γιὰ νὰ ἐπικρατήσουνε καὶ νὰ μαζέψουνε χρήματα γιὰ ἀπόλαυση, αὐτὸς ἐγίνετο φωτιὰ ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Ὁ καλόκαρδος Βαρνάβας τοῦ ἔλεγε ; Βρήκαμε τὸ Μεσσία. Τὸν Προφήτη ποῦ ἔγραψε ὁ Μωυσης καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι προφῆτες. Τοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ θαύματα. Γιὰ τὴν ὑπέροχη διδασκαλία. Ὁ Σαῦλος ὁμως «πῦρ καὶ μανία», κρεμότανε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν ἐχιδνῶν. Τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων ποῦ ἄλλα διδάσκανε, ἄλλα πράττανε καὶ ἄλλα εἶχανε στὸ νοῦ τους.

Ὁ Βαρνάβας εἶδε τὸ Χριστὸ ἀπάνω στὸ σταυρὸ. Ἡ θλίψη του ἦταν μεγάλη. Ἡ καρδιά του ἐράγισε. Ὁ Σαῦλος ὁ φίλος του ἐχάρη. Δὲν τὸν ἐπαρηγόρησε. Ὁ Βαρνάβας χαρούμενος τοῦ ἔφερε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Σαῦλος δὲν τὸ πίστεψε. Ἡ φιλία ἐτάφη στὸ μνημα.

Τώρα ὁ Σαῦλος εἶναι φοβερὸς διώκτης τοῦ Χριστοῦ. Νομίζει πὼς προσφέρει θυσία στὸ Θεό, καταδιώκοντας τοὺς Χριστιανοὺς. Τοὺς σύρει σὲ σκοτεινὲς καὶ μαῦρες φυλακὲς. Δὲν τοὺς λυπᾶται. Δὲν λυπᾶται οὔτε γονειοὺς, οὔτε παιδιὰ, οὔτε γέρους. Συνευδοκεῖ καὶ συντρέχει στὴ σύλληψη τοῦ «Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου», ἀνδρὸς ἁγίου, ποῦ ἦτανε γεμᾶτος ἀπὸ τὴ χάρη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν τυφλὸ ὄχλο καὶ τοὺς ψευδομάρτυρες, ὁδηγοῦν μὲ βία τὸν ἅγιο Στέφανο μπροστὰ στὸ ἱεροκάπηλο δικαστήριον, ποῦ δίκασε τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ σκοτώσουνε κι' αὐτόν. Ἀκούει τὸ τελευταῖο καὶ ὑπέροχο κήρυγμα τοῦ Στεφάνου. Δὲν τὸν συγκινεῖ. Τρίζει καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους τὰ δόντια του. Βλέπει τὸ πρόσωπο τοῦ Στεφάνου νὰ λάμπη καὶ νὰ στέλλη ἀχτίνες ἀπὸ οὐράνιο φῶς, ὅπως τὸ φῶς ποῦ στέλλουν τὰ πρόσωπα τῶν ἀγγέλων. Τὸ φῶς αὐτὸ δὲν τὸν φωτίζει. Βλέπει τὸν ἄγριο ὄχλο νὰ ὀρμᾷ, ὡσάν λύκος πεινασμένος ἀπάνω στὸν ἅγιο. Νὰ τὸν σύρουν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἁγία Πόλη, ὅπως σύρουν τὰ ἄγρια θηρία τὴ λεία τους, ποῦ πιάσανε στὸ καρτέρι. Τοὺς ἀκολουθεῖ γεμᾶτος χαρὰ. Μαζεῦει τὰ φαρδυμάνικα καὶ πλατυκράσπεδα φορέματα τῶν κακούργων, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐμποδίζουσε στὴν ἐχτέλεση τοῦ ἐγκλήματός τους. Νὰ μὴ τὰ λερώσουν μὲ τὸ τίμιον αἷμα τοῦ Πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Χωρὶς αὐτὰ τὰ τσακάλια θὰ κτυποῦν καὶ θὰ γρονθοκοποῦν τὸν Ἁ-

γιο πιδ εύκολα. Θά του ρίχνουν στο κεφάλι πέτρες μεγάλες και πιδ πολλές. Βροχή οι πέτρες στην άγια κεφαλή του Στεφάνου. 'Ο Άγιος ζαλίστηκε. 'Απέκαμε. 'Εξαντλήθηκε από τες πετριές και αίμορραγίες. 'Εγονάτισε. 'Ηλθεν ή ζωή και ή ψυχή στα χείλη του. Ψήλωσε τά χέρια του στον ούρανό. 'Εφώναξε με αγάπη. Χριστέ μου: Μή τους λογαριάσης αυτή την άμαρτία. Δέν ξεύρουν τί κάμνουν. Καί έκοιμήθη τον ύπνο του Δικαίου, που μόνο ένας άληθινός Χριστιανός μπορεί να κοιμηθη, τέτοιο δίκαιο ύπνο, για να ξυπνήση στεφανωμένος και δοξασμένος στους «Κόλπους του Ζώντος Θεού», 'Ω θεία μεγάλη ψυχή του Πρωτομάρτυρα Στεφάνου. 'Οπου καταξιώθηκες να ποτίσης πρώτη με τó αίμα σου την αιώνια φυτεία του Χριστού μας. Χαίρε και προσεύχου για μας στους κόλπους του Θεού. Την ίδια φωνή άπάνω στο Σταυρό άφηκε και 'Εκείνος, ό θείος Διδάσκαλός μας, όταν άπλωσε τες άγκάλες Του, για νας μας άγκαλιάση όλους από αγάπη. Αύτες οι σκέψεις γεμίζανε τó νοú του Βαρνάβα.

Διωγμός μέγάλος και φοβερός. 'Ο Σαυλος ό φίλος του Βαρνάβα, διώχτης. 'Ο Βαρνάβας διωκόμενος. Θλίψη μεγάλη στή ψυχή του. Προστρέχει στον Αιώνιο Θεό. Προσεύχεται και Τόν παρακαλεί να φωτίση τó φίλο του Σαυλο, για να γίνη Χριστιανός. «Χριστέ μου, έλεγε: Μή τόν βαρυγνώμησης. Μή μου τόν στερήσης φίλο και άδελφό στην άγια πίστη Σου. Τίποτε δέν είναι άδύνατο σε Σένα Θεέ μου. Τώρα άκούω γλυκύτατα Χριστέ μου, πώς πηγαίνη να βασανίση τους Χριστιανούς της Δαμασκοú. Φύλάξέ τους από την όργη του. 'Ετοίμασε την έπιστροφή του σε Σένα. Κάμε τó θαύμα Σου Θεέ μου».

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΑΜΑΣΚΟΥ

«'Εν δέ τῷ πορεύεσθαι έγένετο έγγίξειν τῇ Δαμασκῶ, έξαίφνης τε αὐτόν περιήστραφεν φῶς έκ τοῦ οὐρανοῦ, και πεσών επί την γῆν ἤκουσε φωνήν λέγουσαν αὐτῷ. Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν. Τρέμων τε και θαμβῶν εἶπεν. Τίς εἶ, Κύριε; Τί με θέλεις ποιῆσαι; Καί ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν. 'Εγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις. Ἀλλά ἀνάστηθι και εἰσελθε εἰς την πόλιν και λαληθήσεται σοι ὅτι σε δεῖ ποιεῖν». (Πραξ. 9, 3-7).

'Ο Βαρνάβας δέν είχε τελειώσει την προσευχή του για τó Σαυλο. "Ακουσε βήματα έξω στην αύλή. "Ακουσε κάποια φοβισμένα να κτυπά την πόρτα του. Τά μάτια του ήταν

ἀκόμη ὑγρά ἀπὸ τῆ συγκίνηση τῆς προσευχῆς. Τὰ σπόγγισε. Πῆγε στὴν πόρτα. Ἐρώτησε : Ποιὸς εἶναι ; "Ἀκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Μάρκου. "Ἄνοιξε. Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο μὲ τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας, Θεεῖ τοῦ λέγει τρομαγμένος ὁ Μάρκος. "Ἐμαθες τὰ νέα ; Τὰ νέα τὰ παράδοξα. Αὐτὴ τῆ στιγμή φθάσανε Χριστιανοὶ ἀπὸ τῆ Δαμασκὸ καὶ λένε ὅτι ὁ φίλος σου Σαῦλος, ὁ τρομερὸς Διώχτης μας, ἔγινε Χριστιανός. Ὁ Βαρνάβας ἀναστέναξε καὶ εἶπε. Λέγε. Πές μου πῶς πολλὰ παιδί μου γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό. Θεέ μου, ὁ Σαῦλος ὁ παιδικὸς φίλος καὶ συμμαθητῆς, «ἀδελφός ἐν Κυρίῳ» ἀδελφός στὴν πίστη ! Θεέ μου σέ εὐχαριστῶ καὶ τὰ μάτια του γεμίσανε ἀπὸ δάκρυα.

Ξεύρεις θεεῖ, ἐξακολούθησεν, ὁ Μάρκος, πῶς πήγαινε στὴ Δαμασκὸ μὲ γράμματα ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς, γιὰ νὰ φέρῃ ἐδῶ δεμένους ὄλους τοὺς Χριστιανούς ; Νὰ τοὺς δικάσῃ συνοπτικὰ καὶ παράνομα στὸ ληστρικό Μέγα Συνέδριο καὶ νὰ τοὺς λιθοβολήσουνε, ὅπως τὸ Στέφανό μας ; Στὸ δρόμο ποῦ πήγαινε γεμάτος ἀπειλή καὶ φόνο καὶ προτοῦ νὰ φτάσῃ τῆ Δαμασκὸ, φῶς ὡσάν ἀστροπελέκι τὸν κτύπησε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. "Ἀκουσε μιὰ φωνή. Θεεῖ Βαρνάβα. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μας καὶ τοῦ ἔλεγε. «Σαοὺλ Σαοὺλ. Τί μέ διώκεις ;» Ὁ Σαῦλος συνῆλθε λιγάκι. Τρέμοντας ἐρώτᾳ. «Καὶ ποιὸς εἶσαι Κύριε ;» Ἡ φωνὴ ἀπαντᾷ. «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός ποῦ καταδιώκεις. Εἶναι πολὺ σκληρὸ γιὰ σένα νὰ λακτίζῃς πάνω σέ κέντρα. Γρήγορα σήκου. Πήγαινε στὴ Δαμασκὸ. Ἐκεῖ θὰ σοῦ ποῦνε τί θὰ κάμῃς». Μαζί του εἶχε πολλοὺς. Εἶδαν καὶ αὐτοὶ τὸ φῶς. "Ἀκουσαν τὴ φωνή. Μὰ κανένας, θεεῖ, δὲν εἶδε τὸν Κύριο. Ὁ Σαῦλος σηκώθηκε. Εἶχε τὰ μάτια ἀνοιχτά, μὰ δὲν ἔβλεπε. Τὸν πῆραν οἱ συνοδοὶ του ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν ὠδήγησαν στὴ Δαμασκὸ. Γνωρίζεις θεεῖ τὸν Ἀνανία, τὸν καλὸ ἐκεῖνο Χριστιανὸ τῆς Δαμασκοῦ ; Τὴν ἴδια στιγμή, ποῦ συνέβαιναν αὐτὰ στὸ Σαῦλο, ὁ Ἀνανίας ἐκοιμάτο καὶ ἔβλεπε στὸν ὕπνο του τὸν Κύριο, νὰ τοῦ παραγγέλλῃ. «Ἀνανία ξύπνα». — «Ἴδου ἐγὼ ἔτοιμος Κύριε» ἀπαντᾷ ὁ Ἀνανίας. — «Τρέχα γρήγορα, τοῦ λέγει ὁ Κύριος. Πάρε τὴν Εὐθεία Λεωφόρο. Στὸ τέρμα θὰ βρῆς τὸ σπίτι τοῦ Ἰούδα. Ἐμπα μέσα καὶ ζήτα τὸ Σαῦλο, τὸν Ταρσέα. Αὐτὴ τῆ στιγμή προσεύχεται. Σέ βλέπει στὸν ὕπνο του πῶς βάζεις τὰ χέρια σου ἀπάνω στὰ ἄφωτα μάτια του καὶ βλέπει». «Κύριε, φωνάζει ὁ Ἀνανίας, ποῦ μέ στέλλεις ; Στὸ Σαῦλο τὸ φοβερὸ διώχτη ; Ποῦ ἔκαμε τόσα κακὰ στοὺς χριστιανούς σου στὴν Ἁγία Πόλη ; Σ' αὐτὸν ποῦ ἦλθεν ἐδῶ μὲ ἐξουσία, νὰ μᾶς δέσῃ ὄλους, ὅσους πιστεύουμε στὸ ἅγιο ὄνομά Σου, νὰ μᾶς πάρῃ στὴν Ἁγία Πόλη, γιὰ νὰ μᾶς βασανίσῃ καὶ νὰ μᾶς σκοτώσῃ ;» «Πήγαινε γρήγορα Ἀνανία, τοῦ λέγει, ὁ Κύριος. Ὁ Σαῦλος εἶναι «σκευὸς ἐκλογῆς μου». Θὰ κηρύξῃ τὸ Ὄνομά Μου στὰ ἔθνη. Μπροστὰ στοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς.

Τους Βασιλιάδες και Δυνάστες. 'Εγώ μόνο γνωρίζω πόσα μαρτύρια θά υποφέρη για τὸ "Όνομά Μου». 'Ο 'Ανανίας ἔτρεξε στοῦ Σαῦλο, Τὸν βρήκε τυφλό στοῦ σπιτι τοῦ 'Ιούδα. "Εβαλε τὰ χέρια του ἀπάνω στά μάτια του καί τοῦ εἶπε. Σαοὺλ ἀδελφε. Μὲ ἔστειλε ὁ Κύριος, πού ἄκουσες στοῦ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ. Λάβε Πνεῦμα "Αγιο. Τὰ ἄφῶτα μάτια σου ἄς ἀποκτήσουνε τὸ φῶς τους». Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Σαῦλος ἔνοιωσε σὰ νὰ πεφταν λεπίδες πού τὰ μάτια του. "Εβλεπε. 'Εσηκώθη. Βαπτίστηκε στοῦ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας. "Εφαγε καί δυνάμωσε, γιατί εἶχε τρεῖς μέρες νὰ φάγη.

Καί τώρα θεῖ μου, ἔλεγεν ὁ Μᾶρκος, κηρύττει τό Χριστό στοῦ Δαμασκῶ. "Όλοι ρωτοῦν γιά τὴν ἐπιστροφή του στοῦ Χριστοῦ. 'Αποροῦν. Δέν πιστεύουν πῶς εἶναι ὁ Σαῦλος. "Αν εἶναι αὐτός, λέγουν, κάποιο μεγάλο θαῦμα ἔγινε. 'Ο Βαρνάβας ἐλύγισε τὰ γόνατα στή γῆ. Ψῆλωσε τὰ χέρια του στοῦ οὐρανό. 'Εδόξεσε τό Θεό γιά τὴν ἐπιστροφή τοῦ φίλου του. Κάποια παληὰ ὄνειρα ξυπνήσανε μέσα του. 'Οι δύο φίλοι τώρα γίνονται μαθηταί τοῦ Χριστοῦ. 'Η φιλία τους δέν πέθανε γιά πάντα. 'Αναστήθηκε. Ξαναζωντάνεψε. Μαζὺ θά κηρύξουν τὸν Χριστό στά "Εθνη.

'Ο Μᾶρκος βγήκε ἔξω. Δέν πέρασε πολλή ὥρα. Ξαναγύρισε σπίτι γιά νὰ τοῦ ἀναγγεῖλη πῶς οἱ χριστιανοί τῆς Δαμασκοῦ μόλις κατορθώσανε νὰ σώσουν τὸν Σαῦλο ἀπὸ τὴν ὀργή των 'Εβραίων, κατεβάζοντάς τον γύκτα μέσα σὲ μιὰ σπυρίδα ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς πόλης. Τώρα ὁ Σαῦλο ἔφθασεν ἐδῶ. Σὲ λίγο θά εἶναι σπίτι μας θεῖτε. 'Εδῶ ὁ Σαῦλος, ἐπαναλαμβάνει ὁ Βαρνάβας; Ναι ἔρχεται. 'Ο Σαῦλος ὁ φίλος ὁ παιδικός. 'Ο διώχτης. 'Ο Ζηλωτής. 'Ο Χριστιανός. 'Ο ἀδελφός. 'Ο ἀπόστολος των 'Εθνῶν. "Ερχεται. 'Ακούα τὰ βήματά του. Τὰ βήματά του τὰ γνωσιὰ. Τὰ βήματα τοῦ Σαῦλου. Τὰ φιλικὰ. Τὰ παραστρατημένα. Ξαναγυρίζουν τὰ παληὰ ὄνειρα. "Όνειρα πλατειὰ. "Όνειρα πού μονάχα ὁ ἀνοιχτομάτης νοῦς τοῦ Βαρνάβα μπορούσε νὰ συλλάβη ἀπὸ τὰ κηρύγματα τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου γιά νὰ τοὺς δώση σάρκα, ὄστ'α καί ζωή, σπάζοντας τὲς προλήψεις των Χριστιανῶν 'Εβραίων καί καταργώντας τὰ στενὰ ὄρια καί σύνορα, ὅπου θέλανε νὰ κλείσουνε τὸ Χριστιανισμό. Μοναχὰ πρῶτος ὁ Βαρνάβας ἀντελήφθηκε ὅτι ὁ Χριστός ἦλθε γιά ὅλους στοῦν κόσμο καί ὄχι μόνο γιά τοὺς 'Εβραίους. Καί κήρυκα γιά νὰ ἀνοίξη τὸ δρόμο στά ἔθνη, γιά νὰ γνωρίσουνε τὸ Χριστό, ὁ Βαρνάβας δέν ἔβλεπε κανένα ἄλλο παρά μόνο τὸν φίλο τοῦ Σαῦλο καί τώρα νὰ ὁ Θεός τοῦ τὸν στέλλει συνέκδημο. 'Οι δύο φίλοι πάλι βρεθήκανε. 'Αγκαλιασθήκανε, Κλαίανε ἀπὸ συγκίνηση μαζὺ. "Όταν οἱ καρδιές μιλοῦν τὴ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ τὰ χεῖλη σωπαίνουν.

Ο ΔΙΩΚΤΗΣ ΖΗΛΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

«Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπειράτο κολῆσθαι τοῖς μαθηταῖς, καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτὸν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶν μαθητὴς. Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν ἤγαγεν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ διηγήσατο αὐτοῖς, πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαρρησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ». (Πραξ. 9, 27).

Ὁ Βαρνάβας μένει μετὰ τὸ Σαῦλο στὴν Ἁγία Πόλη. Οἱ Ἑβραῖοι μισοῦν θανάσιμα τὸν Σαῦλο. Τὸν θεωροῦν ἀποστάτη. Οἱ χριστιανοὶ δὲν τὸν πιστεύουν. Τὸν φοβοῦνται. Ὁ Βαρνάβας, ὁ γνήσιος φίλος, ὁ κατὰ Χριστὸν ἀδελφός, ἀναλαμβάνει νὰ τὸν γνωρίσῃ πρῶτα μετὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου καὶ κατόπι μετὰ τοὺς ἄλλους Χριστιανοὺς. Διηγῆται σ' αὐτοὺς τὸ θαῦμα τοῦ δρόμου τῆς Δαμασκοῦ. Πῶς ὁ Κύριος μίλησε στὸ δρόμο αὐτὸ μετὰ τὸν Σαῦλο. Πῶς ἡ ἐπιστροφή στὸν Χριστὸ εἶναι ἀληθινή. Πῶς αὐτὸς ἐκήρυξε μετὰ παρησία καὶ ἄφοβα τὸ Χριστὸ στὴ Δαμασκό. Πῶς οἱ Ἑβραῖοι τῆς Δαμασκοῦ ζητήσανε νὰ τὸν σκοτώσουν. Οἱ Χριστιανοὶ ἀκούουν καὶ χαίρουν γιὰ τὴν ἐπιστροφή του καὶ δοξάζουν τὸν Θεό. Πιὸ ἀπ' ἄλλους ὅμως χαίρεται ὁ Βαρνάβας. Μαζὶ μετὰ τὸ Σαῦλο κηρύττει στοὺς Ἑλληνίζοντες καὶ στοὺς Ἑβραίους τὸ Χριστό. Οἱ Ἑβραῖοι λυσοῦν. Ζητοῦν ἐκδίκηση. Αἷμα δίκαιο νὰ πιοῦν. Τὴν κεφαλὴ τοῦ Σαύλου. Ὁ Βαρνάβας ὁ φίλος ὁ πιστός μετὰ τοὺς ἄλλους χριστιανοὺς ἀδελφούς, πρὶν προλάβουν οἱ κακοῦργοι νὰ ἐφαρμόσουν τὰ σχέδιά τους στέλλει τὸ Σαῦλο στὴν Καισάρεια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Πατρίδα του τὴν Ταρσό. Ἐνθυμεῖται τὰ λόγια τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ἰωαν. 15, 13).

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ

«Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς οὐσης ἐν Ἱερουσαλὴμ περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν ἕως Ἀντιοχείας, ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τὴν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως». (Πράξ. 11, 22—25)

Ὁ Πρωτομάρτυρας Ἀρχιδιάκονος Στέφανος ποὺ ἦταν γεμάτος ἀπὸ θεία χάρη καὶ Πνεύμα· Ἅγιο, πρῶτος ἐπότισε μὲ τὸ τίμιο αἷμα τοῦ τῆ νεοφύτευτῆ χριστινικῆ φυτεία. Σκληρὸς διωγμὸς ἄρχισε γιὰ νὰ τὴν ξεριζώσῃ στὴ γένεσὴ τῆς. Στὸν κόσμῳ αὐτὸ οἱ διεφθαρμένοι δὲν ἀνέχονται τοὺς καθαρούς. Οἱ ἀνήθικοι δὲν ὑποφέρουν τοὺς ἠθικοὺς. Καταδιωγμένοι οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ σκορπισθήκανε κατὰ θεία βουλὴ στὴ Φοινίκη (Πτολεμαίδα, Τύρο, Σιδῶνα) Ἰσα μὲ τὴν Ἀντιόχεια καὶ τὴν Πατρίδα μας Κύπρο. Σ' ὅλα τὰ μέρη αὐτὰ κηρύττανε τὸ Χριστὸ μὰ μονάχα στοὺς Ἑβραίους. Στὴν Ἀντιόχεια πῆγαν μερικοὶ Ἕλληνες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι χριστιανοὶ καὶ κήρυξαν τὸν Χριστὸ μόνο στοὺς Ἕλληνες. Τὸ χέρι καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἦτο μαζί τους. Πάρα πολλοὶ Ἕλληνες πιστέψανε στὸν Ἐσταυρωμένο. Μόλις ἄκουσε τὴν χαρμόσυνη αὐτὴ εἶδηση ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἔστειλε τὸν Βαρνάβα, ποὺ ἦτανε φιλέλληνας καὶ κατὰ τὸ γένος Κύπρος, νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τί εἶχε γίνει καὶ νὰ λθῆ πίσω νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια στὴ Μητέρα Ἐκκλησία. Ὁ Βαρνάβας ἀμέσως ἐπῆγε στὴν Ἀντιόχεια.

Ἡ χαρὰ τοῦ ἦτο ἀπερίγραπτη ὅταν εἶδε τὴν ἱερὴ καὶ πολύφυλλο ἄμπελο τοῦ Χριστοῦ ποὺ φυτέψανε οἱ Ἕλληνες Κύπριοι συμπατριῶτες του, νὰ πάρῃ τέτοια μεγάλη ἀνάπτυξη. Ὡ ψυχὴ ἀπλῆ. Ἄδολη. Ἀφωσιωμένη στὸ Δεσπότη Χριστὸ. Ψυχὴ Ἀποστόλου καὶ Ἁγίου. Ψυχὴ ποὺ ποτὲ δὲν ἐγνώρισε τί θὰ πῆ δόλος καὶ ἐγωπάθεια. Ὁ Βαρνάβας ἔμπαινε παντοῦ, σ' ὅλα τὰ σπίνια. Τοὺς ἐγνώριζε ὅλους. Ἐδίδασκε σ' ὅλους τὸ Χριστὸ. Ἐθυμάτο τὰ λόγια Του. «Μαθητεύσατε πάντας» ἄρχοντας καὶ πτωχοὺς, Ἑβραίους καὶ Ἐθνικοὺς. Τοὺς ἐπαρακαλοῦσε νὰ ἀγαπήσουν τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τους γιὰτί τότε μονάχα θὰ γίνουν καλοὶ χριστιανοί. Νὰ μείνουν πιστοὶ σ' Αὐτόν. Σταθεροὶ στὴν ἀγάπῃ Του. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἦταν γεμάτῃ καλωσύνη, πραότητα, εἰρήνη, ἀγαθότητα. Γράνιτένια ἦταν ἡ πίστη τοῦ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ στὸ Πανάγιο Πνεῦμα.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΦΩΝΑΖΕΙ ΤΟΝ ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΣΑΥΛΟ ΝΑ ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΗ ΣΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι». (Ματ. 9,37).
«Ἐξῆλθεν δὲ εἰς Ταρσὸν ἀναζητῆσαι Σαῦλον καὶ εὐρῶν
ἤγαγεν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοῖς καὶ ἑνιαυτὸν δι-
λον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν,
χρηματῖσαι τε πρῶτως ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιαν-
οὺς». (Πραξ. 11, 26).

Ὁ Βαρνάβας, δὲν μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὸ φίλο του Σαῦλο. Ξεύρουμε πῶς γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ φονοκτόνα χέρια τῶν Ἑβραίων, ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸν ἔστειλε στὴν Κιλικία, στὴν Πατρίδα του Ταρσό, στοὺς δικούς του. Γνωρίζει τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα τοῦ Σαύλου. Γνωρίζει ὅτι ἐκεῖ στὸ σπιτάκι του προπαρασκευάζεται καὶ καταρτίζει σχέδια καὶ ἀποστολικές περιοδοτείες, γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Χριστό στὰ Ἔθνη. Κοινὸς πόθος. Κοινὴ ἀγάπη. Κοινὴ γιὰ τὸ Χριστό ἐκστρατεία. Οἱ ἔργατες εἶναι λίγοι. Ὁ θερισμὸς πάρα πολὺς. Ὁλος ὁ κόσμος περιμένει τὸ λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν του. Γιαυτὸ ὁ Βαρνάβας ἀμέσως πηγαίνει στὴ Ταρσό, γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν ἐκλεκτὸ τοῦ Θεοῦ θεριστὴ στὸ θερισμὸ. Οἱ δυὸ παλhoὶ συμμαθητὲς, φίλοι καὶ συστρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ στραφήκανε πίσω στὴν Ἀντιόχεια. Ἐκεῖ στὴν Ἀντιόχεια ἕνα ὀλάκαιρο χρόνον δουλεύανε, μοχθοῦσανε, κηρύττανε τὸ Χριστό καὶ διοργάνωναν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιόχειας. Τὴν πρώτη Ἐθνικὴ Χριστιανικὴ Ἐκκλησίαν. Τὴν Στρατευομένη Ἐκκλησίαν. Τὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ σὰν φιλόστοργη Μητέρα, φώναξε κάτω ἀπὸ τὰς ἄγιες φτεροῦγιες τῆς Ἰουδαίου καὶ Ἑλλήνες καὶ κάθε ἔθνος τῆς γῆς καὶ κάθε ψυχὴ γιὰ νὰ βρῇ ἀνάπαυσιν καὶ παρηγορίαν στὸ Χριστό.

Στὴν Πρῶτη, Ἀποστολική, Καθολικὴ, Ὁρθόδοξη αὐτὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας, ὁ ἄγονος καὶ στειρὸς Ἰουδαϊσμός, ἐτάφηκε. Ἡ ἄκαρπη συκὴ ξηράνθηκε. Τοὺς χριστιανοὺς πιά δὲν τοὺς παίρνουν γιὰ Ἰουδαίζοντες αἰρετικούς, καὶ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησίαν παραφυάδα καὶ παρακλάδι τῶν «Προφητοκτόνων Συναγωγῶν». Ἀνεξάρτητη, Πάγκαλλη καὶ Πανέμορφη προβάλλει ἡ Στρατευομένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Στὴν Ἁγία αὐτὴ Ἐκκλησία, ποὺ τὴν ἱδρύσανε Ἕλληνες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, πιστοὶ χριστιανοὶ καὶ τὴν στερεώσανε καὶ τὴν διοργανώσανε τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου, ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύανε στὸ Χριστό ὀνομασθήκανε γιὰ πρώτη φορὰ Χριστιανοί. Τὸ ἅγιο τιμημένο καὶ δοξασμένο ὄνομα.

“Όνομα πού ὁ Πανάγαθος Θεός ἔδωκε σ’ ὄσους πιστεύουνε σ’ Αὐτόν. “Όνομα πού κάθε χριστιανός πρέπει νά τό φέρη καί νά τό τιμᾶ, ὅπως φορεῖ καί τιμᾶ ἕνας βασιλιάς τή διαμαντένια κορῶνα του. Ἀπό τότε οἱ χριστιανοί εὐχαριστοῦνε καί δοξάζουνε τὸ Θεό γιά τό ὄνομα αὐτό. Γιαυτό τό ὄνομα «Χριστιανοί» στές θεῖες λειτουργίες λέγουν. «Εὐχαριστοῦ μεν σοι ὅτι τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ Σου ἐπικέκληται ἐφ’ ἡμᾶς καί Σοί προσωκειώμεθα». Δηλαδή. Συνταχθήκαμε μαζί Σου Χριστέ μου. Μονάχα μέ Σένα ἔχουμε σχέσεις. Χωρισθήκαμε, ἐρίξαμε, καί ἀποπτύσαμε τό Σατανᾶ καί τὰ εἰδωλά του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΙ

«Ὁ ἐλεῶν πτωχόν δανεῖζει Θεόν».

«Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς εὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς. Ὁ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου». (Πραξ 11. 29—30).

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἰδρύθηκε ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔπαψε νά φροντίζει γιά τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀπόκληρους, καί τοὺς δυστυχισμένους καί νά προσπαθῇ μὲ κάθε τρόπο νά γλυκάνη τοὺς πόνους τους. Ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐκήρυξεν ὅτι ἐκεῖνος πού τρέφει τοὺς πεινασμένους, πού ποτίζει τοὺς διψασμένους, πού φροντίζει γιά τὰ ὄρφανά, τὲς χῆρες, τοὺς ἀπορρημένους καί τοὺς ξένους, πού ντύνει τοὺς γυμνοὺς, πού ἐπισκέφτεται τοὺς ἄρρωστους, τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἐξόριστους καί τοὺς παρηγορεῖ, ἔχει μεγάλο μισθὸ μπροστά στὸν πολυεύσπλαχνο Θεό. Τὴν ἐποχὴ πού ὁ Βαρνάβος καί ὁ Σαῦλος βρισκότανε στὴν Ἀντιόχεια εἶχε γίνει μεγάλη πείνα. Οἱ χριστιανοὶ τῶν Ἱεροσολύμων ὑποφέρανε πάρα πολὺ. Περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, γιατί ἦτανε φτωχοὶ βιοπαλαίστες. Ἡ Ἄγια γῆ δὲν ἦτανε χώρα γεωργικὴ. Τὰ γεωργικὰ προϊόντα τῆς δὲν ἔπαρκοῦσανε γιά τὲς ἀπαιτήσεις τῶν κατοίκων τῆς. Ἐπερίμενε τροφίμα ἀπὸ ἄλλα γεωργικὰ καί παραγωγικὰ μέρη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας μὲ προϊστάμενους τὸν καλόκαρδο Βαρνάβα καί τὸ δραστήριο Σαῦλο δὲν μποροῦσε νά λησμονήσῃ τοὺς φτωχοὺς ἀδελφοὺς τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας. Ἡ Ἀντιόχεια μὲ τὲς μεγάλες ἔφορες καί πολυομβρούμενες πεδιάδες τῆς καί μὲ τὰ ποτάμια τῆς, ἦτανε πιὸ πλούσια, πιὸ εὐτυχισμένη σὲ ὕλικά ἀγαθὰ καί ἀπὸ ὅ,τι κάθε ἕνας χρειάζεται γιά νά ζήσῃ. Κάθε χριστιανὸς ἐπρόσφερε ὅ,τι μποροῦσε Ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ἡ καρδιά του, γιά τοὺς φτωχοὺς χριστιανοὺς ἀδελφοὺς τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ

Βαρνάβας με τὸν Σαῦλο παράλαβαν τὲς συνεισφορὲς καὶ τὲς ἔφεραν στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, γιὰ νὰ τὲς μοιράσουνε ὅπως θὰ ἔκριναν καλὸ στοὺς φτωχοὺς ἀδελφοὺς.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

«Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν. Ζητεῖτε καὶ εὕρησεται. Κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. Ἡ τίς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἀνθρώπος ὃν αἰτήσῃ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσῃ αὐτῷ; Ἡ ἰχθύν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσῃ αὐτῷ; Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὄντες οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσω μᾶλλον ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσῃ ἀγαθὰ τοῖς ἀκούειν αὐτόν». (Ματθ. 7, 7—12).

Στὰ Ἱεροσόλυμα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταδιώκεται ἀπὸ τὸν αἰμοδιψαστὸν Ἡρώδη. Αὐτὸς ἀπεκεφάλισε τὸν ἀδελφόν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, Ἰάκωβον. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἄρεσε στοὺς Ἑβραίους, συνέλαβε καὶ τὸν Πέτρον καὶ τὸν ἔριψεν στὲς φυλακὲς καὶ ἂν τὸ ξέρι τοῦ Θεοῦ δὲν τὸν ἔσωζε θάβρισκε τὴν τύχη τοῦ Ἰάκωβου. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος ἔμεναν στὸ σπῆτι τοῦ Μάρκου μαζί με πολλοὺς ἄλλους χριστιανοὺς. Μὲ ματωμένη καρδιά ἀπὸ τὸν πόνο, ὅλοι προσεύχονταν στὸν Γλυκύν Ἰησοῦν νὰ σώσῃ τὸν Πέτρον.

Ὡ θεία προσευχὴ. Θυμίαμα ἅγιο, ποὺ προσφέρουν οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ στὸν ἀγαπημένο τους Χριστὸ, σὲ αὐτὰ θυμιατήρια, ποὺ σχηματίζουν οἱ παλμοὶ τῶν ἀγνῶν καρδιῶν τους. Τὲς θερμὲς αὐτὲς προσευχὲς τῶν Ἁγίων μεταφέρει στὸν αὐτὸ καὶ φωτεινὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀρχάγγελος Ραφαήλ. Ὁ Ἀρχάγγελος ποὺ προσφέρει στὸ Θεὸ τὲς προσευχὲς τῶν ἁγίων. Ὁ Ἀρχάγγελος ποὺ θεράπευσε τὰ μάτια τοῦ δίκαιου Τωβία καὶ Σάρραν τὴν κόρην τοῦ Ραζουήλ, τὴν γυναῖκα τοῦ Τωβία. Ὁ Ἀρχάγγελος αὐτὸς ἔφερε καὶ τὴν θερμὴ προσευχὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων γιὰ τὸν Πέτρο πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ ὑψίστου Θεοῦ μας, τοῦ Γλυκυτάτου Χριστοῦ μας. Ἡ δέηση τους ἀκούσθηκε. Ἄγγελος Κυρίου ἔβγαλε τὸν Πέτρο ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Οἱ πιστοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προσεύχονται. Κάποιος κτυπᾷ τὴν πόρτα τους. Ἡ μικρὰ χριστιανὴ Ρόδη ἀκούει τοὺς κτύπους καὶ τρέχει. Ἐρωτᾷ. Ποιὸς εἶναι; Ἀκούει μιὰ γνωστὴ φωνή. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Πέτρου. Ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς λησμονεῖ ν' ἀνοίξῃ. Τρέχει νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ σὲ κείνους ποὺ προσεύχονταν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Πέ-

τρου. Αὐτοὶ νομίζουνε ὅτι ἡ μικρὴ Ρόδη τρελάθηκε ἀπὸ τὴ λύπη της. Ὁ Πέτρος κτυπᾷ. Ἡ Ρόδη φωνάζει. Μερικοὶ λέγουν ὅτι εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Πέτρου, ὁ Ἄγγελός του, θὰ τὸν σκότωσε ὁ Ἡρώδης. Ἡ λύπη κατατρώγει τὰς καρδιὰς τους. Δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰς παρειὰς τῶν Ἁγίων. Ὁ Πέτρος ἐξακόλουθεῖ νὰ κτυπᾷ. Ἐπιτέλους ἀνοίγουν. Εἶναι ὁ Πέτρος δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ του. Δὲν εἶναι ὁ Ἄγγελός του. Ἐχαιρέτισε τοὺς ἀδελφοὺς ὄλους. Τοὺς ἔδωκε τὸν ἀσπασμὸ τοῦ Χριστοῦ. Τρέξετε λέγει ὁ Πέτρος. Πέστε το στὸν Ἰάκωβο, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Κυρίου. Πέστε το σ' ὄλους τοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς. Ὁ Κύριος μοῦ ἔστειλε Ἄγγελο φωτὸς στὴ φυλακὴ μου. Ἄνοιξε τὰς διπλομανταλωμένες πόρτες. Ἔσπασε τὰς ἀλυσίδες τῶν ποδιῶν μου. Μὲ ἐσήκωσε. Φόρεσα τὰ σάνδαλά μου καὶ τὰ ροῦχα μου. Μὲ πέρασεν ἀθέατος ἀπὸ τοὺς διπλοσκοπούς. Αὐτοὶ ἔβλεπαν. Ἐμένα, ὅμως δὲ μὲ βλέπανε. Φθάσαμε στὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα τῆς Πόλης. Αὐτὴ ἄνοιξε μόνη της. Στὸν πρῶτο δρόμο ὁ Ἄγγελος ἔφυγε. Καὶ νὰ ἐγὼ λυτρωμένος ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρώδη καὶ τὰς κακοῦργες ἐπιθυμίας τῶν Ἑβραίων. Γονατίσανε ὄλοι. Ψηλώσανε τὰ χέρια στὸν Πλάστη καὶ τὸν εὐχαριστήσανε ποὺ ἔσωσε τὸν Πέτρο. Δὲν πέρασαν πολλὰς ἡμέρας. Ἄγγελος Θεοῦ τιμωρὸς κτύπησε τὸν Ἡρώδη τὴ στιγμῇ, ποὺ ντυμένος βασιλικὴ πορφύρα δημηγοροῦσε καὶ ξεψύχησε σκωληκόβρωτος. Ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ, καποτε γρήγορα, κάποτε ἀργά, μὰ πάντα σίγουρα καὶ βέβαια φθάνει καὶ τιμωρεῖ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀσέβειας.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐλάλειτο παντοῦ. Ἡ Ἐκκλησία Του ἐμεγάλωνε. Τὸ ἀμπέλι του ἐγέμιζε ἀπὸ ὠραῖα κλήματα, ποὺ ἦταν γεμᾶτα καρπῶν.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΑΙ Ο ΣΑΥΛΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ

«Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἀφορίσατέ δὴ μοι Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς. Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς ἀπέλυσαν». (Πραξ 13, 2--4).

Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος πῆραν μαζί τους καὶ τὸν Μάρκο, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Βαρνάβα καὶ στραφήκανε πίσω στὴν Ἀντιόχεια. Στὴν Ἀντιόχεια ἐξακολουθήσανε νὰ κηρύττουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, μαζί μὲ ἄλλους προφῆτες, κήρυκες καὶ διδασκάλους τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖ κάμνανε τακτικὲς λειτουργίες. Νηστεύανε. Προσεύχονταν. Παρακαλοῦσανε τὸ Θεὸ νὰ εὐλογήσῃ, νὰ προστατεύσῃ, νὰ μεγαλώσῃ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς κοινὰς καὶ Ἁγίαις αὐτὰς προσευχὰς, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα τοὺς εἶπε. Ξεχωρίστε μου τὸ Βαρνάβα καὶ τὸ Σαῦλο. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄς ἀναλάβουνε τὸ ἔργο ποὺ τοὺς προώρισα νὰ ἐκτελέσουνε. Νὰ πᾶνε ἀμέσως νὰ κηρύξουνε τὸ Εὐαγγελίό μου στὰ ἔθνη. Τό τε ἄλλοι οἱ Πρεσβύτεροι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιόχειας νηστεύσανε, προσευχηθήκανε. Βάσανε τὰ χέρια τους ἀπάνω στὰ κεφάλια τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου καὶ τοὺς εὐχηθήκανε. Κατόπιν τοὺς καταβόδωσανε καὶ τοὺς στείλανε νὰ πᾶν ἐκεῖ, ποὺ ἡ βουλὴ τοῦ Παναγίου Πνεύματος θὰ τοὺς ὀδηγοῦσε νὰ κηρύξουνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΜΑΣ

«Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατήλθον εἰς Σελεύκιαν, ἐκεῖθεν τε ἀπέπλευσαν εἰς Κύπρον καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμίνι κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων. Εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην (Πραξ. 13, 4)

Ὁδηγούμενοι καὶ φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος κατεβήκανε στὴν Σελεύκεια, τὸ λιμάνι τῆς Ἀντιόχειας. Ἐκεῖ βρῆκανε πλοῖο καὶ ἦλθανε στὴ Σαλαμίνα, τὴν Πατρίδα τοῦ Βαρνάβα. Στὴ Σαλαμίνα κηρύξανε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὰς συναγωγὰς τῶν Ἑβραίων, καὶ στὴ μεγάλη Ἀγορὰ, καὶ ἰδρύσανε τὴν Πρῶτη Χριστιανικὴ Ἐκ-

κλησία της Κύπρου. Της πρώτης αὐτῆς ἐκκλησίας, με τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου, ἔγιναν μέλη πολλοὶ Ἰουδαῖζοντες Ἕλληνες καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔθνικοι, μὰ αὐτόχθονες Ἕλληνες Κύπριοι, ποὺ ἀπαρτίζανε τὸν κύριο πληθυσμὸ τῆς Σαλαμίνας κι' ὄλου τοῦ Νησιοῦ. Ἀπὸ τῆ Σαλαμίνα ἦλθανε στὸ Κίτιο, ὅπου βρῆκανε καὶ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ποὺ ἴδρυσεν ὁ Ἅγιος Λάζαρος. Ἀπὸ τὸ Κίτιο προχώρησανε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Νήσου κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιο στὸ Ἰδάλιο, Λευκωσία, Κερύνεια, Λάμπουσα, Κεραύνια καὶ Ταμασό. Στὴν Ταμασό βρῆκανε τὸν ἅγιο Ἡρακλεῖδιο τὸν ἐκατήχησαν καὶ μαζί του ἦλθαν στοὺς Σόλους καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναβήκανε στὴν Πατρίδα τοῦ Ἡρακλεϊδίου, τὴν Λαμπαδιστό. Μὲ τὸν Ἡρακλεῖδιο ὁδηγὸ καὶ συνοδοιπόρο προχώρησαν μέσα ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Τροόδους πρὸς τὴν Πάφο. Στὸ δρόμο οἱ δύο Ἀπόστολοι διδάσκανε τὸν Ἡρακλεῖδιο. Σὰν περνούσανε τὸν ποταμὸ τῆς Μαραθάσας ὁ Ἡρακλεῖδιος λέγει σ' αὐτοὺς. Νὰ νερό. Τί μὲ ἐμποδίζει νὰ βαπτισθῶ; Καὶ ἡ παράδοση λέγει, πῶς ὁ Βαρνάβας ἐβάπτισε τὸν Ἡρακλεῖδιο στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, ὅπου σήμερα εἶναι τὸ Ἁγίασμα του καὶ πῶς ἀνω μιά Ἐκκλησιὰ κτισμένη εἰς τιμὴν του. Ἐφθασαν στὴν Παλαίπαφο, τὴν Πρωτεύουσα τῆς Κύπρου. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἐχειροτόνησαν τὸν Ἡρακλεῖδιο ἐπίσκοπο, τὸν ἔστειλαν στὴν Ταμασό νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων.

Στὴν Παλαίπαφο κηρύττανε μὲ παρησία παντοῦ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κατεῖδωλη πόλη, μὲ τοὺς μυρσινοστόλιστους δρόμους καὶ ἄλλη, τὰ ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης, τοὺς πολυάριθμους ἱερεῖς καὶ ἱερίαιες δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν, δὲν τοὺς ἐφόβιζαν. Ἡ φήμη τῶν νέων κηρυγμάτων τοὺς ἔφθασε σ' αὐτιὰ τοῦ Ῥωμαίου Ἀνθύπατου τῆς Νήσου Σέργιου Παύλου. Ὁ Ἀνθύπατος ἔστειλε καὶ τοὺς ἐφώναξε κοντὰ του. Δὲν ἐφοβήθησαν. Δὲν ἐδειλιάσαν. Τὴν κοσμικὴ δύναμη τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς δὲν τὴν ἐλογάργιαζαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς ἱερῆς ἀποστολῆς τους. Ἀνῆλθαν στὰ μαρμάρινα ἀνάκτορα τοῦ Ἀνθύπατου. Παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του. Ἐλάλησαν μὲ δύναμη καὶ ἀφοβα τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ. Κήρυγμα πιστικὸ. Θεῖο. Αἰώνιο. Ἀληθινὸ. Κήρυγμα ποὺ καίει καὶ φλογίζει τὰς καρδιὰς καὶ αἰχμαλωτίζει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ νὰ καὶ ἡ δοκιμασία. Ἴδου τὸ σκάνδαλο. Ἐνας ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ δόλιος παρουσιάζεται νὰ σπειρῇ ζιζάνια. Ἐνας καταχθόνιος Ἰουδαῖος, ὁ Ἐλύμας Μάγος, προσπαθεῖ νὰ παραπείσῃ τὸν ἡγεμόνα. Νὰ τὸν κάμῃ νὰ διώξῃ τοὺς Ἀποστόλους. Ὁ Σαύλος βλέπει μὲ ὀργὴ τὸν φθονερό Ἐλύμα καὶ τοῦ λέγει. Ἄνθρωπε ραδιοῦργε καὶ δόλιε. Παιδί τοῦ Σατανᾶ. Ἐχθρὸ τῆς ἀλήθειας. Παῖσε νὰ διαστρέφῃς τοὺς ἴσιους δρόμους τοῦ Θεοῦ. Νὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τιμωρὸ τῆς ἀσέβειας σου θὰ σὲ κτυπήσῃ. Θὰ κλείσουν τὰ φθονερά μάτια σου. Δὲν θὰ βλέπουν. Ἴσα μὲ ποῦ

νά φωτίση τὴν πόλιν αὐτὴ καὶ τὴν Κύπρο ὅλη τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως τὸ φῶς ἐχάθη ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀμετανόητος καὶ λυσιασμένος ἐπήγαιν εἰς ἔδω καὶ κει ζητῶντας χειραγωγούς. Ὁ ἀνθύπατος Σέργιος Παῦλος, μιὰ ἀνοιχτόματη καὶ φωτισμένη ψυχὴ ἐπίστεψε στὰ κηρύγματα τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐγινε Χριστιανός. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ πιά ὁ Σαῦλος δὲν ὀνομάζεται Σαῦλος ἀλλὰ Παῦλος.

Οἱ πρῶτες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαι τῆς Κύπρου μαρτυροῦνται ἰδρῦθαι. Καμμιά δύναμη στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὲς ξεριζώσῃ. Θὰ ζοῦνε ὅσο ζοῦν καὶ τὰ ψηλά βουνά της.

ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΙΔΙΑΣ

«Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν ἢ κώμην εἰσέλθητε, ἐξετάσατε τίς ἐν αὐτῇ ἀξιόσ ἐστιν. Κακεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε. Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἀσπάσασθε αὐτήν. Καὶ ἐάν μὲν ἡ ἢ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν. Ἐάν δὲ μὴ ἡ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω. Καὶ ὅς ἂν μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδέ ἀκούσῃ τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι ἔξω τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν. Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῆ Σοδομῶν καὶ Γομόρρων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῆ πόλει ἐκείνῃ».
(Ματθ 10 11—16).

Ὁ Βαρνάβας, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Μάρκος βρῆκανε καράβι καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Παλαιάπολιν γιὰ τὴ Πέργη τῆς Παμφιλίας. Ἡ πόλις αὐτὴ βρισκότανε πρὸς τὸ πέρα ἀπὸ τὴ σημερινὴ Ἀτάλεια. Ἀπὸ τὴν Πέργη ὁ Μάρκος τοὺς ἀφήκε καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Αὐτοὶ ἀναβήκανε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, μιὰ μεγάλη καὶ πολυκόσμη πόλις. Ὅπως συνηθίζανε πρῶτα, θελήσανε νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον τὸ Σάββατον στὴ Συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων. Κάποιοι ἐδιάβασε περικοπὲς ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμον καὶ τοὺς Προφῆτας. Κατόπι ὁ Ἀρχισυναγωγὸς παρακάλεσε τοὺς Ἀποστόλους νὰ κηρύξουνε. Ὁ Παῦλος ἐκήρυξε τὸ Χριστό. Τοὺς ἀνάπτυξε πῶς ὁ Θεὸς ἀγάπησε, εὐλόγησε καὶ ἐμεγάλυνε τὸ ἔθνος τους. Πῶς τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων. Πῶς γιὰ σαράντα χρόνια θριαμβευτὲς καὶ νικητὲς τοὺς ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημον καὶ τοὺς ἐγκατέστησε ἐλεύθερους, ἐλεύθερο ἔθνος σὲ ἐλεύθερη γῆ, τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Πῶς τοὺς ἔδωκε Κριτὲς καὶ δοξασμένους βασιλιάδες, ὅπως τὸν Δαβὶδ. Πῶς ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαβὶδ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ

λυτρωτής τοῦ κόσμου. Πῶς τὸν Σωτῆρα αὐτόν, οἱ Ἑβραῖοι τῶν Ἱεροσολύμων ἐθανάτωσαν παράνομα, μὲ σταυρικό θάνατο. Πῶς ἀναστήθηκε γιατί ἦταν Θεός. Πῶς τὴν ἀνάσταση Του μαρτυροῦνε ὅλοι οἱ μαθητές του καὶ ὅσοι Τὸν εἶδανε. Τώρα σὰς κηρύττουμε, τοὺς ἔλεγε, πῶς ὁ Θεός ξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωκε στοὺς Πατέρας μας μὲ τοὺς Προφήτες. Μὲ τὸν ἀναστάντα Χριστό μᾶς διδεται ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ ἀπολύτρωση. Ἀπολύτρωση ποὺ δέν μπορέσαμε νὰ πετύχουμε μὲ τὸ Μωυσαϊκό Νόμο. Μόνο μὲ τὴ ζωντανή πίστη στὸ Χριστό θὰ δικαιωθοῦμε καὶ θὰ σωθοῦμε.

Τές ἄλλες ἡμέρες ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος κηρύττανε τὸ Χριστό στὰ σπίτια, ἰδιαιτέρως στοὺς Ἑβραίους καὶ στοὺς προσήλυτους. Τὸ ἄλλο Σάββατο σχεδὸν ὅλη ἡ πόλη μαζεύτηκε νὰ τοὺς ἀκούση. Οἱ ζηλόφθονοι Ἑβραῖοι, συνάγωγοι καὶ ἀρχισυνάγωγοι ἄρχισαν νὰ βλασφημοῦν, νὰ ἀντιλέγουν καὶ νὰ κάμνουν θόρυβο. Τότε ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος τοὺς καταγγείλανε στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἀρνοῦνται καὶ ἀπορίπτουνε τὴν ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἐπαγγελία, ποὺ ὁ Θεός ἔδωκε στοὺς Πατέρες τους καὶ τὴν ἐξεπλήρωσε σήμερα μὲ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Υἱοῦ Του στὸν κόσμο. Ἀφοῦ οἱ Ἑβραῖοι δέν κρίνουν τοὺς ἑαυτοὺς τους ἀξιους τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος πηγαίνουν νὰ κηρύξουνε τὸ Χριστὸ στὰ ἔθνη, ὅπως ἐπροφήτευσεν ὁ Προφήτης Ἡσαΐας «Τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναι σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». Τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου ἦσαν μαχαίρι στὲς καρδιές τῶν φθονερῶν Ἑβραίων καὶ χαρὰ στὲς καρδιές τῶν ἐθνικῶν. Οἱ ἐθνικοὶ ἐπίστευαν, ἔχαιραν, ἐδόξαζαν τὸν Θεόν, ὅτι μὲ τὴν πίστη τους στὸ Χριστὸ ἐγίνονταν κληρονόμοι τῆς Αἰώνιας Ζωῆς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ξαπλώνετο γρήγορα σ' ὅλη τὴ χώρα τῆς Πισιδίας. Ἡ λύσσα τῶν Ἑβραίων πυργώνουνταν. Ὑπουργοὶ, φθονεροί, δόλιοι, ταραχοποιοί, διαστρέφανε τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Διεγείρνανε τὰ κομψευόμενα γραῖδια τῆς Ἀντιόχειας, καὶ ἐκεῖνα τοὺς ἄνδρες τους. Οἱ ἄνδρες ἐσήκωσαν διωγμὸ καὶ ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς πόλης τους τὸ Βαρνάβα καὶ Παῦλο. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἀφοῦ ξεσκόνησαν καὶ τὸν κονιορτὸ ποὺ ἐκόλλησε ἀπὸ τὴν πόλη ἐκείνη πάνω στὰ πόδια τους, ὅπως τοὺς ἐπρόσταξεν ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐπῆγαν στὸ Ἰκόνιο.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΣΤΟ ΙΚΟΝΙΟ, ΛΥΣΤΡΑ ΚΑΙ ΔΕΡΒΗ

«Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. . . Παραδώσουσιν γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. . . καὶ ἔσεσθαι μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου». (Ματθ. 10, 17—23).

Στὸ Ἰκόνιο ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος κηρύξανε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ πρῶτα στὴ συναγωγή καὶ κατόπι ἔξω στὴ πόλη πρὸς ὄλους τοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς Ἐθνικούς. Πλήθη Ἑβραίων καὶ Ἑλλήνων ἐπίστευσαν. Θαύματα, σημεῖα καὶ τέρατα ἐγίνονταν μὲ τὰ χέρια τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου. Στὴν πόλη αὐτὴ ἔμειναν ἀρκετὸ καιρὸ ἐργαζόμενοι γιὰ τὴν ἴδρυση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀσεβέστατοι ὁμῶς Ἑβραῖοι οὐρλιάζουν ὅπως οἱ λύκοι. Μὲ χρήματα καὶ ἄλλα μέσα ἔπεισαν τοὺς Ἄρχοντες τῆς πόλης καὶ τοὺς ἔκαμαν ἐχθροὺς τῶν Ἀποστόλων. Ἐχώρισαν τοὺς ἔθνικούς σὲ δύο μερίδες. Μιὰ μερίδα μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ μιὰ μὲ τοὺς Ἀποστόλους. Οἱ Ἰουδαϊζόντες ἔθνικοί, οἱ φίλοι τῶν ἀρχόντων, οἱ ἄνθρωποι τῶν χρημάτων, τῆς καταχθόνιας ὕλης, τοῦ Μαμωνᾶ ἐξεγερθήκανε. Ὑβρίσανε, ἐκακοποίησανε καὶ ἐλιθοβολήσανε τοὺς Ἀποστόλους. Οἱ Ἀπόστολοι ἀναγκασθήκανε νὰ καταφύγουνε στὴ Λύστρα.

Στὴ Λύστρα ὁ Παῦλος ἐθεράπευσε ἓνα ἄνθρωπο, ποῦ ἦτανε χωλός, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γεννήθηκε. Τότε ὁ κόσμος, μὲ τοὺς ἔθνικούς ἱερεῖς, τοὺς ἐξελάβανε γιὰ Θεούς, ποῦ κατεβήκανε στὴ γῆ. Πήρανε λοιπὸν Ταύρους καὶ στεφάνια καὶ ἐτοιμασθήκανε νὰ θυσιάσουνε σ' αὐτοὺς, ὅπως θυσιάζανε στοὺς θεοὺς τους. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος, οἱ ὑπηρέτες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, διαμαρτυρηθήκανε στὸν κόσμον καὶ εἶπαν. «Ἄνθρωποι. Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ θέλετε νὰ κάμετε; Καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι εἴμαστε ὡσάν καὶ σὰς. Ἀφήστε τὰ πρόσκαιρα, μάταια καὶ ψεύτικα εἶδωλα. Ἐλθετε νὰ λατρεύσουμε μαζὶ τὸν Ζῶντα ἀληθινὸ Θεό. Τὸ Θεὸ ποῦ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, τὴ θάλασσα καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουνε πάνω σ' αὐτὴ. Στὲς περασμένες γενεές, ἀφήκε τὰ ἔθνη μόνον τους νὰ περπατίσουνε τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς τους, χωρὶς νὰ τὰ λησμονήση. Πάντα ἐφρόντιζε γι' αὐτά. Ἐγέμιζε μὲ τὰ ἀγαθὰ του τὸν κόσμον. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὰ ἀπολαμβάνανε μὲ χαρὰ. Οἱ ἀχάριστοι ὁμῶς λησμονήσανε τὸ μεγάλο δωρητὴ Θεό. Ἀνάμεσα τους ἐπλεόνασε ἡ ἀνομία, ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἁμαρτία. Ταυτό-

χρονα όμως «υπερεπερίσσευε» και η ανεξάντλητη χάρη του Θεού. «Ούτως γάρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον Υιόν τον μονογενή έδωκεν, ίνα πᾶς ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται άλλ' έχει ζωήν αιώνιον». Ο Θεός τόσο πολύ αγάπησε τον κόσμο, ώστε και αυτό το μονάκριβο παιδί Του δέν τό λυπήθηκε αλλά τῶστειλε στον κόσμο για να τον σώση από τές άμαρτίες. «Ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο δέ άπισθήσας κατακριθήσεται». Έκείνοι που θά πιστέψουνε ζωντανά με την καρδιά τους τό Χριστό και θά εφαρμόσουνε τή διδασκαλία Του στή ζωή τους θά σωθούνε και θά μεταβούνε από τό θάνατο στην Αίώνιο Ζωή. Οι άπιστοι θά μεταβούνε από τό θάνατο σε μιá αιώνια καταδίκη».

Με αυτά τά λόγια οι Άπόστολοι μόλις τά καταφέρανε να πείσουν τον κόσμο πως δέν είναι Θεοί, μά άνθρωποι. Άλοίμονο όμως, οι έχιδνες φθάνουν. Οι Έβράιοι από την Άντιόχεια έρχονται. Τό νερό στή φωτιά λένε πως κάποτε κοιμάται, μά ο έχθρος και οι κακοί άνθρωποι, άμα σκέφτονται και θέλουν να κάμουν τό κακό, να έκδικηθούνε, δέν κοιμούνται. Πείθουν τον όχλο και αρχίζουν όλοι να καταδιώκουν τους Άποστόλους. Τους πετροβολούν. Τους κτύπουν. Τόν Παύλο τον κτυπήσανε τόσο πολύ, που τον νομίσανε πεθαμένο και τον ρίξανε έξω από τή Λύστρα να τον φάν τά όρνεα και τά σκυλιά. Οι κακούργοι έφυγαν, γιατί νομίζανε πως τό θυμά τους εξέπνευσε. Ήλθαν οι άγγελοι του φωτός οι Χριστιανοί. Τόν έπεριποιήθησαν και τον έφεραν στή ζωή. Τό κακουχημένο και πολύδαρτο σώμα του Παύλου ανάλαβε. Είναι δόξα και τιμή και στεφάνι φωτεινό να ύποφέρη κανένας για τό Χριστό.

Τήν άλλη μέρα έφυγαν για τή Δέρβη. Έκει έκήρυξαν και έμαθήτεψαν πολλούς στο Χριστό. Ίδρυσαν Χριστιανική Έκκλησίαν. Κατόπι στραφήκανε πίσω στή Λύστρα, στο Ίκόνιο και στην Άντιόχεια. Τι και αν έπαθαν εκεί τόσα; Τι και αν έκινδύνεψαν να τους σκοτώσουν; Γιατούς τό μαρτύριο για τον Χριστό ήτο δόξα. Γιατό ο Παύλος κατόπι έγραφε στην προς Ρωμαίους Έπιστολήν του : «Κληρονόμοι μέν Θεού, συνκληρονόμοι δέ Χριστού, είπερ συμπάσχομεν ίνα και συνδοξασθώμεν. Λογίζομαι γάρ ότι ούκ άξια τά παθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν άποκαλυφθηναι. Η γάρ άποκαραδοκία τής κτήσεως τήν άποκάλυψιν των υιών του Θεού άπεκδέχεται». Στραφήκανε να στηρίξουνε τές καρδιές και τές ψυχές των πιστών χριστιανών. Να τους δώσουν παρηγοριά και έλπίδα. Να τους διδάξουν ξανά. Να τους προειπούνε ότι θά ύποφέρουν πολλές θλίψεις και διωγμούς για τό Χριστό προτού γίνουν άξιοι του Θεού. Να διοργανώσουν τές Έκκλησίες των πιστών. Να χειροτονήσουν πρεσβυτέρους. Να γίνουν τά πάντα. Να κάμουν τά πάντα για όλους τους πι-

στούς, για τὸ Χριστό. Νηστεύουν. Προσεύχονται. Ἀφιερώ-
νουν ὅλη τὴ ζωὴ τους στὸ Κύριο καὶ στὸ θεῖο ἔργο Του.

Ἐπέρασαν ὅλη τὴν Πισιδία κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον
τοῦ Χριστοῦ. Κατέβηκαν εἰς τὴν Παμφιλίαν, εἰς τὴν Πέργην, εἰς τὴν
Ἀτάλειαν μὲ τὴν Σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ στόμα τους. Ἀπὸ
τὴν Ἀτάλειαν ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας. Ἀπὸ τὴν
πόλιν ποῦ ξεκίνησαν γιὰ τὴν διακονίαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀπὸ
τὴν πόλιν ποῦ παράδωκαν τὰ ἅγια σώματά τους, τὴν ζωὴν
τους καὶ τὴν ψυχὴν τους εἰς τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.
Τώρα εἶναι γεμάτοι χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ
Θεοῦ.

Στὴν Ἀντιόχειαν ἐκάλεσαν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀνήγγειλαν εἰς
ὅλους τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα ποῦ ἔκαμε μαζί τους ὁ
Κύριος. Πῶς ἀνοίξε τὴν πόρταν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ
φώνησε τὰ ἔθνη νὰ πιστέψουν εἰς τὸ Χριστό γιὰ νὰ σωθοῦν.
Στὴν Ἀντιόχειαν ἔμειναν ἀρκετὸ καιρὸ διδάσκοντες μὲ τοὺς
ἄλλους μαθητὰς τὸ Εὐαγγέλιον.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟ

«Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων· ἀνάγκη γὰρ
ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα, πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ δι' οὗ τὸ
σκάνδαλον ἔρχεται». (Ματθ. 18, 7).

Ὁ Χριστὸς εἶπε. Τὰ σκάνδαλα δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀπο-
φύγῃ κανένας. Ἀλοίμονο ὅμως στοὺς ἀνθρώπους ποῦ δημι-
ουργοῦν τὰ σκάνδαλα. Τὰ σκάνδαλα εἶναι μέσα καὶ σύνεργα
διαβολικά. Ἀποσποῦν τοὺς δίκαιους ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς
δικαιοσύνης. Μὲ τὰ σκάνδαλα δοκιμάζεται ἡ σταθερὴ πίστις
τοῦ δικαίου. Ὅπως δοκιμάζεται τὸ χρυσάφι εἰς τὸ χωνευτήρι
τοῦ χρυσοφοῦ. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος, οἱ στῦλοι τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας βρίσκονται τώρα ἀντιμέτωποι
τῶν Ἑβραίων, ποῦ ὡσάν αἰμοβόροι λύκοι ντυθήκανε ἐνδύμα
προβάτου καὶ μῆκανε κρυφὰ εἰς τὴν Ποίμνην τοῦ Χριστοῦ. Ἐ-
δίδασκαν ὅτι ἡ Νέα Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶχε πυρῆνα
καὶ θεμέλιον δικό της. Ἡ πίστις εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον, εἰς τὸν Υἱὸν
τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐνανθρωπήσαντα Χριστὸν δὲν ἦταν ἰκανὴ νὰ
σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Γιατὸ ἡ περιτομὴ ἦταν ἀπαραίτητη. Ἀ-
κοῦστε τοὺς ὑποκριτὰς. Τοὺς φαυλόβιους.

Στὰ χεῖλη τους κρύβεται δόλος. Στὴν καρδιά τους δη-

λητήριο. Στή σκέψη τους τὸ μαχαίρι τῆς δολοφονίας. Ἀποστράγγισαν τὸν Μωσαϊκὸ νόμο καὶ βρῆκαν, ὅτι πυρῆνας του, οὐσία του, εἶναι μόνος ὁ τύπος ἡ περιτομή. Δὲν μπόρεσαν νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ὁ Θεόγραφος Νόμος δόθηκε ὡς ἡ χάρις ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ νὰ παιδαγωγῆσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν ὑπέροχη, τὴν ὑπέριστα καὶ τελειότατη θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Τῆ θρησκεία πού ἵδρυσε τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Ὁ μονάκριβος Υἱὸς του, πού ἔγινεν ἄνθρωπος γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον μὲ τὸ σταυρικὸ Του θάνατο καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Ὡ θεία συγκατάβαση. Ὡ ἀγάπη χωρὶς ὄρια.

Ἦλθαν λοιπὸν οἱ λύκοι ντυμένοι προβιά ἀρνίου. Ἦλθαν οἱ ληστὲς μὲ πρόσωπο ἀγίου. Ἐτάραξαν τοὺς πιστοὺς μὲ συζητήσεις, φωνές, ὄρκους, ψευδοθεοσέβειες, ὑποκρισίες, ἀπειλές καὶ ἀντιλογίες στὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Παύλου, ἀνδρῶν ἀγίων, «πεπελεκυσμένων» διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ πρεσβύτεροι τῆς Ἀντιόχειας γιὰ νὰ δώσουνε τέλος στὸ σάλιο, στὰ σκάνδαλα καὶ στὲς ἄγονες συζητήσεις ἔστειλαν τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Παῦλον νὰ σκεφθῆ μὲ τοὺς ἄλλου Ἀποστόλους καὶ Πρεσβυτέρους τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ νὰ λύσουν μὲ συνοδική ἀπόφαση τὸ ζήτημα αὐτό.

Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ πάντα ποθοῦνε τὴν Εἰρήνην τοῦ Θεοῦ. Δὲν θέλουνε οὔτε μάχες οὔτε φιλονεικίες. Μαζευτήκανε λοιπὸν ὄλοι καὶ καταουδῶσανε τοὺς δύο Ἀποστόλους. Ἐκεῖνοι πέρασαν ἀπὸ τὴ Σελεύκεια, Λαοδίκεια, Φοινίκη καὶ Σαμάρεια, κηρύττοντες τὸ Χριστὸ καὶ ἀναγγέλλοντες πῶς τὰ Ἔθνη δεχθήκανε τὸ Χριστιανισμό. Ὅλοι οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ αἰσθανθήκανε μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἐθνῶν στὸ Χριστιανισμό.

Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἔφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Τοὺς ὑποδεχθήκανε ὄλοι οἱ πιστοί, οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ Ἀπόστολοι. Τοὺς διηγηθήκανε ὅλα τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα πού ὁ Θεὸς ἐποίησε μαζύ τους εἰς τὰ Ἔθνη.

Συνῆλθεν ἡ Σύνοδος τῶν Ἀποστόλων. Παρουσιάσθησαν οἱ Αἰρετικοί. Ἐβλάστησαν τὰ ζηζάνια. Ἐθύμωσαν. Ἐσυγχίσθησαν. Ἐσχισαν τὰ φορέματά τους οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἱερόσοφοι. Ἐκήρυξαν ὅτι μονάχα ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος σώζει. Τὰ ἀπύλωτα στόματα ἔλεγαν πῶς ἡ Νέα Ἐκκλησία εἶναι παρακλάδι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Τῆς ἀποξηραμένης ἄκαρπης συκῆς πού καταράσθηκε ὁ Χριστός. Μάταια γιὰ τοὺς ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον. Ἀνώφελα τὰ κηρύγματά Του, τὰ παθήματά Του, ὁ σταυρικὸς Του θάνατος, ἡ Ἀνάστασις Του. Δὲν ἀντιληφθήκανε ὅτι ὁ Θεὸς φύτεψε στὸν κόσμον τὴ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, πού ἐναντία της οἱ πόρ-

τες τοῦ "Αδη δὲν μποροῦν νὰ ὑπερισχύσουνε, οὔτε τὰ «ἐνεστῶτα, οὔτε τὰ μέλλοντα, οὔτε ἡ ζωὴ, οὔτε ὁ θάνατος» μιὰ καὶ ὁ ἰδρυτὴς τῆς εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, εἶναι ἡ Αἰώνια Ζωή.

Οἱ Ἀπόστολοι καὶ Πρεσβύτεροι προσευχηθῆκανε καὶ παρακαλέσανε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίσῃ νὰ λύσουν τὸ ζήτημα ὅπως ὁ Θεὸς θέλῃ. Συζητήσανε ὅλα τὰ διαφωνούμενα ζητήματα. Ἐξετάσανε τοὺς δεσμοὺς τῆς Νέας Ἐθρῆσκείας πρὸς τὸν Μωυσαϊκὸ Νόμο. Ἐμαρτύρησεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος πῶς τὸ Πανάγιο Πνεῦμα δὲν ἔκαμε καμιὰ διάκριση ἀνάμεσα στοὺς Ἐθνικοὺς καὶ τοὺς Ἑβραίους ὅταν τὸ ἐπικαλεσθῆκανε. Τοὺς διηγῆθηκε πῶς ἔκατέβη καὶ ἀγίασε τοὺς ἔθνικοὺς στὴν Καισάρεια, στὸ σπιτί τοῦ ἔθνικοῦ ἐκατόνταρχου Κορνήλιου. Κανένα νέο ζυγὸ, εἶπεν ὁ Πέτρος, δὲν πρέπει νὰ βάλουμε στὰ ἔθνη καὶ μάλιστα τὸ ζυγὸ πού οὔτε ἐμεῖς οὔτε οἱ πατέρες μας βαστάξανε. Μόνο ἡ ζωντανὴ πίστη στὸ Χριστὸ σώζει. Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ὁμολογήσανε τὰ σημεῖα, τὰ θαύματα καὶ τὰ παράδοξα ἔργα πού ὁ Θεὸς ἔκαμε μέσο τους στὰ ἔθνη. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφός-θεός, ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου, ὁ στυλὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ καλούμενος «Δίκαιος» γιὰ τὴ ζωντανὴ ἀγιότητά του, μίλησε τελευταῖα ἀπ' ὅλους. Ἐσυμφώνησε μετὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Παῦλο. Γιὰ ἐπιβεβαίωση ἐπικαλέσθηκε τὴν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα : «Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπεωκυῖαν, καὶ τὰ κατεστραμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καὶ ἀνορθώσω αὐτήν, ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἔθνη ὑφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς».

Τέλος ἡ Ἁγία καὶ Ἀποστολικὴ αὕτη Σύνοδος ἀπεφάσισε : Νὰ μὴ παρενοχλοῦνε τοὺς ἐξ ἔθνῶν πιστοὺς χριστιανούς, μόνο νὰ τοὺς συμβουλευοῦνε νὰ ἀπέχουνε ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα, τὴν πορνεία, τὰ πνικτὰ καὶ τὰ αἵματα. Τὴν ἀπόφαση αὕτη ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος ἐκοινοποίησε γραπτῶς στὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιόχειας μετὸν Βαρνάβα, τὸν Παῦλο, τὸν Ἰούδα τοῦ Βορσαβᾶ καὶ τὸν Σύλα. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων στὴν ἀπόφασή της αὕτη ἐγκωμιάζει τοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβα καὶ Παῦλο γράφουσα : «Ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδόν, ἐκλεξαμένοις ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβα καὶ Παύλῳ, ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁ Βαρνάβας, ὁ Παῦλος, ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Σύλας ἐπῆγαν ἀμέσως στὴν Ἀντιόχεια καὶ ἀνεκοίνωσαν τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου στὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία της. Ἡ ἀπόφαση ἔγινε δεκτὴ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἐβασίλευσε σ' αὕτη. Στὴν Ἀντιόχεια ὁ Βαρνάβας καὶ

ὁ Παῦλος ἔμειναν ἄρκετό καιρό κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ στηρίζοντες καὶ ὀδηγοῦντες τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία στοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΠΑΛΙ ΧΩΡΙΖΟΝΤΑΙ

«Μετά δέ τινος ἡμέρας εἶπεν πρὸς Βαρνάβαν Παῦλος. Ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεφώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ πόλιν πᾶσαν ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. πῶς ἔχουσιν. Βαρνάβας δὲ ἐβούλετο συναρραλαβεῖν καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν καλούμενον Μάρκον. Ὁ Παῦλος δὲ ἤξιον τὸν ἀποστάνα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον, μὴ συναρραλαμβάνειν τοῦτον Ἐγένετο δὲ παροξυσμός, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, τὸν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μάρκον ἐκπλεύσαι εἰς Κύπρον».

Ὅπως ὅταν φυτέψετε ἀμπέλι ὁ νοῦς σας δὲν παύει νὰ στρέφεται γύρω στὴ φυτεία σας καὶ ζητεῖτε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ περιποιηθῆτε γιὰ νὰ τὸ δῆτε νὰ μεγαλώνη καὶ νὰ καρποφορῇ, ἔτσι ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος ἀδιάκοπα σκέφτονται τὲς Ἐκκλησίες ποὺ ἱδρυσαν, τοὺς Πρεσβυτέρους ποὺ ἐχειροτόνησαν, τοὺς πιστοὺς ποὺ ἔκαμαν χριστιανούς. Μὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς συνδέουν τόσοι ἰσχυροὶ δεσμοί. Οἱ δεσμοὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, τοῦ περιπόθητου Ἐσταυρωμένου. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσουνε τὲς πόλεις, ποὺ κηρύξανε τὸ λόγο τοῦ Κυρίου, νὰ δοῦν τὴν κατά Χριστὸ προκοπὴ τους.

Ἐνθυμεῖσθε πῶς στὸ πρῶτο ταξειδί τους στὴν Κύπρο εἶχανε μαζί τους καὶ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Βαρνάβα, τὸν ἀγαπημένο του Ἰωάννη, τὸν κατόπι Εὐαγγελιστὴ καὶ Ἰδρυτὴ καὶ μάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ὁ νεαρός ἀκόμη Μάρκος, ἡ κατόπι γλῶσσα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μόλις ἔφθασαν ἀπὸ τὴν Κύπρο στὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας τοὺς ἀφῆκε καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Φαίνεται ἐπεθύμισε τοὺς συγγενεῖς του. Ἐνοστάλησε τὸ σπίτι του. Θυμήθηκε ἴσως τὴ μανούλα του. Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς μάνας.

Τώρα ὁ Μάρκος τὸ μετάνοιωσε. Ἡ φωτιὰ τοῦ Χριστοῦ φλογίζει καὶ καίει τὴν καρδιά του. Ἐτσι παθαίνουν ὅσοι πιστεύουν ζωντανά στὸ Χριστό. Μιὰ δύναμη ἀκαταμάχητη τοὺς σπρώχνει στοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ. Ἡ δύναμη αὐτὴ σπρώχνει τώρα τὸ Μάρκο στὸ Ἀποστόλικό Ἔργο. Ἀφῆκε λοιπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τοὺς δικούς του προτιμώντας τὴν ἀγάπη

τοῦ Χριστοῦ καὶ ἤλθε νὰ βοηθήσῃ στό μεγάλο Χριστιανικό ἔργο τὸν Βαρνάβα. Ὁ Παῦλος ἀσύτηρὸς ὅπως ἦταν πάντα δὲν θέλει τὸ νεαρό ἀπειθάρχητο. Ὁ Βαρνάβας ὁμως δὲν ἐγκαταλείπει τὸν μικρό του ἀνεψιό, γιατί ξεύρει τί φλόγα κρύβει μέσα στὴν καρδιά του γιὰ τὸ Χριστό. Τοῦτο ἐγίνε κατὰ θεῖαν παραχώρηση. Οἱ δύο αἰώνιοι φίλοι, συμμαθηταί, συναπόστολοι, συνέκδημοι, καὶ συστρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, πάλι χωρίζονται καὶ πηγαίνουν στό κήρυγμα, ὁ κάθε ἓνας χωριστά. Χωρίζονται γιὰ νὰ μὴ ξαναβρεθοῦνε πιά στὴ γῆ παρά μονάχα στοὺς οὐρανούς. Ἐκεῖ πού ὄλα εἶναι ἀλήθεια. Εἶναι φῶς. Εἶναι δικαία. Εἶναι ἀγνά. Εἶναι πιστά. Εἶναι Ἅγια. Εἶναι δσια. Εἶναι κόσμια. Εἶναι εὐπρεπῆ καὶ τέλεια καὶ τὰ περιβάλλει ἡ ἀπειρη χάρη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι πηγὴ φωτός καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἄυλο θρόνο Του.

Ὁ Βαρνάβας μὲ τὸν Μάρκο ἐτοιμάζονται νὰ ἐπισκεφτοῦνε πρῶτα τὴν πολυφίλητη φίλη τοῦ Χριστοῦ Κύπρο.

ΤΟ ΘΕΙΟ «ΟΡΑΜΑ»

«Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα καὶ ἐκχαιῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματος μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσει· ὄφονται. (Ἰωήλ Γ, 1).

Στὰ σπλάχνα καὶ στὴν καρδιά τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ, ἡ καλωσύνη πάντα ἀνθίζει καὶ μοσχοβολαίει σὰν κρῖνος. Ἡ ψυχὴ του εἶναι προικισμένη μὲ ὄλες τὲς χάρες τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὲς χάρες αὐτὲς τὲς σκορπᾷ παντοῦ, ὅπου κι' ἂν πάη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀγαπᾷ πολὺ, πάρα πολὺ, τὸν τόπο πού γεννήθηκε. Ἡ πατρίδα του τὸν τραβᾷ ὅπως τραβᾷ ὁ μαγνήτης τὸ σίδηρο. Ὅτι ἔχει θέλει νὰ τὸ ἀφιερῶσῃ σ' αὐτή. Γιὰ τὸ καλό της. Μπορεῖ νὰ γυρίσῃ ὄλες τὲς γωνιές τῆς γῆς. Μπορεῖ ἡ θύελλα τῆς ζωῆς νὰ τὸν ρίξῃ ὅπου δὲν θέλει. Μέσα του πάντα θὰ βράζῃ τὸ καμίνι τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν Πατρίδα του. Τὸν Βαρνάβα τραβᾷ ἡ ἀγάπη τῆς Κύπρου του. Τὸ χῶμα της τὸ εὐλογημένο. Ἡ τρισάγια Χριστιανικὴ Ἐκκλησία της, πού ἴδρυσε μὲ τὸν Παῦλο. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς συμπατριῶτες του καὶ ἀδελφούς Χριστιανούς. Γιατὸ πῆρε τὸν ἀνεψιό του Μάρκο καὶ μ' αὐτὸν κατέβη ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια στὴν Σελεύκεια. Ἐπῆραν τὸ πρῶτο καράβι πού ἔφευγε γιὰ τὴν Κύπρο. Τὸ τρεχᾶτο νερό καὶ ἡ φωτιά, λένε πῶς κάποτε κοιμοῦνται. Ἡ σκέψη τοῦ Ἁγίου ὁμως δὲν κοιμᾶται. Θὰ γυρίσῃ ὄλη τὴν Κύπρο. Τὲς μεγάλες πόλεις πού βράζει ὁ Ἑβραϊ-

σμός. "Όπου κυριαρχεί ο έθνισμός. "Έπειτα τές μικρές. Θά κηρύξη τόν γλυκύν 'Ιησοῦν παντοῦ. Θά διδάξη τή θεία διδασκαλία του. Θά παρακαλέση. Θά κλάψη. Θά κακοπαθήση. Θά πεινάση. Θά διψάση. Θά τόν κτυπήσουν. Θά τόν πετροβολήσουν. "Ίσως νά τόν κρεμάσουν άπάνω σέ ξύλινο σταυρό, όπως τόν Μέγαν Διδάσκαλο καί Θεό του. Θά ρηθῆ ἡ ζωή στά χεῖλη του. "Όλα θά τά ὑποφέρη με χαρά γιά τόν 'Εσταυρωμένο. Θά δώση καί τήν τελευταία πνοή του γιά τὸ κήρυμά Του.

Σά σκέφτεται αὐτά ὅλα, άπάνω στό γοργόφτερο καράβι, πού άρμένιζε με τ' άσπρα πανιά του γιά τή φιλιτάτη Πατρίδα του Κύπρο τόν έπήρε ὕπνος βαθύς καί γλυκός. Κοιμήσου "Άγιε μου. Κοιμήσου θεία ψυχή. Στήν Κύπρο σου δε θά μπορέσης νά κοιμηθῆς ἤσυχα. "Έχεις τόσα πολλά άγια καί ιερά έργα νά έκτελέσης. "Έπειτα εκείνες οί φαρμακερές ὀχιές. Οί άρχισυνάγωγοι, φαρισαῖοι, γραμματεῖς θά προσπαθήσουν νά μὴ σ' άφήσουν νά κλείσης τὸ μάτι σου τὸ σωματικό γιά νά ξεκουρασθῆς. Τά μάτια τῆς ψυχῆς σου εἶναι πάντα άνοιχτά καί άκούραστα. "Άνοιχτά γιά νά δέχονται τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μας καί νά τὸ μεταλαμπαδεύουνε στές καρδιές καί τές ψυχές τῶν πιστῶν χριστιανῶν. Τώρα καί αὐτά τά άψυχα στοιχεῖα τοῦ φυσικοῦ κόσμου σέ άγαποῦν. Οί θύελλες, οί άνεμοι, οί τραμουντάνες εἶναι γλυκές αὔρες γιά νά σέ νανουρίζουν καί νά γλυκαίνουν τόν ὕπνο σου. Τόν ὕπνο τοῦ άγίου καί τοῦ δικαίου. "Ο άγιος έκοιμήθη. Βλέπει στόν ὕπνο του τόν γλυκύτατον 'Ιησοῦ. Βαστᾶ στά Πανάγια χέρια Του ἕνα μικρὸ δενδράκι. Τὸ προσφέρει στόν "Άγιο καί τοῦ λέγει. Αὐτὸ τὸ δενδράκι θά τὸ φυτέψης στά χῶματα τῆς Κύπρου μας. "Ο άγιος τὸ έπήρε. Τὸ έφύλαξε στόν κόλπο Του. Τόσο τὸ άγαποῦσε. "Έτρεμε μὴ τοῦ πέση. Μὴ τὸ χάση. "Έφτασε στήν Κύπρο, ἔχοντας τὸ μικρὸ φυτὸ στήν άγκαλιά του. Πήγαινε παντοῦ άναζητῶντας καλὸ μέρος νά τὸ φυτέψη. Εὔρισκε κατάλληλο ἔδαφος καί τὸ καλλιεργεῖ προσεκτικά. Τὸ φυτεύει, τὸ ποτίζει, τὸ περίποιεῖται μέρα καί νύχτα. Τὸ φυλάει άπό τοὺς ἔχθρους, πού εἶναι πάρα πολλοί. "Έρχονται. "Αρχίζει ὁ άγῶνας. Θέλουν νά τοῦ τὸ ξεριζώσουν, νά τὸ κόψουν, νά τὸ ἔξαφανίσουν. "Αγωνίζεται νά τοὺς άπομακρύνη. "Ίδρώτας τρέχει άπό τὸ μέτωπό του. Κουράζεται, πέφτει, σηκώνεται καί πολεμᾶ. Προστατεύει τὸ δένδρο του. Τὸ βλέπει νά ριζώνη, νά βγάξη βλαστούς, νά μεγαλώνη. Οί ἔχθροί του ἔξακολουθοῦν νά τόν πολεμοῦν. Τόν πετροβολοῦν καί τόν κτυποῦν. "Εκεῖνος άγκαλιάζει τὸ δένδρο του καί δέν τοὺς άφίνει νά τὸ βλάψουν. Οὔτε φύλλο νά κόψουν. Τά γόνατά του δμως δέν τόν κρατοῦν πιά άπό τές πολλές πετριές καί τά κτυπήματα. Λυγίζει, γονατίζει. "Αγκαλιάζει τὸ δένδρο του. Τήν άγάπη τῆς ψυχῆς του. Νοιώθει τόν κορμό του νά μεγαλώνη στήν άγκαλιά του.

Τὸ ἅγιο αἷμα πού ἔτρεχε ἀπὸ τὲς πληγὲς πού τοῦ ἔκαμαν οἱ κακοῦργοι τὸ ποτίζει. Αὐτὸ γίνεται πῶς μεγάλο. Οἱ ρίζες τοῦ ξαπλώνουνται παντοῦ σ' ὄλα τὰ χῶματα τῆς Κύπρου. Δὲν ὑπάρχει σπιθαμὴ Κυπριακῆς γῆς πού νὰ μὴν ἔχουν φτάσει. Τὲς αἰσθάνεται γυρμένος στὸν παχὺ κορμὸ του. Τὸ μισὸ του κορμὶ ξαπλωμένο στὴ γῆ παρακολουθεῖ μὲ τὴν ἀφή τὴν ἐπέκταση τῶν ριζῶν, ἐπεκτεινόμενο κι' αὐτό. Αἰσθάνεται ἰερὴ συγκίνηση. Ἐξεπλήρωσε τὸ ἔργο πού τοῦ ἀνέθεσεν ὁ Δεσπότης Χριστός. Τὸ ἐφύτψε. Ἐριζοβόλισε ἔτσι, πού καμιὰ δύναμη στὸν κόσμον πιά δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξεριζώσῃ. Αἰσθάνεται νὰ μεγαλώνη ἡ ἀγκαλιά του. Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου. Στρέφει τὰ ἅγια μάτια του πρὸς στὰ ἄνω. Κλῶνοι τεράστιοι. Κλαδιὰ φουντωμένα. Φύλλωμα παχὺ. Ἐσκέπασε ὅλη τὴν Κύπρο. Ὁλη ἡ γῆ τῆς Πατρίδας του βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο του. Ἡ χαρὰ του εἶναι ἀπερίγραπτη. Ἐγυρε στὸν ἴσκιο τῆς ψιθυρίζοντας. «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα». Ἄνοιγουν οἱ οὐρανοί. Βλέπει τὸν Κύριο νὰ κάθεται δοξασμένος σὲ θρόνον φωτεινὸ καὶ μυριάδες Ἀγγέλων νὰ ψάλλουν «Ἄξιος». Ἡ ψυχὴ του πάλλευκε ἀφήνει τὸ κορμὶ του. Ἄγγελοι τὴν δέχονται. Ὁ Κύριος ἀπλώνει τὰ πανάγια χέρια του καὶ τὴν παραλαμβάνει λέγοντες «Ἄξιος».

Τὸ καράβι πλησίασε στὰ εὐλογημένα νερά τῆς Κύπρου. Ἐτρεξε. Ὁ Ἄγιος ἐξύπνησε. Ἦταν ὄνειρο ἢ ὄπτασία; Ἐξύπνησε. Ἐγονάτισε, εὐχαρίστησε καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριο. Οἱ ἀκρογυαλιές τῆς Πατρίδος του ἐφάνησαν. Ἐτοιμάζεται. Σὲ λίγο θὰ πατᾶ μὲ τὸν ἀνεψιὸ του, τὰ ἅγια χῶματα τῆς Κύπρου.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ Γῆ ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΑΣ

«Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθῃτε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθῃτε. Πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλῶτα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, νεκροὺς ἐγείρετε, λεπροὺς καθαρῖζετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε. Δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε. Μὴ κτήσησθε χρυσόν μηδὲ ἀργυρὸν μηδὲ χαλκόν εἰς τὰς ζῶνας ὑμῶν, μὴ πῆραν εἰς ὁδὸν μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ράβδον Ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ». (Μαρκ. 10, 6-11).

Στὴ Σαλαμίνα ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Μάρκος βρῖκανε τοὺς Χριστιανοὺς συγγενεῖς τους. Τοὺς ὑποδεχθήκανε μὲ χαρὰ. Ἐμειναν στὴν Ἑβραϊκὴ Συνοικία, πού ἔπιανε ὄλο τὸ Νοτιο-Ἀνατολικὸ μέρος τῆς πόλης. Ξαπλώνουνταν ἀπὸ τὴν ἀχτὴ τῆς θάλασσας κατὰ τὴ Δύση, ἴσα μὲ τοὺς ἀγρούς. Σ' ὅποιο

μέρος τοῦ κόσμου πήγαιναν οἱ Ἑβραῖοι ἴδρουν ξεχωριστοὺς συμπαγεῖς συνοικισμοὺς. Οἱ συνοικισμοὶ αὐτοὶ ἦσαν πόλεις μέσα σὲ πόλεις. Σὲ πολλὰ μέρη εἶχαν καὶ πολλὰ προνόμια. Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν λαὸς θρησκός. Πάντα ἀποφεύγανε νὰ ρθοῦν σὲ ἐπιμειξία μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς Ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος μὲ τὲς στενὲς παραδόσεις καὶ προλήψεις ποὺ δημιουργηθῆκανε γύρω του ἔκαμαν τοὺς Ἑβραίους φρούριο ἀπόρθητο γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ θρησκευτικὸ αὐτὸ φρούριο τοὺς ἐφύλαξε ἀπὸ τὴν ἐξαφάνιση καὶ τὴν ἀφομοίωση μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς. Καὶ αὐτὰ τὰ τρόφιμα, τὰ φορέματα, τὰ οἰκιακὰ σκεύη ἔπρεπε νὰ τὰ φυλάνε μήπως τὰ ἀγγίσουν καὶ τὰ μολύνουν τὰ ἀκάθαρτα χέρια τῶν ἐθνικῶν. Σὲ πολλὰς πόλεις οἱ Ἑβραϊκὲς συνοικίαι δὲν εἶχανε καμιὰ κοινωνικὴ σχέση μὲ τὲς ἄλλες ἐθνικὲς συνοικίαι. Χωρίζουνταν ἀπ' αὐτὲς μὲ τείχη καὶ πύλες, ποὺ ἔκλειαν τὴν νύχτα. Μιὰ τέτοια πολυκόσμη Ἑβραϊκὴ συνοικία εἶχε καὶ ἡ Σαλαμίνα, ὅταν ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Μάρκος ἤρθανε στὴν Κύπρο νὰ κηρύξουν τὸν Χριστό. Ἐκήρυτταν ταχτικὰ στὴν ἀγορὰ γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τὰ Σάββατα στὴ μεγάλη Ἑβραϊκὴ Συναγωγὴ τῆς Σαλαμίνας. Στὲς ἀρχὲς οἱ ἀρχισυνάγωγοι, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι δὲν ἔφερναν καμιὰ ἀντίδραση στὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα. Γιαυτὸ οἱ χριστιανοὶ ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐπληθύνουνταν πολὺ. Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία κάθε μέρα αὐξάνουνταν. Ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἦτο μαζί της.

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΥΠΡΟ

• Ἀμήν Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κακεῖνος ποιήσει, καὶ μείζοντα τούτων ποιήσει ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι καὶ ὁ, τι ἀναιτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω ἵνα δοξασθῇ ὁ Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ. Ἐάν τι αιτήσητε μὲ ἐν τῷ ὀνόματί μου ἐγὼ ποιήσω». (Ἰωαν. 14, 12-15).

Πλησιάζουν στὴν Κεραύνεια, τὴ σημερινὴ Ἁγία Εἰρήνη, στὸ Ἀκρωτήριο Κρόμμυο. Ξεβαρκάρουν. Εἶναι πόλη ὅλως διόλου Ἑλληνική. Δὲν ἔχει Ἑβραίους. Οἱ πρῶτες γνωριμιές τους εἶναι δύο φίλοι. Ὁ Τιμῶνας καὶ ὁ Ἀριστίωνας. Τοὺς φιλοξενοῦν στὰ σπίτια τους. Εὐλογημένα ἦσαν τὰ σπίτια τους. Γεμάτα ἀπὸ θεία χάρις καὶ τὲς δωρεές τοῦ Θεοῦ. «Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με. Καὶ εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν ἢ κώμην εἰσέλθῃτε,

ἐξετάσατε τίς ἐν αὐτῇ ἀξιός ἐστιν. Κάκει μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε. Ἐπέρχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἀσπάσασθε αὐτήν. Καὶ ἐάν μὲν ἦ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ἡμῶν ἐπ' αὐτήν». Ὁ Τιμωνας εἶναι ἄρρωστος. Τὸν κατατρῶγει ἕνας περιοδικὸς πυρετός. Ἦλθεν ὁμῶς στὸ σπίτι τοῦ ὁ ἰατρός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Βαρνάβας προσεύχεται διὰ τὸν καλὸν καὶ φιλόξενον αὐτὸν ἄνθρωπον. Βάζει τὰ χέρια του ἀπάνω στὸν ἄρρωστο, ὅπως τὸν διέταξε ὁ Κύριος. «Ἐπὶ ἄρρωστους χεῖρας ἐπιθήσουσι καὶ καλῶς ἔξουσι». Ἡ χάρις τοῦ Ἐλεήμονος Θεοῦ ἐνεργεῖ διὰ τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ Τιμωνας ἐθεραπεύθη. Ἔγινε Χριστιανός. Ὅχι μόνον αὐτός ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος του Ἀριστίωνας. Διδαχθῆκανε τὴν Χριστιανικὴ Πίστη ἀπὸ τὸν Ἅγιο. Ὁ Βαρνάβας κηρύττει στὴν ἀγορὰ καὶ στὰ σπίτια καὶ παντοῦ. Οἱ πιστοὶ πληθύνονται. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σχηματίζεται. Χειροτονεῖ Πρεσβυτέρους. Δίδει εὐλογίας, νοουθεσίας καὶ προχωρεῖ εἰς ἄλλας πόλεις. Φθάνει εἰς τὴν Λάπηθον. Ὁ κόσμος εἶναι στὸ θέατρο. Παρακολουθεῖ ἀγῶνες καὶ θεατρικὲς παραστάσεις καὶ δημόσιες θυσίαι στὰ ἄψυχα εἰδῶλα. Θυσιάζει ταύρους καὶ σφαγιάζει μόσχους σὲ δυνάμεις ποὺ δὲν ὑπάρχουν. Σὲ δυνάμεις φανταστικὲς. Σὲ δημιουργήματα ὀρέξεων, ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων ἀνθρώπων. Ὁ Βαρνάβας τοὺς κηρύττει ἀφοβα τὸν Χριστό. Βοᾷ στὸ Λαό. Λαεὶ τοῦ Θεοῦ. Σταμάτα τὸν κατήφορο τῆς ἀσέβειας καὶ τῆς ἀμαρτίας. Σὰς εὐαγγελίζουμαι τὸν Ἰησοῦν Χριστό, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Θεὸν Παντοδύναμον καὶ δημιουργόν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Αἰώνιον καὶ Ἄναρχον, Κύριον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Θεὸν πολυεὐσπλαγχνον καὶ γεμᾶτον ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Θεὸν ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησε τὰ πλάσματά Του, ὥστε καταδέχθηκε καὶ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἦλθε στὸν κόσμον. Ἦλθε καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀλήθεια, ἐδίδαξε, ἔζησε ζωὴ ἀναμάρτητη, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ τέλειου κατὰ Θεὸ ἀνθρώπου. Ἔβασανίσθη καὶ ἔπαθε ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ κακοῦς ἀνθρώπων. Ἔσταυρώθη καὶ ἔπαθε ἀπὸ τὰ ἄδικα καὶ ἀχάριστα πλάσματά Του. Ἀπέθανε ὡς ἄνθρωπος ἀπάνω στὸ σταυρὸ, τὸν ἔθαψαν καὶ ἀναστήθηκε ὡς Θεός σὲ νέα αἰώνια καὶ ἀτελεύτητη ἔνδοξη ζωὴ. Εὐρίσκεται πανταχοῦ παρῶν μετὰ τοῦ Πατρὸς Του καὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Πληροῖ τὰ πάντα χωρὶς νὰ ταυτίζεται μὲ αὐτὰ καὶ τὰ κυβερνᾷ ὡς παντοδύναμος Θεός. Μᾶς ἐδίδαξε καὶ μᾶς ἐκήρυξε ἂν θέλουμε νὰ σωθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ νὰ πιστεύσουμε σ' Αὐτόν καὶ στὴ διδασκαλία Του καὶ νὰ ζοῦμε τὴ ζωὴ Του. Νὰ ἀγαποῦμε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως καὶ τοὺς ἑαυτούς μας, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦμεν οὔτε αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς μας.

Τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα συγκινοῦν τὲς καρδιὰς τῶν καλῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀπλοὶ στὴν καρδιά πιστεύουν. Γίνονται χριστιανοί. Οἱ πονηροὶ δὲν πιστεύουν. Γίνονται διώχτες.

Οἱ πρῶτοι ἀνοίγουν τὲς ἀγκάλες τους καὶ τὰ σπίτια τους στοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβα καὶ Μάρκο. Τοὺς φιλοξενοῦν. Δέχονται τὴ διδασκαλία τους. Τὴν μεταδίδουνε καὶ πολλαπλασιάζουνε τὸ τάλαντο ποῦ τοὺς ἐδόθηκε. Οἱ ἄλλοι ποῦ ἐκμεταλλεύονται τὸν κόσμον καὶ τὲς κακὲς του ἐπιθυμίες τοὺς καταδιώκουν. Τοὺς βγάζουν ἔξω ἀπὸ τὴ πόλιν μὲ πετριές. Φεύγουν γιὰ τὴ Λάμπουσα. Κηρύττουν καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ προχωροῦν στὴν Κυρήνεια. Ἀπὸ τὴν Κυρήνεια ἔρχονται στὴ Λευκωσία καὶ κατοπι στὴν Κυθραία. Παντοῦ καὶ σὲ ὄλους λαλοῦν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται δεχτός· ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Κυπρίους τῶν πόλεων αὐτῶν μὲ μεγάλη προθυμία. Ὁ Βαρνάβας στὲς καθαρὰ Ἐθνικὲς Ἑλληνικὲς κοινότητες καὶ πόλεις βρίσκει πάρα πολὺ μικρὴ ἀντίδραση. Οἱ ἰκοινωνίες· αὐτὲς δὲν ἔχουν ὑποκριτὲς, γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Ἀντίδραση φέρουνε μόνο οἱ ἔθνικοι ἱερεῖς, ποῦ παραβλάφονται τὰ συμφέροντά τους. Φθάνουν στὸ Ἰδάλιο καὶ κατοπι στὴν Ταμασό. Στὴν Ταμασό τοὺς ὑποδέχεται ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία μὲ τὸν Ἅγιον Ἡρακλείδιον. Τὸν ἐπίσκοπον ποῦ χειροτονήσανε ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς στὴν πρώτη τους ἀποστολικὴ περιοδεία μὲ τὸν Παῦλον. Οἱ καρποὶ τῆς ἐργασίας τοῦ Ἡρακλείδιου εἶναι πολλοί. Ὅλοι χαίρουνται καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν. Προχωροῦν στὴν πατρίδα τοῦ Ἡρακλείδιου καὶ Τίμωναν, τὴν Λαμπαδιστόν. Φιλοξενοῦνται καὶ ἀναπαύονται στὰ σπίτια τῶν φίλων καὶ μαθητῶν τους, τοῦ Ἡρακλείδιου καὶ τοῦ Τίμωναν. Τὸ θεῖον ὄμως ἔργον ἐπέλγει. Ἡ θεῖα κλήσις καλεῖ. Καταβαίνουν στοὺς Σόλους. Κηρύττουν καὶ προχωροῦν στὴν Ἀρσινόην καὶ κατοπι στὴν Πάφον. Ἀπὸ τὴν Πάφον μέχρι τῆς Σαλαμίνας ἔχουν νὰ κηρύξουν τὸν Κύριον καὶ στίς συναγωγάς, γιὰτί στίς πόλεις Κύριον, Ἀμαθοῦντα καὶ Κίτιον ὑπάρχουν Ἑβραῖοὶ συνοικισμοί. Πυρῆνες χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ὑπάρχουν ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ποῦ πηγαινοέρχονται σ' ὄλες τὲς πόλεις τῆς Νήσου. Ἀκόμη ὄμως εἶναι μικρές. Πρέπει νὰ γίνουν μεγάλες, ὅπως ὁ Κύριός τους ἀποκάλυψε στὸ ὄραμα. Τὸν Ἅγιον δὲν τὸν φοβίζει, οὔτε τῶν ἔθνικῶν ἱερέων ἢ μανία οὔτε οἱ συμμορίες τῶν συναγωγῶν. Ὁ ἀμετανόητος Ἐλύμας, ποῦ τυφλώθηκε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον στὴν Πρῶτῃ Ἀποστολικῇ Περιοδείᾳ, πάλιν τοὺς καταδιώκει. Λαχτίζει σὲ κέντρα. Οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ ὄλον καὶ πολλαπλασιάζονται. Οἱ χριστιανικὲς ἐκκλησίαι γίνονται πιδ πολλές. Ἡ ὀργάνωσις των πιδ τέλεια. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λαλεῖται πιδ συχνά, διαδίδεται πιδ εὐκόλῃ. Βαδίζουν πρὸς τὸ Κόριον. Συναντοῦν γυναῖκες καὶ ἄνδρες γυμνοὺς νὰ τρέχουν τὸ δρόμον τῶν ὀργίων. Τοὺς σταματοῦν. Τοὺς κηρύττουν τὸν Χριστόν. Τοὺς νουθετοῦν. Τοὺς παρακαλοῦν. Ἐλκύουν ὀλίγους. Τοὺς εὐχονται νὰ φωτισθοῦν ὄλοι ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ νὰ πιστέψουν τὸν Χριστόν. Πηγαινόντων στὴν Ἑβραϊκὴ συνοικίαν τῆς πόλεως. Οἱ Ἑβραῖοι μὲ

ἀρχηγὸ τὸν Ἐλύμα τοὺς ἀποπέμπουν. Τοὺς ἀρνοῦνται στέγη. Κοιμοῦνται καὶ ἀναπαύονται στὸ ὕπαιθρο. Κάτω ἀπὸ τὰ ἄκακα καὶ ἡσυχὰ δένδρα. Ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, τὰ δένδρα, τὰ φοβερὰ στοιχεῖα τοῦ φυσικοῦ κόσμου, τὰ ἄγρια θηρία τὲς πρὸ πολλὰς φορὲς εἶναι πρὸ καλὰ ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Τὸ πρῶτ' ξυπνοῦν καὶ παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀμαθοῦντα. Εὐρίσκουν τοὺς ἐθνικοὺς στὰ θέατρα καὶ στές διασκεδάσεις καὶ τοὺς Ἑβραίους νὰ φρουροῦν τὲς πύλες τῆς συνοικίας τους γιὰ νὰ μὴ μπῆ μέσα ὁ Ἅγιος. Κάποτε τὸν Προφήτη Ἡλία, πού καταδίωκεν ἡ ἀκόλαστη Ἰεζάβελ, τὸν ἐδέχθηκε σπῖτι τῆς μιᾶ δυστυχημένη γυναῖκα. Τώρα τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Μάρκο τοὺς φιλοξενεῖ μιὰ γραία ὀγδόντα χρόνων. Τρισευλογημένο τὸ σπῖτι τῆς φτωχῆς αὐτῆς γυναῖκας. Ἅγιασμένα τὰ κόκκαλά της. Τώρα ἡ ψυχὴ της, εὐτυχημένη, εὐρίσκεται στοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ. Πρὸ πολὺ θὰ χαρῆ ὅταν θὰ ἀναστηθοῦνε οἱ νεκροί. Εὐλογημένα τὰ σπῖτια, ὅπου σὰς δέχονται, τοὺς εἶπεν ὁ Δεσπότης Χριστός, ὅταν ἀκούουν τὸ ὄνομά μου. Ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου σ' ὅλη τὴν Ἀμαθοῦντα. Ἰδρυσαν καὶ ὠργάνωσαν τὴν ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν Χριστιανῶν. Προχωροῦν στὸ Κίτιο. Ἐκεῖ εὐρίσκουν πολλοὺς πιστοὺς. Τῆ Χριστιανικῆ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Κιτίου τὴν ἰδρυσαν πρῶτοι οἱ Κύπριοι χριστιανοί, πού βρεθῆκανε τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, κατόπι ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Ἅγιος Λάζαρος. Ἐχάρησαν καὶ ἐδοξολόγησαν μαζί τους τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἐξαπίλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐποίησαν θεῖτες εὐχαριστίες. Ὁ Βαρνάβας ἐκήρυξε στὴ συναγωγὴ γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ στὴν ἀγορὰ γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς. Πολλοὶ ἐπίστεψαν. Μερικοὶ ἦσαν χλιαροί. Ἄλλοι τοὺς κοροῖδεψαν καὶ ἄλλοι τοὺς καταδίωξαν. Τοὺς ἀνάγκασαν νὰ μποῦν σ' ἓνα καράβι καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Σαλαμίνα. Οἱ καρδιᾶς τῶν πιστῶν τοὺς ἀκολουθοῦνε. Προσεύχονται στὸ Θεὸ γι' αὐτοὺς.

Ο ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΣΤΑ ΕΘΝΗ

«Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πᾶσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ματθ. 28, 18—20).

Τέλειωσε καὶ ἡ δευτέρα Ἀποστολικὴ Περιοδεία τοῦ Βαρνάβα στὴν Κύπρο. Δὲν μπορεῖ ὁμοίως νὰ ἡσυχάσῃ. Στὸ νοῦ

του όλοζώντανα τά λόγια τοῦ Χριστοῦ «Πορευθέντες μαθητεύτατε πάντα τά ἔθνη» τόν σπρώχνουν νά συνεχίση τό ἔργο του σ' ἄλλους τόπους καί σέ ἄλλα ἔθνη. Ὁ Παῦλος πήρε τήν Μικρά Ἀσία καί τήν Ἑλλάδα πρὸς τήν Ρώμη. Ὁ Βαρνάβας θά πάρη τήν Αἴγυπτο καί τήν Ἀφρική πάλι πρὸς τήν κοσμοκράτειρα Ρώμη. Παίρνει λοιπόν τόν Μάρκο καί φεύγει γιά τήν Ἀλεξάνδρεια. Τήν πόλη τήν παλύκοσμη, μέ τό Σεράπειο καί τό όνομαστό Μουσεῖο. Τήν πόλη τῶν Γραμματῶν, κατόπιν ἀπό τήν ξακουσμένη Ἀθήνα. Ἐφθασαν ἐκεῖ. Ἐκήρυξε τόν Χριστό στές μεγάλες συναγωγές τῶν Ἑβραίων, στήν Ἑλληνική Συνοικία, ὅπου τά ἀνάχτορα καί τό Μουσεῖο μέ τέσ περίφημες βιβλιοθήκες καί τοὺς σοφροὺς του καί στή συνοικία τῶν Ἰθαγενῶν ὅπου τό Σεράπειο. Ἐπροχώρησαν στή Λιβύη, στήν Κυρηναϊκή ἴσα μέ τήν Καρχηδόνα καί ἀπό ἐκεῖ στή Ρώμη. Ἐπρόλαβε τόν Παῦλο. Ὅταν ὁ Παῦλος θά πάη ἐκεῖ θά βρῆ πολλοὺς χριστιανοὺς γιά νά τόν ὑποδεχθοῦν. Ἐφθασε ἴσα μέ τά Μεδιόλανα, τήν Πατρίδα τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου. Ἐδίδαξε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐφρόντισε μέ ὀλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του γιά τήν ἔλευση τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο. Ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο ἐστράφη πίσω στήν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ ἔμεινε λίγο καιρὸ, φροντίζοντας μέ τὸν Μάρκο, γιά τήν ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν ἡ πόλη ποὺ ἐτραβοῦσε τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Μάρκο. Τὸν Εὐαγγελιστὴ Μάρκο ποὺ κατόπι ἀπὸ τὸν Μαρτυρικὸ Θάνατο τοῦ Βαρνάβη στήν Κύπρο ἐπῆγε στήν Μικρά Ἀσία καί κατόπι ἐστράφη καί ὠγάνωσε ὄλες τέσ Ἐκκλησίες τῆς Αἰγύπτου. Ἐγραψε τὸ κατὰ Μάρκο Εὐαγγέλιό του καί ἐσφράγισε τὸ ἔργο του καί τὴ διακονία του μέ τὸν μαρτυρικὸ τοῦ θάνατο γιά τὴν τρισάγια πίστη τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ Βαρνάβας ἐπῆρε τὸν Μάρκο καί ἦλθε γιά τελευταία φορά στήν Κύπρο.

Η ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΧΙΔΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ

«Ὁ οἱ ποιμένες οἱ διασκορπίζοντες καὶ ἀπολλύοντες τὰ πρόβατα τῆς νομῆς μου. Διὰ τοῦτο τάδε λεγεί Κύριος ἐπὶ τοὺς ποιμένοντας τὸν λαόν μου. Ὑμεῖς διεσκορπίσατε τὰ πρόβριά μου καὶ ἐξώσατε αὐτά καὶ οὐκ ἐησεκέφασθε αὐτά, ἴδου ἐγὼ ἐκδικῶ ὑμᾶς κατὰ τὰ πονηρὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν». (Ἱερ. Κγ 1—3).

«Ὁ ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκουσι ποιμένες ἐαυτούς; Οὐ τὰ πρόβατα βόσκουσιν οἱ ποιμένες; Ἴδου τὸ γάλα κατέσθετε καὶ τὰ ἔρια περιβάλλεσθε καὶ τὸ παχὺ σφάζετε καὶ τὰ πρόβριά μου οὐ βόσχετε. Τὸ ἡσθενκός οὐκ ἐνσχύσατε καὶ τὸ κακῶς ἔχον οὐκ ἐσωματοποήσατε καὶ τὸ συντετριμμένον οὐκ ἐπιστρέψατε καὶ τὸ ἀπολωλός οὐκ ἐζητήσατε καὶ τὸ ἰσχυρόν κατηργάσασθε μόχθῳ. Καὶ διασπάρη τὰ πρόβριά μου διὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας καὶ ἐγεννήθη εἰς κατάβρωμα πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἄγρου. Καὶ διεσπάρη τὰ πρόβριά μου ἐν παντί ὄρει καὶ ἐπὶ πᾶν βουνόν ὑψηλόν καὶ ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς διεσπάρη καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐκζητῶν οὐδὲ ὁ ἐπιστρέφων». (Ἱεζ. 34, 2—8)

Ὁ Βαρνάβας ἄρχισε πάλι τὰ κηρύγματά του στὴ Σαλαμίνα. Τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων κάθε μέρα γίνονταν πρὸ μεγάλο. Οἱ εἰδήσεις ποῦ ἔφθαναν σ' αὐτόν ἀπὸ ὅλες τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας τῆς Νήσου γιὰ τοὺς πιστοὺς ἦσαν ἐνθουσιαστικὰς. Ὁ Βαρνάβας μὲ τὸν ἀνεψιὸν του Μάρκο καὶ μερικοὺς ἄλλους πιστοὺς, βρίσκεται σὲ ταχτικὴ ἐπικοινωνία μὲ ὅλες τὰς Ἐκκλησίας τῆς Νήσου. Φροντίζει σὰν πατέρας γιὰ ὅλες. Χαίρει γιὰ τὴν προκοπὴν τοὺς κατὰ Χριστὸ καὶ λυπᾶται γιὰ τὴν καθυστέρησίν τοὺς. Γίνεται «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα» γιὰ νὰ τοὺς κερδίσῃ ὅλους γιὰ τὸ Χριστό. Ἐκεῖνοι ποῦ γίνονταν χριστιανοὶ ἀλλάζανε ζωὴ. Ἦσαν μιὰ καρδιά, μιὰ ψυχὴ, γεμάτη ἀγάπη καὶ Φῶς τοῦ Θεοῦ. Κανένας δὲν ἔλεγεν ὅτι ἦτο φτωχός ἢ πλούσιος. Γιατὶ τὰς ὑλικὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ τὰς ἀπολάμβαναν ὅλοι ἐξ Ἰσου. Ὅλοι ἦσαν πλούσιοι σὲ χάριν Θεοῦ. Καμιὰ ματαιοδοξία, ἐπίδειξη, ἢ πολυτέλεια ἀναμεταξὺ τῶν πιστῶν Χριστιανῶν. Ἐκεῖνοι ποῦ βαφτιζόταν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ἦσαν πραγματικὰ πολιτισμένοι στὸν οἰκογενειακὸ καὶ κοινωνικὸν τοὺς βίον. Ἐπρωτιμοῦσαν νὰ ἀδικοῦνται παρά νὰ ἀδικοῦν. Εἶχαν τὸν πραγματικὸν πολιτισμὸν τῆς ἀγνῆς καρδιᾶς καὶ τῆς καλῆς ψυχῆς. Ἦσαν ἀπλοῖ, ἀγνοί, ἅγιοι, δίκαιοι καὶ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ πλησιάσουν τὸν Θεόν.

Οἱ ἀρχισυνάγωγοι, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τοῦ Βαρνάβα. Ἐμισοῦσαν τὴν νέαν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Ἄρχισαν νὰ δι-

αβάλλουν τὸ ἔργο τοῦ Βαρνάβα καὶ τοὺς πιστοὺς. Νὰ δημιουργοῦν συζητήσεις στὰ κηρύγματά του. Οἱ πιστοὶ ὄλο καὶ πληθύνουνταν. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς στὸν Βαρνάβα ὄλο καὶ μεγάλωνε. Ἡ ζήλεια τῶν Ἑβραίων ἐκορυφώθηκε. Τὸ μῖσος τους δὲν εἶχεν ὄρια. Ἀποκαλύπτονταν ὅτι ἦσαν νεφέλες ἄνυδρες, δένδρα ἄκαρπα, γεμᾶτοι ἀπὸ δόλο καὶ ἀπάτη, ἐκμεταλλευτὲς τοῦ Ἱεροῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ τῶν ἀπλοϊκῶν ψυχῶν. Ὅσο βλέπανε τοὺς χριστιανοὺς νὰ πληθύνουνται τόσο ἐγίνονταν θηρία ἀνήμερα. Ἐζητοῦσαν ἐκδίκηση. Τὴν κεφαλὴ τοῦ ἀγίου στὸ πιάτο.

Ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο Πραίτωρα δὲν μποροῦσαν νὰ ζητήσουν νὰ καταδικάσῃ σὲ θάνατο τὸν ἅγιο. Δὲν εἶχε κάμη καμιά ἐπιλήψιμη πράξη γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν. Ἐσκέφτησαν λοιπὸν καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ἐκαμαν συνέδρια στὰ κρυφά. Ἐμέτρησαν χρήματα καὶ ἀγόρασαν ἀνθρώπους γιὰ τὴ δολοφονία. Ἐσχημάτισαν κακοῦργο καὶ φονοκτόνο σπείρα. Εἶχαν μορφή ἀνθρώπων καὶ καρδιά θηρίων. Ἦσαν οἱ Σάϋλωκ, πού περιγράφει ὁ Μεγάλος ἐκεῖνος Ἄγγλος Δραματογράφος Σιαικεπιέρως. Ἦσαν ἄξιοι ἂν ὁ χρεωφειλέτης τους δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, νὰ κόψουν μιὰ οὐγγία κρέας ἀπὸ τὴν καρδιά του, ὅπως ἔλεγε τὸ ἀπάνθρωπο γραμμάτιο, πού τοὺς ὑπόγραφε ὁ χρεώστης τους. Δὲν τοὺς ἔμελλε καθόλου ἂν θὰ ἀπόθνησκε ὁ δυστυχεῖς. Ἀρκεῖ πού τὸν ἐξεδικοῦνταν. Διάδωσαν λοιπὸν ὅτι μὲ τὰ κηρύγματα τοῦ Βαρνάβα κινδυνεύει ἡ Ἑβραϊκὴ θρησκεία καὶ τὸ ἔθνος τους. Κανένας δὲν τοὺς ἐπίστεψε. Σκεφθῆκανε τὸ χρήμα. Τὸ χρήμα πού διαφθείρει συνειδήσεις. Ἐξαγοράζει τὴ δικαιοσύνη. Λυγίζει τοὺς νόμους τῆς Πατρίδας. Δημιουργεῖ τοὺς προδότες, τοὺς καταδότες, τοὺς συκοφάντες, τοὺς ληστές, τοὺς καταχραστὲς, τοὺς ἱερόσυλους, τὰ μίση, τὲς ἔχθρες, τὲς φιλονεικίες, τὲς πορνείες καὶ τὲς μοιχεῖες. Σπάζει τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου καὶ μετατρέπει τὸ γάμο σὲ ἐμπόρευμα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς σὲ ἐχθροὺς. Δημιουργεῖ τοὺς ἐκμεταλλευτὲς καὶ τοὺς πλεονέκτες. Μολύνει τὰ ἀγνά αἰσθήματα καὶ τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ. Διαφθείρει τὲς φτωχὲς καὶ ἀπροστάτευτες κόρες. Συντηρεῖ οἴκους ἀνοχῆς, τὰ διαφθορεῖα, τοὺς προαγωγοὺς κι' ὅλα τὰ κακὰ. Ὁ Χριστὸς ὅταν, οἱ πονηροὶ Ἑβραῖοι τοῦ δείξαν τὸ νόμισμα τοῦ Καίσαρος καὶ τὸν ρωτήσανε ἂν πρέπη νὰ πληρῶνουν φόρους, γιὰ νὰ βροῦνε πάτημα νὰ τὸν καταγγείλουν στοὺς Ρωμαίους, δὲν ἠθέλησε οὔτε νὰ τὸ ἀγγίξῃ μὲ τὰ ἅγια χέρια Του. Τοὺς εἶπε νὰ τοῦ τὸ δείξουν μόνο. Κανένας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς Του δὲ θέλησε νὰ κρατῇ τὸ Γλωσσόκομο, τὸ ταμεῖο. Μόνο ὁ Ἰούδας ὁ προδότης, ὁ δόλιος καὶ ἐπίβουλος, ὁ μαθητὴς καὶ σαρκωμένος διάβολος, τὸ εἶχε καὶ τὸ φύλαε γιὰ νὰ ἑοδεύῃ καὶ νὰ κλέφτῃ. Μὲ τὸ χρήμα ἀγόρασαν τοὺς φονιάδες τοῦ ἀγίου. Ἐκάθθησεν ἡ σπείρα τῶν δολοφόνων καὶ ἐμελέτησε τὸ σχέδιο τῆς

δολοφονίας τοῦ Βαρνάβα μας. Ἐσχεδίασε τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου γιὰ νὰ γίνῃ πὸ λίγος θόρυβος. Θὰ ἤρχετο ὅπως συνήθιζε γιὰ νὰ μιλήσῃ στὴ συναγωγή τὸ Σάββατο. Νὰ κηρύξῃ τὴν ἄμετρῃ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ στὸ πλάσμα Του. Τέτοιο φῶς στὴν καρδιά τους δὲ φτάνει. Θὰ δημιουργήσουν συζητήσεις καὶ ὀχλαγωγία. Ὁ κόσμος ἀνύποπτος θὰ φύγῃ. Θὰ σπρώξουνε τὸν ἅγιον σ' ἓνα μικρὸ κελλί τῆς συναγωγῆς. Θὰ τὸν κλείσουν ἐκεῖ ἴσα μὲ τὰ μεσάνυχτα. Θὰ τοῦ φυμώσουν τὸ στόμα. Θὰ δέσουν τὸ λαιμὸ του μὲ τὸ σχοινί καὶ θὰ τὸν σύρουν ἀπὸ τὸν πῖθ ἀπόκεντρο δρόμο ἔξω στοὺς ἀγρούς. Θὰ τὸν δολοφονήσουν κτυπώντας τον μὲ πέτρες. Ἐκεῖ θὰ καίῃ φωτιά, ποὺ θὰ στείλουν, ἀνθρώπους τους νὰ τὴν ἀνάψουνε προτιήτερα. Θὰ κάψουν καὶ τὸ λείψανό του. Θὰ τὸ ἐξαφανίσουν. Ἔστειλαν λοιπὸν ἀνθρώπους καὶ ἐμάζεψαν ξύλα. Ἄναψαν καὶ τὴ φωτιά. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ὁ Ἅγιος εἶδε τὰς κινήσεις τους. Ὑποψιάσθηκε τὰς μυστικὰς συνεδριάσεις τους. Ἄκουσε τὸν κρότον τῶν ἀργυρίων τῆς προδοσίας. Ἐφώνασε τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Μάρκο καὶ τοῦ τὰ εἶπεν ὅλα. Τοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου ἀπὸ μακρὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν δολοφονήσουν κι' αὐτόν. Ἄν μπορέσῃ νὰ θάψῃ τὸ λείψανον. Ἄν ὄχι ἅς ἀφήσῃ τὸ νεκρὸ στὰ χέρια τῆς σπλαχνικῆς γῆς. Κατόπι νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ νὰ πάῃ στὴν Μικρὰ Ἀσία νὰ βρῇ τὸν Παῦλον νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Στὴν Κύπρο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐστερεώθηκε. Προαισθάνονταν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Σαλαμίνας ἦταν ἀρκετὰ πολλοὶ καὶ δυνατοὶ νὰ καταδιώξουν τοὺς χριστιανοὺς καὶ νὰ ἐπιδοθοῦνε σὲ σφυχγές τῶν πιστῶν. Ὁ Μάρκος ἔχει ἀκόμη ἀρκετὴ διακονία νὰ προσφέρῃ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀλεξάνδρειά τὸν περιμένει. Πρὸς τὸ παρὸ πρέπει νὰ σωθῇ. Τὸ μαρτύριον δὲν ἐφόβιζε τὸν Βαρνάβαν. Μπροστὰ τοῦ ἀπλώνονταν ὁ φωτεινὸς δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ, τὸ μαρτύριον τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Προαισθανότουνα ὅτι σύντομα θὰ ἔβλεπε τὸν Κύριον στοὺς οὐρανοὺς. Ἐφθασεν ἡ ὥρα.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

«Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ἰωαν 15, 13).

Ὁ Βαρνάβας, ἔβλεπε τὰ φοβερὰ μαύρα σύννεφα ἔτοιμα νὰ ξεσπάσουνε σὲ καταιγίδα ἀπάνω στὴν Ἁγία κεφαλή του. Δὲν ἐφοβᾶτο. Δὲν ἐδειλιούσε. Εἶναι Σάββατο ἑνδεκά Ἰουλίου. Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Κύριος τοὺς

ἔστειλε στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου του. Εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του. Ἡ τελευταία ἡμέρα ποῦ θά κηρύξη στή συναγωγή. Λαμπάδα τὸ ἅγιο κορμί του. Πρᾶος, ἀπλός, γεμάτος γλύκα, πηγαίνει στή συναγωγή. Κάθεται. Οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ χαίρουν ὅταν τὸν βλέπουν. Περιμένουν ν' ἀκούσουν τὰ γλυκὰ του λόγια. Τὸ μέλιρρητο κήρυγμά του, γιὰ τὸ Χριστό. Ἡ σπεῖρα τῶν δολοφόνων ὁμῶς τρίζει τὰ δόντια. Ὑποκριτικὰ ὁ λυσιασμένος ἀρχισυνάγωγος, κατακίτρινος ἀπὸ τὸ πάθος, κατόπι ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῶν περικοπῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν καλεῖ τὸν ἅγιο νὰ κηρύξη. Ὁ Ἅγιος σηκώνεται. Ψηλώνει τὰ μάτια στὸν οὐρανό. Ἐπικοινωνεῖ γιὰ μιὰ στιγμή μὲ τὸ Χριστό του. Παίρνει θάρρος καὶ ἀρχίζει τὸ κήρυγμα. Τὸν ἐμπνέει τὸ Πανάγιο Πνεῦμα. Μιλεῖ γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν Κόσμο. Γιὰ τὴν διδασκαλία Του καὶ τὸ Σωτήριο ἔργο Του. Γιὰ τὴν θυσία του καὶ τὸν σταυρικό Του θάνατο. Γιὰ τὴν ἔνδοξη του Ἀνάσταση. Γιὰ τὴν Ἀνάληψη Του στοὺς οὐρανοὺς. Τὴν μέλλουσα ἔνδοξη Δευτέρα Παρουσία Του. Γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, τῶν Ἑβραίων, τῶν ἐθνῶν, τοῦ κόσμου ὅλου. Οἱ πιστοὶ συγκινοῦνται. Ἡ σπεῖρα μόλις ἀκούει «ἔθνη» δημιουργεῖ συζήτησιν καὶ ὀχλαγωγία. Οἱ πιστοὶ καὶ ὁ ἄλλος κόσμος φεύγει. Ὁ Ἀρχισυνάγωγος ἀδράχνει τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν σύρει κάτω ἀπὸ τὸ βῆμα. Ἐνας Ἑβραῖος κτυπᾷ μὲ τὸν γρόνθο του τὴν κεφαλὴ τοῦ ἁγίου. Ὁ Ἅγιος ἐζαλίσθη. Τὸν ἔσυραν σ' ἓνα μικρὸ κελλί τῆς συναγωγῆς καὶ τὸν ἔκλεισαν. Ἐπερίμεναν τὰ μεσάνυχτα. Τὰ μεσάνυχτα ποῦ εἶναι ὁ σὺντροφος τῶν κακούργων. Ἐτοιμάζουν τὸ σχοινί. Στέλλουν τοὺς ἀνθρώπους τοὺς στοὺς ἀγροὺς νὰ συνδουλίσουν τὴν ἀναμμένη φωτιά. Ὁ Ἅγιος συνηλθεν ἀπὸ τὴν ζάλην. Προσεύχεται γιὰ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ὁ Θεός. Νὰ τοὺς φωτίσῃ. Γιὰ τὴν σωτηρία τους. Ὁ Μάρκος μὲ μερικοὺς ἄλλους πιστοὺς παραμονεύουν κάπου. Ἀγωνιοῦν.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου. Οἱ κακούργοι ἐσχημάτισαν κλειστόν βρόχον μὲ σχοινί. Τὸν ἔβαλαν στό λαιμό τοῦ ἁγίου. Κτυποῦν τὴν κεφαλὴ του καὶ τὰ πλευρά του μὲ τοὺς γρόνθους τους. Τὸν σύρουν ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί καὶ τὴν συναγωγή. Μέσα ἀπὸ ἓνα σκοτεινὸ δρόμο τὸν ἔφεραν στοὺς ἀγροὺς. Στὸ μέρος ποῦ ἔκαιεν ἡ φωτιά. Ὁ ἅγιος κτυπημένος, ζαλισμένος, κατάκοπος, μὲ βία σύρει τὰ πόδια του. Τὰ γόνατά του ἀπόκαμαν, δὲν τὸν κρατοῦν πιά. Τὸν πετροβολοῦν. Βροχὴ οἱ πέτρες τὸν κτυποῦν. Λυγίζει αἰμόφυρτος. Γονατίζει. Ψηλώνει τὰ μάτια του στὸν Οὐρανό. Παρακαλεῖ τὸ Θεό νὰ συγχωρήσῃ τοὺς κακούργους, ὅπως ὁ Χριστός Του, ἀπάνω στό σταυρό, στήν φρικτὴ ἀγωνία τοῦ μαρτυρίου του. Ὅπως ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος, ἐκείνους ποῦ τὸν πετροβολοῦσαν. Οἱ φονιάδες, τυφλοὶ ἀπὸ τὸ πάθος, δὲν συγκινοῦνται. Τὰ λι-

οντάρια και οι τίγρεις θα τους ζηλεύανε για τη σκληρή καρδιά. Δεν χορτάνουν οι αιμοδίψαστοι. Ἀρπάζουν πιδ μεγάλες πέτρες. Κτυποῦν μ' αὐτές κατακέφαλα τὸν ἅγιο, πὸ προσεύχεται γιαὐτούς. Τὸ πανάγιο σῶμα λυγίζει. Πέφτει στή γῆ. Ἡ τρισάγια ψυχὴ του ἀναβαίνει στὰ χεῖλη, πὸ ψιθυρίζουν: «Ἰησοῦ μου συγχώρεσέ τους. Δέξαι τὸ πνεῦμα μου». Οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τὴν παραλαμβάνουν και τὴν ἀναβάζουν στοὺς οὐρανοὺς, ὅπου τὴν δέχεται ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀγκαλιά του. "Ἐμεινε τὸ ἅγιο λείψανὸ του ἄψυχο και νεκρὸ στή γῆ χωσμένο στές πέτρες. Οἱ φονεῖς πλησιάζουνε. Ἡ φωτιά καίει. Τὸ παραδίδουν στὴν ἀγκαλιά τῆς φριβερῆς φλόγης, πὸ ὅτι τῆς βάζουν τὰ καταστρέφει ἀχόρταγα. Θέλουν νὰ τὸ ἐξαφανίσουν. Νὰ κρύψουν ἕνα ἔγκλημα. "Ὅλα γι' αὐτοὺς ἔτελειωσαν. Νομίζουν ὅτι πετύχανε τὸ σκοπὸ τους. Φονιάδες. «Ἄν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ οὐ δύναται καρπὸν πολὺν φέρειν. Ἐάν δὲ ἀποθάνῃ πολὺν καρπὸν φέρει.» Μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁγίου ἐποτίσθη τὸ πανάσπιλο δένδρο τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Τὸ ἐκάμετε αἰώνιο, ὅπως αἰώνιος εἶναι και ὁ ἰδρυτῆς τῆς. Φεύγουνε γρήγορα. Οἱ θεοσκότεινοι χάνονται στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς πόλης. Κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὁ Μάρκος και μερικοὶ ἄλλοι πιστοὶ, παρακολουθοῦν, πονοῦν, φρίττουν και κλαίουν. "Ἐφυγαν οἱ φονιάδες. Ἐπλησίασαν οἱ πιστοὶ. Ἡ φωτιά ἔσβυσεν ἀπότομα. Τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου εἶναι ἄθικτο. Οἱ φλόγες ἦσαν πιδ σπλαχνικὲς ἀπὸ τοὺς φονιάδες. Ὁ Μάρκος και οἱ πιστοὶ ἐπῆραν τὸ πανάγιο λείψανο. Ἐφίλησαν τές πληγές του. Σὰ νὰ θέλουν νὰ γλυκάνουν τοὺς πόνους πὸ ὑπόφερεν ὁ ἅγιος. Μὲ τὰ δάκρυά τους τές ὕγραναν, ὡσάν βάλσαμο παρηγορίας..

Ἐκεῖ κοντὰ ξεύρουν ὅτι βρίσκεται ἕνα σπῆλαιο. Ἐκεῖ ἀποφάσισαν νὰ θάψουν τὸ ἅγιο λείψανο. Οἱ πιστοὶ ἔτρεξαν και ἔφεραν ἕνα κιβώτιο, λευκὰ σεντόνια και ἀρώματα. Ἐπλυναν τὸ ἅγιο σῶμα ἀπὸ τὰ χῶματα και τές πληγές του, ἀπὸ τὰ αἵματα. Τὸ ἐμόρωσαν μὲ τὰ ἀρώματα. Τὸ ἐτύλιξαν σὲ ἄσπρα καθαρὰ σεντόνια. Ὁ Μάρκος ἔβαλε στὸ στήθος τοῦ ἁγίου τὸ χειρόγραφο Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, πὸ πάντα ὁ ἅγιος ἔφερε μαζί του. Ἦταν τὸ ἀγαπημένο του βιβλίο. Ζωντανὸς πάντα τὸ ἔφερε στοὺς κόλπους του. Πεθαμένος ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχει δίπλα στὴν καρδιά του, πὸ τόσο ἀγάπησε τὸ Χριστό. Ἐφίλησαν μὲ κλάματα για τελευταία φορὰ τὸ σῶμα πὸ ἐσάρκωνε ὀλοζώντανῃ τὴν καλωσύνη. Τὸ ἔβαλαν μὲ εὐλάβεια στὸ κιβώτιο και τὸ ἔθαψαν στὸ σπῆλαιο. Ἐφραξαν τὸ σπῆλαιο, ἔτσι πὸ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦνε. Μόνο οἱ πιστοὶ πὸ τὸ ξεύρανε. Ἐγονάτισαν και προσευχήθησαν. Ἐλιμμένοι στραφήκανε στὴν πόλη. Για τετρακόσια χρόνια καμιά ψυχὴ δὲν θὰ θυμηθῇ τὸ ἅγιο λείψανο.

Τὴν ἄλλη μέρα μερικοὶ πιστοὶ θλιμμένοι καὶ σιωπηλοὶ κατευώδωναν τὸν ἀπαρηγόρητο Μάρκο, ποῦ ἔφευγε γιὰ τὴν Μικρὰ Ἀσία, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Παῦλο.

Πέρασαν λίγες μέρες. Οἱ φονιάδες τοῦ ἁγίου σήκωσαν ἄγριο διωγμὸ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Πάρα πολλοὶ μαρτυρήσανε γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ὄνόματά τους δὲν τὰ γνωρίζουμε. Εἶναι γραμμένα στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ποῦ δυὸ πολυόματα Χερουβεὶμ τὸ κρατᾶνε πάντα ἀνοικτὸ μπροστὰ στὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ δὲν λησμονιέται τίποτα. Ἡ μνήμῃ τῶν πιστῶν χριστιανῶν εἶναι αἰώνια. Τὰ ἔργα τους εἶναι ἔργα φωτός καὶ τοὺς ἀκολουθοῦνε ὡσάν διαμαντένια στολίδια.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΟΥΠΟΔΕΝΔΡΟ

«Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον». «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς ὄρακοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι, πῦρ, χάλαζα, χιῶν, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ. Τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα, καὶ πᾶσα κέδρος. Τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἔρπετά καὶ πετεινά πτερωτά. Πᾶσα πνοή καὶ πᾶσα κτήσις αἰνεσάτω τὸν Κύριον», (Ἐκ τοῦ ψαλτηρίου).

Διωγμός, θλίψη καὶ στενοχώρια στὴ Σαλαμίνα. Ὅλοι λησμονήσανε τὸν τάφο τοῦ ἁγίου. Μόνον ἓνα πουλάκι δὲν ἐλησμόνησε. Τὴν ὥρα τοῦ μαρτυρίου ἐκοιμᾶτο κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἀπάνω σ' ἓνα κλωνάκι μιᾶς χαρουπιᾶς. Ἄκουσε τὲς φωνές, τοὺς πετροβολισμούς, τὸν τριγμὸ τῶν δοντιῶν, τὰ γρονθοκοπήματα, τοὺς κτύπους καὶ ξύπνησε. Εἶδε τὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς καὶ φοβήθηκε. Ἐτρεμεν ἡ καρδούλα του. Εἶδε τὸν ἅγιο κτυπημένο, αἰμόφυρτο καὶ ἐράγισεν ἡ καρδούλα του. Τὸν ἄκουσε νὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ νὰ συγχωρήσῃ τοὺς δολοφόνους του καὶ θαύμασε. Εἶδε τὸ φεγγάρι νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ μαυρα σύννεφα γιὰ νὰ μὴ τοὺς βλέπῃ. Εἶδε τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νὰ παραλαμβάνουν τὴν ἅγια ψυχὴ του, νὰ τὴν στεφανώνουν μὲ τὸ φωτεινὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καὶ νὰ τὴν φέρουν στοὺς οὐρανοὺς. Εἶδε τὸ Χριστὸ μας ὅτ' ἔκατ' ἔκει κατ' ὄψιν τοῦ οὐρανοῦ, ν' ἀπλώνῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ τὴν ὑποδέχεται. Εἶδε τοὺς κακούργους νὰ φεύγουν. Εἶδε τὴ φωτιά νὰ σβύνη. Εἶδε τὸν Μάρκο καὶ τοὺς ἄλλους χριστιανούς δειλά καὶ φοβισμένα νὰ πλησιάζουν, νὰ παίρνουν τὸ ἅγιο

λείψανο από τῆ σβυσμένη φωτιά, νά τὸ καθαρίζουν, νά τὸ πλύνουν, νά τὸ μυρώνουν, νά τὸ περιτυλίγουν μὲ λευκὰ σινδόνια καὶ νά τὸ βάλλουν σ' ἓνα κυπαρισένιο κιβώτιο. Κατόπι νά θάβουνε τὸ κιβώτιο στὸ σπήλαιο. Νά φράσσουν τὸ σπήλαιο, νά τὸ κλείουν καὶ νά φεύγουν. "Ἐφυγεν ἡ μαύρη μαρτυρική νύκτα. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα. Ὁ ἥλιος ἔστειλε τὸ φῶς του στὴ γῆ, ὅπως πάντα. Κανέννας δὲν ἦλθε στὸν τάφο νά κλάψη. Νά φέρη λούλουδα. Γιατί ἄραγε ἔλεγε τὸ πουλάκι ; Γιατί ἔτσι γρήγορα λησμονοῦν οἱ ἄνθρωποι ;

Ἦταν καλοκαίρι. Κανένα ἄλλο δένδρο δὲν εἶχε τὴν ὡμορφὴ πρασινάδα τῶν χαρουπόδενδρων. Οἱ καρποὶ τους εἶχαν ὠριμάσει. Ἐπῆγε καὶ πήρε μὲ τὸ ράμφος του ἓνα σπέρμα τοῦ χαρουπιοῦ. Τὸ ἔρριψε ἀπάνω στὸν ἔρημο τάφο. Μὲ τὰ ποδαράκια του ἔσκαψε καὶ τὸ ἐφύτεψε. Ὁ οὐρανὸς εἶδε τὸ πουλί τί ἔκαμε καὶ ἐσυννέφιασε. Τὰ νέφη εἶδαν τὸ πουλί τί ἔκαμνε καὶ ἔβρεξαν. Ἐπότισαν τὸ σπέρμα πού φύτεψε τὸ πουλί. Τὸ σπέρμα ἐβλάστισε. Ἐγινε ἓνα μικρὸ δένδρο. Τὸ πουλί δὲν ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, ὅπως ἔφυγαν καὶ οἱ ἄνθρωποι, πρῶτα οἱ κακοὶ καὶ κατόπι οἱ καλοὶ. Οἱ ἄνθρωποι ἐλησμόνησαν καὶ δὲν ἔρχονταν νά δοῦνε τὸν τάφο. Νά τοῦ ἀνάψουνε ἓνα κερί. Νά τοῦ δώσουν ἓνα καφτερό ἀγάπης δάκρυ. Τὸ πουλί δὲν ἐλησμόνησε. Κάθε μέρα ἐρχότανε στὰ κλαριά του καὶ κελαῖδοῦσε. Ἐτραγουδοῦσε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, πού ἐδημιούργησε τόσα καὶ τόσο ὠραῖα πράγματα στὸν κόσμο. Γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ γιὰ τοὺς κακοὺς. Τὸ πουλί ἐγήρασε. Τὸ δένδρο ἐμεγάλωσε. Τὸ πουλί ἔνοιωσε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του νά πεθάνη. Ἦλθε κοντὰ στὸ δένδρο του, πού φύτεψε. Ἐκάθησε στὰ κλαριά του καὶ ἐτραγούδησε γλυκά, ὅπως πάντα, τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀγκάλιασε τὰ φυλλαράκια του μὲ τὰ ποδαράκια του. Τὰ ἐφίλησε, καὶ ἐξεψύχησε ἀπάνω στὸ ἀγαπημένο του δένδρο. Πέθανε καὶ τὸ πουλί.

Ἡ γῆ, ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ ἥλιος σπλαχνικά καὶ πρόθυμα ἔθρεψαν, ἐδυνάμωσαν καὶ ἐμεγάλωσαν τὸ μικρὸ φυτὸ. Τὸ ἔκαμαν δένδρο μεγάλο. Οἱ ρίζες του, ἐπροχώρησαν βαθειὰ μέσα στὴ γῆ. Μέσα στὸ σπήλαιο πού ἦταν τὸ κιβώτιο μὲ τὸ ἅγιο λείψανο. Διπλώθηκαν σὰν χέρια ἀνθρώπινα καὶ τὸ ἀγκάλιασαν. Τὸ ἀγκάλιασαν μὲ τὴν ἀγάπη, μὲ ὅση μιά μητέρα ἀγκαλιάζει τὸ παιδί της. Ὁ κορμὸς του, μὲ τὰ κλαδιά του καὶ τὸ πλούσιο πράσινο φύλλωμά του, ἔγυραν σὰν σκέπη ἀπάνω ἀπὸ τὸ σπήλαιο, ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ ἁγίου, ὅπως μιά μάνα γέρνει ἀπάνω στὸ χαριτωμένο παιδάκι της, τὸ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ χαϊδεύει καὶ τοῦ τραγουδεῖ. Ἐτσι γιὰ τετρακόσια χρόνια ἐχαϊδεύαν τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐσιγοτραγουδοῦσαν τὸν ὕμνο τῆς θουσίας καὶ τῆς ἀγάπης στὸν Ὑπέρτατο Θεὸ καὶ ἐστόλιζαν τὸ μνήμα τοῦ ἁγίου.

Μιά μέρά κάποιος ἄρωστος ἐπέρασεν ἀπό ἐκεῖ. Ἐκάθησε στὸν ἴσκιο του ν' ἀναπαυτῆ καὶ σηκώθηκε καλά. Πολλὰ βασανισμένα ἀνθρώπινα κορμιὰ, ἀπὸ λογιῶν λογιῶν ἀρώστιες, ἦρθαν καὶ κάθησαν στὸν ἴσκιο τοῦ δένδρου αὐτοῦ καὶ λύτρωσαν τὰ κορμιὰ τους πού τὲς ἀρώστιες πού τὰ βασάνιζαν. Ὠνόμασαν τὸν τόπον αὐτό «τόπον ἰάσεως».

Ὅλα ἐλησμονήθησαν. Ὅλοι ἐλησμόνησαν. Μονάχα τὸ χαρουπόδενδρο δὲν ἐλησμόνησε. Ἐπερίμενε τετρακόσια χρόνια. Ἐπερίμενε ἓνα ἅγιο ἄνθρωπο, νὰ ρθῆ νὰ κοιμηθῆ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο του γιὰ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ θησαυρὸ πού ἔκρυβε.

Η ΑΙΜΑΤΟΠΟΤΙΣΤΗ ΦΥΤΕΙΑ

«Ἐγὼ εἶμι ἡ ἄμπελος. ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πλὴν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποεῖν οὐδέν». (Ἰωαν 15, 5-16).

Πέρασαν χρόνια. Ἐλησμόνησεν ὁ κόσμος τὸν τόπο, πού ἔθαψαν τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Κύπρου σχεδόν ὅλοι ἔγιναν Χριστιανοί. Ἡ Χριστιανικὴ Φυτεία ἐποτίσθη καὶ ἀγιάστηκε μὲ τὸ ἅγιο αἶμα χιλιάδων μαρτύρων, μάλιστα στὲς φοβερὲς ἐποχὲς τῶν διωγμῶν. Ἐμεγάλωσε. Οἱ ρίζες τῆς εἰσχωρήσανε σ' ὅλη τὴν Κυπριακὴ γῆ καὶ καθαγίασαν τὰ χώματά τῆς. Ἐβγαλε κλαδιὰ καὶ φύλλα, πού σκεπάσανε ὅλη τὴν Κυπριακὴ γῆ καὶ μύρωσαν τὴν ἀτμόσφαιρά τῆς, μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐπέρασαν αἰῶνες. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἅγια χώματα τῆς Κύπρου μας ἐδιάβησαν βάρβαροι, ἀλλόθρησκοι καὶ ἑτερόδοξοι λαοί. Ἐσφαξαν, ἐτυράνησαν, ἐμαρτύρησαν τοὺς Ἕλληνας Χριστιανοὺς κατοίκους, τῆς. Κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπόρεσε νὰ ξεριζώσῃ τὴν αἱματοπότιστη Χριστιανικὴ Φυτεία, οὔτε τοὺς Ἕλληνας κατοίκους γιὰ τὸς σκέπει καὶ τοὺς προστατεύει ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας. Γιὰτὶ εἶναι ριζοπούλια τῆς πανάγιας καὶ πανέμορφης Χριστιανικῆς Φυτείας, πού φύτεψεν ὁ προστάτης ἅγιος καὶ τὴν ἐπότισε καὶ τὴν ἅγιασε μὲ τὸ πανάγιο αἶμα του. αὐτός καὶ τόσοι ἄλλοι ἅγιοι μάρτυρες, πού τὰ ὀνόματά τους εἶναι γραμμένα στὸ βιβλίον τῆς Ζωῆς τοῦ Χριστοῦ μας.

ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΜΑΣ

«Ἐδῶξε τοίνυν τῇ ἀγία καὶ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ σώζεσθε ἐκάστη ἐπαρχία καθαρὰ καὶ ἀβίαστα τὰ αὐτῇ προσόντα δίκαια ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀνωθεν, κατὰ τὸ πάλαι κρατήσαν ἔθος».

«Μηδέ λάθωμεν τὴν ἐλευθερίαν κατὰ μικρὸν ἀπολέσαντες, ἣν ἡμῖν ἐδωρήσατο τῷ ἰδίῳ αἵματι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πάντων ἀνθρώπων ἐλευθερωτής» (Ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς Τρίτης ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου πού ἵδρυσε καὶ ἁγίασε μὲ τὸ αἷμα τοῦ ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας καὶ τόσο ἄλλοι ἅγιοι μάρτυρες, ἦταν ἀνεκαθεν ἀνεξάρτητη. Οἱ ἐπίσκοποι τῆς «ἴσοι μεταξύ ἴσων», σύμφωνα μὲ τὸ γνήσιο πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐσχημάτιζαν Σύνοδο καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα ἐφρόντιζαν, γιὰ τὴ διοίκησή τῆς.

Βρισκόμαστε στὸν πέμπτο αἰῶνα μ. Χ. Ἡ Κύπρος ἀποτελεῖ μέρος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ διοικητικὰ ὑπάγεται στὴν ὑπαρχία τῆς Ἀντιόχειας. Οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀντιόχειας, παράνομοι καὶ παράνομα ἐνεργοῦντες θέλουν νὰ καταργήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Θέλουν καὶ φροντίζουν νὰ τὴν ὑποδουλώσουν στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας. Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἔλεγεν ὅτι τίποτα στὸν κόσμο δὲν ἐφοβήθηκε τόσο ὅσο τοὺς κἀκούς ἐπισκόπους. Καὶ ὁ ἅγιος δὲν εἶχε ἄδικο. Αὐτοὶ οἱ πονηροὶ καὶ δόλιοι ἐπίσκοποι μὲ τὴν Εὐδοξία, τὴ νέα Ἰεζάβελ τοῦ Βυζαντίου, δὲν ἔμεινε κακὸ στὸν κόσμο πού δὲν τοῦ τό ἔκαμαν. Οἱ ἐπίσκοποι καὶ γενικά οἱ καλόγηροι, ἱερωμένοι καὶ μοναχοί, ὅταν ἐγκαταλείψουν τὸν Θεὸ καὶ κατακυλίσουν στὸν κατήφορο τῆς ἀδικίας καὶ τῆς παρανομίας, ἢ κατακύλα των δὲν ἔχει ὄρια. Σταματᾷ ἅμα φθάσουν στὸ ναδίρ, στὸν πυθμένα τῆς διαφθορᾶς.

Ἔτσι ἕνας παμπόνηρος Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας ὁ Ἀλέξανδρος, ἔπεισε τὸν Πάπα τῆς Ρώμης Ἰννοκέντιο νὰ ζητήσουν καὶ οἱ δύο μαζύ νὰ καταπατήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Ὑβρίσαν τοὺς ἐπισκόπους τῆς Κύ-

πρου. Τοὺς ὠνόμασαν ἀπειθάρχητους. Οἱ κίβδηλοι ἐχάλκεψαν ψεῦτικους κανόνες τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εἶπαν ψέματα ὅτι τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κύπρου πάντα τὸν ἐχειροτονοῦσεν ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας. Ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ Ἀντιόχεια δέχθηκε τὸ Χριστιανισμό ἀπὸ Ἑλλήνες Κυπρίους.

Τὸ 431 μ. Χ. ἀπέθανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίας Θεόδωρος. Ἡ Σαλαμίνα ξέβρουσε πῶς καταστράφηκε ἀπὸ τρομερὸ σεισμό τὸ 343 μ. Χ. Ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, Φλάβιος Κωνσταντῖνος, τὴν ξανάκτησε καὶ τὴν ὠνόμασε Κωνσταντία. Γιαυτό καὶ ὁ Θεόδωρος ὀνομάζεται Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸς ὑπέφερε πολλὰ ἀπὸ τοὺς μπράβους τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἀντιόχειας. Οἱ βλεδυροὶ φτάσανε ἴσα μὲ τὸ σημεῖο νὰ τὸν μαστιγώσουν.

Πέρασαν ἀκόμη λίγα χρόνια. Ὁ τυχοδιώκτης Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας Ἰωάννης ἔπεισε τὸν Κόμητα τῆς Ἑώας Φλάβιο Διονύσιο νὰ γράψῃ στὸν Κονσουλάριο τῆς Κύπρου Θεόδωρο, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκλογή νέου Ἀρχιεπισκόπου. Οἱ Κύπριοι δὲν ἄκουσαν. Ἐκλέξανε ἀμέσως Ἀρχιεπίσκοπο τὸν Ρηγῖνο καὶ τὸν ἐθρονίασαν. Ὁ Ρηγῖνος μὲ τὸν ἐπίσκοπο Πάφου Σαπρίκιο, τὸν Κουρίου Ζήνωνα, τὸν Σόλων Εὐάγριο καὶ τὸν χωρεπίσκοπο Καισάριο, ἀναχώρησαν ἀμέσως γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Ἐφέσου καὶ γιὰ νὰ κάμουν τὸ παράπονό τους. Στὴν Ἁγία Οἰκουμενικὴ αὐτὴ Σύνοδο ἐξέθεσαν τὴν ὑπόθεσή τους. Ὅτι οὐδέποτε ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας ἐχειροτόνησεν ἐπισκόπους στὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας τὴν ἵδρυσεν. Ὅτι τὸ ἐναντιο ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας ἰδρύθηκε ἀπὸ Ἑλλήνες Κυπρίους πρὶν κηρύξουν ἐκεῖ ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὅτι ἡ Πρῶτη στὴ Νίκαια Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐθέσπισεν ὅτι κάθε ἐκκλησία πρέπει νὰ διασώζῃ τὸ ἀρχαῖο ἀξιῶμά της. Τότε ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Ἐφέσου ἐθέσπισε τὰ δίκαια καὶ τὸ Αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Οἱ παμπόνηροι ὁμῶς ἐπίσκοποι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀντιόχειας ἰέπιμένουν. Ἐνοχλοῦν. Παρεμβαίνουν.

Βρισκόμαστε στὰ χρόνια 474—491 μ. Χ. Αὐτορκάτορας στὸ Βυζάντιο εἶναι ὁ Ζήνωνας. Ὁ Μονοφυσίτης Πατριάρχης τῆς Ἀντιόχειας Κναφεὺς ἐγείρει ἀξίωση ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου γίνῃ παράρτημα τοῦ θρόνου τῆς Ἀντιόχειας. Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου εἶναι ὁ Ἀνθέμιος. Ὁ Ἀνθέμιος ἀνθίσταται. Θεωρεῖ τὲς ἀξιώσεις τοῦ Κναφέα παράνομες. Αὐτοὶ ὁμῶς ἐπιμένουν. Ὁ Ἀνθέμιος ἦταν ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος. Μιὰ μέρὰ κουρασμένος καὶ στενοχωρημένος ἀπὸ τὰ σκάνδαλα αὐτὰ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ἐβγήκε

περίπατο έξω από την Κωνσταντία. Προχώρησε στον «Τόπο της Ιάσεως». Κάθησε κάτω από την Ίερά Κερατέα για να ξεκουρασθή. Ἄφοῦ ξεκουράστηκε λίγο, ἐγονάτισε, ψήλωσε τὰ μάτια του στον οὐρανό καὶ κλαίοντας ἐπαρακαλοῦσε τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα νὰ μεσιτέψῃ τὸν Πανάγιό Θεό γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀπὸ τὰς παράνομες καὶ ἄδικες ἐνόχλησες τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀντιόχειας. Ἐτέλειωσε τὴν προσευχή του. Ἡ κούρασή του ἦταν τόσο μεγάλη, πού τὸν κατέλαβεν ὕπνος βαθύς. Ἐγυρε στὴ σκιά τοῦ χαρουπόδενδρου καὶ κοιμήθηκε. Στὸν ὕπνο του εἶδε τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ στοὺς ἀγῶνες του. Νὰ τὸν παροτρύνῃ νὰ πάῃ στὸ Βυζάντιο, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸν Αὐτοκράτορα Ζήνωνα τὰ δίκαια τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὑπόθεσή του, τοῦ εἶπε νὰ σκάψῃ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο ὅπου κοιμᾶται καὶ θὰ βρῆ τὸ λείψανό του καὶ ἀπάνω στὸ στήθος του τὸ χειρόγραφο καὶ ἰδιόγραφό του, Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου. Τὸ λείψανο καὶ τὸ Εὐαγγέλιο νὰ τὰ πάρῃ μαζί του στὸ Βυζάντιο τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ Ἀνθέμιος ἐξύπνησε. Ἐτρεξε γεμάτος χαρὰ στὴν ἐπισκοπή του. Ἐκάλεσε τὸν Κληρο καὶ τοὺς Χριστιανούς. Ἐκαμὲν μεγάλη λιτανεὶα ἴσα μὲ τὸν τόπο τῆς Ἰάσεως. Προσευχηθήκανε θερμά καὶ ἀπὸ καρδιάς. Ἐσκαψαν. Βρῆκαν τὸ σπήλαιο. Μέσα στὸ σπήλαιο τὸ κιβώτιο. Καὶ μέσα στὸ κιβώτιο τὸ λείψανο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ ἀπάνω στὸ Πανάγιό στήθος του τὸ ἰδιόγραφο τοῦ Ἁγίου Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου.

ᾧ θεία ἀποκάλυψη. ᾧ πασίφανη Θεοῦ Μαρτυρία γιὰ τὴν Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ καὶ Ἀνεξάρτητὴ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Εὐχαριστήσανε τὸν Ὑψιστο γιὰ τὰ χαρίσματα. Στραφήκανε μὲ τὸ ἅγιο λείψανο στὴν Ἐπισκοπή τῆς Κωνσταντίας. Τὸ ἔβαλαν στὸν Καθεδρικό Ναό. Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ Ἀνθέμιος, μὲ τὰ θεία δῶρα καὶ τὰ ἱερά καὶ ἅγια κειμήλια, ἀναχώρησε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐφθασε καλά. Παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸ Αὐτοκράτορα Ζήωνα.

Τοῦ ἐξέθεσε τὰ ὅσα μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα ἔκαμεν ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Τοῦ περιέγραψε τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς ἐπεμβάσεις τοῦ πονηροῦ Πατριάρχῃ Κναφέα. Τοῦ ἀνέφερε τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων Νικαίας καὶ Ἐφέσου. Ἐφερε μάρτυρες ἀληθινούς, τὸ ἅγιο λείψανο καὶ τὰ εὐρήματα. Ὁ Αὐτοκράτορας πείστηκε. Ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὸ δίκαιο στὴν Κυπριακὴ Ἐκκλησία. Ἐφώνησε τὸν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινούπολης Ἀκάκιο καὶ τοῦ εἶπε νὰ καλέσῃ Σύνοδο, γιὰ νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα. Ὁ Ἀκάκιος ἐκάλεσε τὴ Σύνοδο. Ἦλθαν οἱ πονηροὶ τοῦ Πατριάρχῃ τῆς Ἀντιόχειας Κναφέα, ἀντιπρόσωποι. Ἀνάπτυξαν, μὲ ψεύτικες μαρτυρίες, τὴν ἄδικη καὶ ψεύτικὴ ὑπόθεσή τους. Ὁ Ἀνθέμιος φωτιζόμενος ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα, μὲ ἀληθινὰ μαρτυρίες, ἐξέθεσε τὴν δίκαια καὶ ἀ-

ληθινή υπόθεση της Ἐκκλησίας της Κύπρου. Ἡ Σύνοδος ἔκρινε καὶ ἐξέδωκε δίκαια ἀπόφαση. Ἐκήρυξε τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου Ἀποστολικὴ καὶ ἰσοτίμη πρὸς ὅλες τὰς ἄλλες ἀδελφές Ἀποστολικές καὶ Ἀνεξάρτητες Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Αὐτοκράτορας Ζήνωνας ἐκύρωσε τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου καὶ ἐχορήγησε διακριτικὰ καὶ ξεχωριστὰ προνόμια γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου :

α) Νὰ φέρῃ πορφυροῦν μανδύαν στὲς ἱερὲς τελετὲς, ὅπως ὁ Αὐτοκράτορας.

β) Ἀντὶ ποιμαντορικῆς ράβδου, νὰ φέρῃ αὐτοκρατορικὸ σκήπτρο. Καὶ

γ) Νὰ ὑπογράψῃ μὲ κιννάβαρι, κόκκινο μελάνι, ὅπως οἱ Αὐτοκράτορες.

Τὸ πανάγιο λείψανο τοποθετήθηκε στὸ αὐτοκρατορικὸ παρακλήσι τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρα Στεφάνου, τὸ χειρόγραφο καὶ ἰδιόγραφο τοῦ Ἁγίου Εὐαγγέλιου, κοσμήθηκε μὲ πολύτιμες πέτρες καὶ μέταλλα. Κάθε χρόνο τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ διαβάζανε ὅλο στὴν Ἐκκλησία αὐτῆ.

Ὁ Αὐτοκράτορας ἔδωκε χρήματα στὸν Ἀνθέμιου γιὰ νὰ κτίσῃ στὸν τόπον ποῦ βρέθηκε τὸ ἅγιο λείψανο μεγάλη ἐκκλησία, εἰς μνήμην καὶ τιμῆ τοῦ Ἁγίου.

Χαρούμενος ὁ Ἀνθέμιος στράφηκε στὴν Κύπρο, γιὰ νὰ κάμῃ τὰ ὅσα ὁ Αὐτοκράτορας τὸν ἐπρόσταξε. Καὶ τὰ ἔκαμε μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου καὶ τὴν δωρεάν τοῦ μεγάλου Θεοῦ.

Ἀπὸ τότε στὰ σοβαρὰ κανένας δὲν ἐπιβουλεύτηκε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Ὁ Κύπριος Ἱστορικὸς Κυπριανὸς στὴν Ἱστορία του γράφει :

«Δὲν ἰξεύρω ἂν ἄλλος ἀπόστολος ὑπερασπίσθῃ τοσοῦτον τὴν Πατρίδα του. Ἄν ἐφάνῃ τόσον φιλόπατρις, ὡς ὁ ἡμέτερος συμπατριώτης Βαρνάβας. Ὅστις ζῶν μὲν ἀπήλλαξε τοὺς συμπατριώτας του ἀπὸ τὴν βδελυρὰν θρησκείαν τῶν εἰδώλων, διδάξας αὐτοὺς τὴν ἀληθινὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θανὼν δὲ ἠλευθέρωσε τὴν Ἱερὰν ἐκκλησίαν τῆς Πατρίδος του ἀπὸ τὰς καταδυναστείας τῶν φιλάρχων πλεονεκτῶν Ἀντιοχέων κληρικῶν. Καὶ εἰς ὕψος ἠγειρεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ζηλοῦται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν τῆς πρώτης τάξεως, ἱεραρχίας. Ἀληθῶς καὶ ἀναμφιβόλως ἐπλήρωσεν ὁ τῷ ὄντι Υἱὸς παρακλήσεως Βαρνάβας : Τὸ «Μάχου ὑπὲρ Πιστεως καὶ Πατρίδος» καθ' ὅλα του τὰ μέρη. Ἄρα πόσον χρέος ἔχομεν οἱ Κύπριοι εἰς τὸν λυτρωτὴν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν. Εἰς τὸν εὐεργέτην τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς Δόξης καὶ Παροχέα ! Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν κρινέτω καὶ ἅς τιμᾶ καὶ ἅς ἐορτάζῃ τὸν Ἐφορον τῆς Πατρίδος καὶ Προστάτην εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν Μέλλουσαν.

«ΚΥΠΡΟΣ Η ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»

ΜΗΝΙ ΙΟΥΝΙΩ, ΙΑ.'

Τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου καὶ Πανευφήμου

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν προοιμακόν, τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰ τύχοι οὖν ἔντινι τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν, εἰς τὸ Κύριε Ἐκέκραξα, ἰστώμεν στιχ. η' καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς. δ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου δ', εἰ δ' ἐκτός τύχοι τούτων, ἅπαντα τοῦ Ἀποστόλου εἰς η'.

Στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος δ'

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς τῆς Βασιλείας.

Ἀξίως ὄντως Βαρνάβας ἐπεκλήθης, μυστα παναοίδημε ὑπ' Ἀποστόλων Χριστοῦ, σὺ γὰρ υἱός παρακλήσεως, πᾶσιν ἐδείχθης, χρησταῖς ἐλπίσι παραμυθούμενος, Σταυρὸν φόρτον ἄρας τε τὸν ἐλαφρώτατον, ζυγὸν τε φέρων χρηστότατον, τῆς ἀμαρτίας ἄχθος ἐξαιρόντα τὸ πικρότατον, ὅθεν σε πιστεὶ μακαρίζομεν, εὐφημοῦντες αἰεὶ Παμμακάριστε, ὡς Ἀπόστολον μέγαν, παρακλήτου ὡς ἐπόνυμον.

Δίς

Μέγα τὸ κλέος τὸ σὸν ἐστὶ Βαρνάβα, ἐπεὶ περ Αὐτόκλητος Χριστῷ προσέδραμες, πεισθεὶς τοῖς λόγοις καὶ θαύμασι, διὸ προφρόνως, μετὰ τοὺς δώδεκα Χριστὸς ἔταξεν, ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα κορυφαιότατον, αὖθις δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μετὰ τοῦ Παύλου, Ἀπόστολόν σε ἴδιον ἔφησεν, ἐξαποστεῖλαν προηγούμενον, εἰς τὰ ἔθνη, Χριστῷ ἅ προσήγαγες, προσκυνεῖν ἐκδιδάξας, μίαν φύσιν τρισυπόστατον.

Εὐχαριστήριον ὕμνον σοι προσάδει, Πατρίς, ἡ τιμία σου Κύπρος αοίδημε, διὰ τὴν ταύτην Ἀπόστολε ἐξ οἰκουμένης, πάσης σαυτῷ εἰς Θρόνον ἐστήριξας, καὶ γὰρ Ἀντιόχειαν, σὺ προετοίμασας, καὶ Ρώμην αὖθις τῷ Σίμωνι, τὴν Ἀλεξάνδρου, Μάρκῳ τῷ πάνυ. πρῶτας τῶν Πόλεων, τὴν δὲ πατρίδα οἰκειωσάμενος, Ἀποστόλων εἰς θρόνον ἀπέδειξας, Βασιλείαις τιμήσας, αὐτεξουσιοῖς τε γνωρίσμασιν.

Ἔτερα ἦχος ὁ αὐτός. Ἐδωκας σημείωσιν.

Εἴληφας Ἀπόστολε, κατὰ δαιμόνων ἀήτητον, ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, Χριστοῦ ἐν ὀνόματι τὰς ἀρχὰς τοῦ σκοτους τούτων ἀπελαύνων, καὶ διελήλυθας τὴν γῆν, καταλαμπρύνων καθάπερ ἥλιος, τὴν Ρώμην τὴν αἰοδιμον, καταλαβὼν πρῶτος ἔνδοξε, τοῦ Χριστοῦ Ἀνεκέρυξας, τὴν σωτήριον ἔλευσιν.

Δίς.

Πρώτην ἀγαθότητα, καὶ φυσικὴν καὶ ὑπέρθρον, πολιτεῖαν μιμούμενος, ἀνὴρ, ἐχρημάτισας, ἀγαθὸς Βαρνάβα, κατὰ μετουσίαν καὶ παρακλήσεως υἱός, διαφερόντως ὀνομαζόμενος, τῶν τρόπων σου χρηστότητι, καὶ τῇ τοῦ νοῦ καθαρότητι, τοὺς πιστοὺς παρεκάλεσας, ἐπιμένειν τῇ χάριτι.

Ὅργανον εὐάρμοστον, τῇ Θεϊκῇ κυβερνώμενον, ἐνεργεῖα τοῦ Πνεύματος, Βαρνάβα γενόμενος, τῶν ἔθνων τὴν κλησιν, σὺ κατεπιστεύθης, πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, μεταρρυθμίζων λόγοις καὶ πράξεσι, καὶ ταῦτα κατεφώτισας, ὁμολογεῖν ἀληθέστατα, Ἰησοῦ τὴν Θεότητα, καὶ Σωτήρος, αἰοδιμε.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'. Ἰλαρίωνος Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Λευιτικῆς ἐκβλαστήσας φυλῆς, Προφητικῆς τε καὶ Ἱερατικῆς, ὡς Μωϋσῆς, καὶ Σαμουὴλ, τὴν νομικὴν μετὰ Ἀαρῶν Ἱερωσύνην ὑπερήλασας. Χριστῷ γὰρ φοιτήσας Θεῷ Βασιλεῖ καὶ Ἀρχιερεῖ, τῆς χάριτος Λειτουργός, Μύρῳ νοητῷ κατακέχρισαι, καὶ Ἀπόστολος ἔθνων προχειρισθείς, εἰς τὴν οἰκουμένην ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἐξαπεστάλης, τὴν Ἀρχιερατικὴν ἐπωμίδα ὡς ποιμὴν, καὶ τὸν ποδῆρη οἶα δίκτυον, ὡς ψυχῆς ἀλιεύς καὶ τὸ πολῦτιμον λόγιον, ὡς κῆρυξ τῆς χάριτος ἀπημφιάσω. Ἄρτον Οὐράνιον, καὶ οἶνον Σωτήριον, Θυσίαν ἀνάμακτον προσφέρων, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. ὄθεν ἀντιγνόφου, καὶ νεφέλης, τὴν γλωσσοπυρσόμορφον τοῦ Πνεύματος χάριν δεξάμενος, ἐξουσίαν εἴληφας ἀφιέναι ἀμαρτίας, φωτίζειν τε καὶ καθαίρειν, καὶ ἀγιάζειν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, εἰ ἔστιν εἰδεμήγε.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν Εἴσοδος. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνηγνώσματα Καθολικῆς πρώτης Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀγαπητοί, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον, καὶ ἀμίαντον, καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν Οὐρανοῖς, εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς Σωτηρίαν ἐτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ. Ἐν ᾧ ἀγαλλιάσθε, ὀλιγον ἄρτι (εἰ δέον ἐστὶ) λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς,

ἵνα τὸ δοκίμιον ἡμῶν τῆς πίστεως, πολὺ τιμιώτερον χρυσοῦ τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου, εὐρεθῆ εἰς ἔπαινον, καὶ τιμὴν. καὶ δόξαν, ἐν Ἐποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν οὐκ εἰδότες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὀρώντες, πιστεύοντες δὲ, ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ, κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν Σωτηρίαν ψυχῶν.

Καθολικῆς πρώτης Ἐπιστολῆς Πέτρου

Ἀγαπητοί, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν, νήφοντες, τελειῶς ἐλπύσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν Ἐποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ἡμᾶς Ἄγιον, καὶ αὐτοὶ Ἄγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπτε. Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἄγιος εἰμί. καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε, εἰδότες, ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου, καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ.

Καθολικῆς Πρώτης Ἐπιστολῆς Πέτρου

Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὑμᾶς ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους, ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἔχοντες καλῆν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλώσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ Ἐπισκοπῆς, ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, εἴτε Βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι, εἴτε Ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις, εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν, ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιούντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀγνοσίαν. Ὡς ἐλευθῆροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ, πάντας τιμήσατε. Τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε. Τὸν Θεὸν φοβεῖσθε. Τὸν Βασιλέα τιμᾶτε. Οἱ οἰκέται ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς. Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πᾶσχω ἀδίκως, ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες, καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; Ἄλλ' εἰ ἀγαθοποιούντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεοῦ εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἔπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ. Ὡς ἁμαρτίαν οὐκέποιησεν οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ὡς λοιδορούμενος, οὐκ ἀντελοιδόρει, πᾶσχω οὐκ ἠπέλλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρινόντι δικαίως. Ὡς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν

αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν.

Εἰς τὴν λιτήν. στιχ. Ἰδιόμελα. ηχοῦ β'.

Βαρνάβα Ἀπόστολε, τὸ ἐξαστράπτον κειμήλιον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τῶν Κυπρίων τὸ μέγα καύχημα, ὡς υἱὸς παρακλήσεως. ὁ καὶ πρὸ Παύλου τῶν ἑβδομήκοντα Μαθητῶν γενόμενος κορυφή, καὶ μετὰ Παύλου πάλιν τὸ Εὐαγγέλιον κηρύξας τοῖς ἔθνεσιν. Ὅθεν καὶ τῆς χάριτος τὸν Λόγον δι' ἔργων πληρώσας, σεαυτὸν προσήνεγκας, ὀλοκάρπωμα καθαρὸν τῷ διδασκάλῳ σου Χριστῷ, ὃ καὶ πρέσβευε διὰ παντός, Ἀπόστολε ἔνδοξε, ἐν εἰρήνῃ σῴζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν χαρμόσυνον καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε τῶν Κυπρίων, ὁ δῆμος σήμερον, παιδρῶς ἑορτάσωμεν ἐπὶ τῇ Θεῖα Πανηγύρει τοῦ Ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Θεοκήρυκος, καὶ θείοις ἐγκωμίοις αὐτὸν στέψωμεν λέγοντες. Χαίροις Βαρνάβα Ἀπόστολε. ὁ Πρῶτος ἐν Ἱερουσαλήμ κηρύξας τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον. Χαίροις ὁ τῶν Ἀντιοχείων Θεῖος Διδάσκαλος, ὃς καὶ παρεκάλεις αὐτοὺς τῇ Ὀρθοδόξῳ προσμένειν πίστει. Χαίροις ὁ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων Κορυφαῖος, καὶ τῶν δώδεκα Ἴσοστάσιος. Χαίροις τῆς Ἰταλίας ὁ Πρῶτος κήρυξ, Εὐρώπης δὲ καὶ Ἀσίας ὁ Θεῖος ρήτωρ, χαίροις τῶν Κυπρίων τὸ μέγιστον εὖχος, καὶ Θεῖον, βλάστημα, πρόεδρος καὶ Ποιμὴν αὐτῶν, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, πρέσβευε ὑπὲρ τῆς ἐκλεκτῆς σου ποιμνης, ἀσάλευτον προσμένειν τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ, ἐρηρισμένην καλῶς εἰς αἰῶνα αἰῶνος Πανεύφημε.

Ὁ αὐτός.

Βαρνάβα Πανεύφημε, ὁ τῶν Κυπρίων Θεῖος βλαστός, καὶ μέγα καύχημα, ὁ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων Κορυφαῖος, καὶ τῶν δώδεκα Ἴσοστάσιος, ὁ τὴν στήν Πατρίδα τιμήσας εἰς θρόνον πανένδοξε, τοῖς Βασιλείοις χαρίσμασι, καὶ αὐτεξουσίαις γνωρίσμασιν ὁ καὶ Θεῖας Πίστεως πεπληρωμένος ὑπάρχων, πρέσβευε Χριστῷ τῷ σῷ Διδασκάλῳ καὶ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἡ Πάνσεπτος καὶ Θεοτίμητος Ἑορτῇ, τοῦ Πανευφήμου Βαρνάβα, ἐπεδήμησε τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, προξενούσα ἡμῖν εὐφροσύνην Σωτήριον. Μυστικῶς οὖν κροτήσωμεν, καὶ τούτῳ προσείπομεν λέγοντες. Χαίροις φωστῆρ τῶν ἐν σκότει ἀκτίς ὑπάρχουσα φαεινή. Χαίροις Ἀπόστολε ἔνδοξε, τῶν θείων δογμάτων θεμέλιε ἀρράγιστατε. χαῖρε κήρυξ τῆς χάρι-

τος, τῶν Κυπρίων τε μέγα καύχημα, καὶ τῆς οἰκουμένης φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Δόξα. ἦχος, ηλ α'.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν τὴν Πάνσεπτον καὶ χαρμόσουν ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης Βαρνάβα Πανεύφημε. ἀνευφημοῦντές σε ὡς υἱὸν παρακλήσεως, τῶν ἑβδομήκοντά τε Ἀποστόλων Κορυφαϊότατον, καὶ τῶν δώδεκα Ἰσοστάσιον. Τῶν Ἀντιοχέων δὲ πάλιν φωστήρα, καὶ τῶν Κυπρίων Θεῖον πρόεδρον καὶ Ποιμένα. Ὅθεν καὶ τῷ Δεσποτικῷ Θρόνῳ σὺν ἀσωμάτοις ἀεὶ παριστάμενος, Ἀποστόλων τε καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ Σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς ἡ Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.
Εἰς τὸν στιχ. στιχ. προσόμια Ἦχος ηλ α'.
Χαίροις ἀσκητικῶν.**

Χαίροις Ἀποστολὴν τῶν ἐθνῶν, ἐμπιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἔνδοξε, Βαρνάβα τῆς οἰκουμένης, ἀκτινοβόλος φωστήρ, Ἐκκλησίας βᾶσις ἀπερίτρεπτος, ὁ κήρυξ τῆς χάριτος, εὐσεβείας Διδάσκαλος, πιστεῶς στύλος γεγονῶς, Προφητείας τε, ἐνδιαίτημα καθαρὸν καὶ Σεβάσιον, Παύλου ὁ προηγούμενος, τῆς Κύπρου τὸ καύχημα, τῶν ἑβδομήκοντα πρῶτος, τῶν δώδεκα Ἰσοστάσιος, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Χαίροις ὁ πάλαι μὲν Ἰωσῆ, προσηγορίαν κληρωσάμενος ἔνδοξε, τανῦν δὲ τῶν ἀρετῶν σου περιουσίᾳ πολλῇ, τὴν ἐπωνυμίαν ἀμειψάμενος, υἱὲ παρακλήσεως, Παρακλήτου ἐπώνυμε, ἐκ τοῦ Πατρὸς μὲν προρισθεὶς εἰς Ἀπόστολον, ὑπὸ υἱοῦ τε καὶ Ἀγίου Πνεύματος, σκευὸς ἀγνὸν τῆς χάριτος, ὁ Πιστεως ἐμπλεως, καὶ χαρισμάτων παντοίων, ὡς ἀγαθὸς μαρτυρούμενος, Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνηται Δόξαν Θεοῦ.

Χαίροις Ἀντιοχέων λαμπτήρ, Χριστιανῶν ἐπώνυμιαν ἐν θέμενος, καὶ Ρώμην πρῶτος φωτίσας, Εὐαγγελίου ἀυγαῖς, καὶ τῆς Ἰταλίας τὸ περίγειον, θαυμάτων πυρσεύμασι καταπλήξας τὰ πέρατα, Μεδιολάνων προεδρεύσας ἐν χάριτι, καὶ τὴν μέλαιναν ἐκδιώξας ἀσέβειαν, αὖθις εἰς Ἀλεξανδρείαν, Εὐρώπην ἐπέδραμες, Κύπρον σὴν πάλιν πατρίδα, ἀρχὴν καὶ τέλος σοῖς αἵμασι, καὶ λόγοις κοσμήσας νῦν πρεσβεύεις πρὸς τὸν κτίστην ἐλαιοθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἦχος ηλ. δ'.

Ἰλαρίωνος Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Ἐχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, Βαρνάβα Ἰσαγγελε, τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ Πατρίδα Οὐράνιον, ἔχει δὲ καὶ

τὸ πολύαθλόν σου σῶμα, τὴν Θεοδίδακτόν σου Κύπρον Πατρίδα ἐπίγιον. Ἄνω μὲν τὸ Πνεῦμα παρά τῷ Θρόνῳ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, μετ' ἀγγέλλων συναγάλλεται, τῇ τερπνοτάτῃ θέᾳ τῆς ἀπροσίτου δόξης, ἐντρυφὼν τῆς θεότητος, καὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος τῇ ἐνώσει θεοούμενον, κάτω δὲ ἡ σωρὸς τῶν τιμῶν Λειψάνων σου, Ἰαμάτων πηγὴ ἀναδεικνύται. Ἐπὶ πολὺ δὲ διαρκέσασα, διὰ τὰς πυκνάς ἐνεργείας, τόπος Ἰάσεων ἐπικαλεῖται, διὸ δὴ καὶ νῦν ἡμῖν ἀοράτως συνὼν, ἐκ τῆς Οὐρανοῦ περιοπῆς, ἐν Θεῷ τε ἐπισκεπτόμενος ἡμᾶς, ἀποσβῆσον ἀφ' ἡμῶν ὡς φιλόστοργος, πᾶσαν ὄργην ἐπερχομένην διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, λιμοῦ λοιμοῦ τε καὶ σεισμοῦ, ἀκρίδος, δμίχλης, πυρός τε καὶ χαλάζης, πολέμων ἐπιδρομᾶς καὶ αἰφνίδιον θάνατον, καὶ πᾶσαν ἐπιβουλὴν τοῦ διαβόλου, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

**Εἰ οὐκ ἔστιν Ἑορτὴ. Καὶ νῦν Δέσποινα Πρόσδεξαι.
Ἀπολυτικίον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος, γ'.**

Ἀπόστολε ἅγιε Βαρνάβα, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος, α'.

Τὸ μέγα κλέος τῆς Κύπρου, τῆς Οἰκουμένης τὸν κήρυκα, τῶν Ἀντιοχέων τὸν πρῶτον τῆς χριστιανότητος κλήσεως ἀρχιτέκτονα, τῆς Ρώμης τὸν κλεινὸν εἰσηγητὴν, καὶ Θεῖον τῶν ἔθνων σαγηνευτὴν, τὸ τῆς χάριτος δοχεῖον, τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος τὸν ἐπώνυμον. Ἀπόστολον τὸν μέγαν, τῶν τοῦ Θεοῦ Παύλου συνέκδημον, τῶν ἑβδομήκοντα πρῶτον, τῶν δώδεκα Ἰσοστάσιον, πάντες συνελθόντες σεπτῶς οἱ πιστοί, τὸν Βαρνάβαν ἄσμασι στέψωμεν, πρεσβεύει γὰρ Κυρίῳ, ἐλεῖσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς ἢ τὸ τοῦ Γαβριὴλ ἠθεγξαμένου.
Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α' στιχ. καθ' Ἦχος πλ. α'.
Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι.**

Τὸν Ἀπόστολον πάντες ἀνευφημήσωμεν, ὡς αὐτόπτην τοῦ λόγου καὶ Θεῖον κήρυκα, καὶ τῶν ἔθνων Πνευματικὸν σαγηνευτὴν ὡς ἀληθῶς, ὅτι προσήγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, Βαρνάβας ὁ θεηγόρος, ὁ μέγας ἡμῶν προστάτης, καὶ νῦν πρεσβεύει ἐλεῆσθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ἢ τὸ Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας Παρθένε Ἀχραντε, ἀνευδοιάτως ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πείρασμῶν, καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, πρεσβεύουσα τῷ υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Μετά τήν β'. στιχ. καθ. Ἦχος πλ δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῆ γαστρὶ.

Τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν καὶ ὀδηγόν, τῆς ἡμῶν Σωτηρίας τὴν ἀπαρχὴν, τὸν Θεῖον ὑμνήσωμεν τοῦ Κυρίου Ἀπόστολον, ὅτι φῶς τοῖς ἐν σκότει ἡμῖν ἐξανέτειλε, καὶ τὸν Ἥλιον πᾶσι τῆς δόξης ἐγνώρισεν, ὅθεν καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καθεῖλε. Τριάδα γὰρ ἐκήρυξεν ἐν μιᾷ τῇ Θεότητι, διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῷ. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν Οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ Πανάγιον ὄρος, τὴν φωταυγὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν Οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης ὄλης τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι Σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ, καὶ ἄφεις τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ, καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοθῆναι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸν Πανάγιον Τόκον σου.

Μετά τὸν πολυέλεον καθίσματα. Ἦχος, πλ δ'

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Ὡς συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεὶς, καὶ ποικίλους κινδύνους ὑπενεγκῶν, ἀνδρείως πανεύφημε τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε, καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ Βαρνάβᾳ, εὐφραίνῃ Μακάριε, ὅθεν καὶ πατρίδα σὴν ἀξίως τιμήσας, εἰς Θρόνον ἀπέδειξας Ἀποστόλων αἰδίημε, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὅταν ἔλθῃ τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ ποιητὴς, προβάτοις με σύνταξον δεξιοῖς τὸν κατάκριτον, καὶ ἐξωτέρου σκότους, καὶ πάσης κολάσεως, τὸν σὸν ἀχρεῖτον δοῦλον ἐξάρπασσον ἄχραντε, ἵνα εὐχαρίστως μεγαλύνῳ τὸν πλοῦτον τῆς σῆς ἀγαθότητος Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ βοῶ σοι γηθόμενος, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφονον τοῦ δ'. ἤχου
Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἔξηλθεν.

Σινχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται. Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδο-
μήκοντα μαθητάς.

Ζήτη τῆς στ'. τῆς ε'. Ἑβδομάδος, ὁ Ν'.

Δόξα ταῖς τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, τὸ Ἰδιόμελον, ἤχος πλ β'.

Ἀπόστολε τοῦ Σωτήρος Βαρνάβα πανεύφημε, τῆς Ἰταλί-
ας ὁ Διδάσκαλος, τῶν Ἀντιοχέων ὁ Θεῖος κήρυξ, καὶ τῶν
Κυπρίων τὸ μέγα καύχημα, υἱὲ παρακλήσεως, ἡ γαλήνη τῶν
χειμαζομένων, ἀπαύστως ἐν τῇ Θεῖα μνήμῃ σου, παρρησίαν
ἔχων πρὸς Κύριον, ἰκέτευε ἐν εἰρήνῃ φυλαχθῆναι τὴν σὴν ποι-
μνην. Θεόπνευστε.

Σῶσον ὁ Θεός, καὶ τὰ ἐξῆς : Οἱ Κανόνες. Εἰ ἔστιν Ἑορτῆ, ὁ Κανὼν
αὐτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς η' καὶ τοῦ Ἀποστόλου εἰς στ' εἶδ' οὐκ ἔστιν,
ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς στ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου εἰς η'.

Ὡδὴ, α'. τῆς Θεοτόκου. Ἦχος, α'.

Ὁ Εἰρμός.

Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι θαυ-
μασιὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι
δεδοξασται. Δίς.

Ὡς μόνη τὸν ἄχρονον Υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκού-
μενον, Παναγία ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας
μου ψυχῆς πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα Πανάγνε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν
πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ Νοῦς ἔκτροπας, ἀ-
φάνισον ὡς συμπαθῆς ταῖς σαῖς δεήσεις.

Τὸ φῶς ἠ κύησασα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με
λύτρωσαι καὶ βασάνων ἄχραντε, τῶν αἰώνιων ἐκεῖ, ὅπως
σωζόμενος ὑμῶ τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοῦς μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλα-
σον, ἢ τὸ φῶς κύησασα, τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ δώρησαί μοι,
ἀγαθῇ, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Οὗτινος ᾧδῃς ἐκάστης τὰ μὲν ἀρκτικὰ δύο μεγεγράφησαν
ἐκ τοῦ Μηνιαίου.

Τὰ δ' ἐφεξῆς Προίημά τινος ἀνωνύμου Κυρίου

ᾠδῆ, α'. Ἦχος δ'.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

᾽Ὡς ἀνὴρ ὑπάρχων ἀγαθός, καὶ τῆς παρακλήσεως, υἱὸς
φανείς τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, καὶ τῆς ἁμαρτίας μου,
τὴν ψυχώλεθρον ἀθυμίαν ἀπέλασον, ὅπως εὐφροσύνης ἔμ-
πλεῶς γενόμενος ὑμνήσω σε.

Δεδεγμένος Μάκαρ τὸ σεπτόν, φέγγος τοῦ βλαστήσαντος
ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα Πανόλβιε, Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος,
ἐκ Λευίτιδος συγγενείας ὁρμώμενος, τῆς Ἱερωσύνης, νόμου
τε μετάθεσιν ἐκήρυξας.

Ὁ πιστὸς λαὸς ὁ πανταχοῦ ταῖς Διδασκαλίαις σου, καὶ
ταῖς αὐγαῖς φωτισθεῖς τῶν θαυμάτων σου, ἀπείρους τὰς χά-
ριτας, τῇ πατρίδι σου Κύπρῳ νέμει Ἀπόστολε, ἦν περ δια-
σώζοις, πάσης ἐναντίας περιστάσεως.

Ὁ Λουκᾶς σε Μάκαρ πρῶτουργόν, Χριστωνύμου κλήσε-
ως, Ἀντισχέων ἐν Πράξεσιν ἔγραψε, Βαρνάβα Ἀπόστολε,
ὄθεν ἅπαντες τῇ πατρίδι σου νεμουσιν, ἔξοχα πρεσβεῖα, καὶ
σε σφῶν προστάτην ἐπιγράφονται.

Ὁ ναός σου Μάκαρ ὁ σεπτός, ὡς τῇ Θεῖα κόνει σου, πε-
πλουτισμένος Βαρνάβα πανεύφημη πηγὴ ἀναδεικνυται, τῶν Ἰά-
σεων τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι, καὶ ἐξαιτουμένοις ψυχῶν
καὶ σωμάτων τὴν παράκλησιν. Θεοτοκίον.

Νεανίδων Θεῶν ὁ χορὸς, ἐνθεαστικώτατα, ἐν γυναιξί σε
καλὴν ἀσματίζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναῖς ὠραίζομέ-
νην Θεότητος, τὸν καλλοποιὸν γὰρ Λόγον ὑπὲρ Λόγον ἀ-
πεκίησας.

Εἰ ἴχοι ἐκτός τῆς Ἑορτῆς.

Καταβασία Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

ᾠδῆ γ'. Ὁ Εἰρμός

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημα σου Χριστέ ὁ
Θεὸς ὁ ἐφ' ὕδατων Οὐρανὸν στερεώσας τὸν δεῦτερον, καὶ
ἑδράσας ἐν τοῖς ὕδασι τὴν γῆν Παντοδύναμε.

Αἰς.

Τῆς στεριευούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέ-

λασον, καὶ καρποφόρον ἀρετῶν, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ῥῥοαί με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφους, τοῦ ἀγωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὅλως δέδοικα, σπεύσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν οἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένε πανύμνητε, τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρσίας καταστήσας, κοινωνοὺς Θεῖα χάριτι.

Ἄλλος. Ἐξήνθησεν ἡ Ἔρημος

Νεφέλη τὸν ἐκούσιον, ἡμῖν ὄμβρον φέρουσα, ἐκ τῶν πηγῶν τῆς χάριτος, καθωράθησ Βαρνάβα ἔνδοξε, καὶ τρυφῆς τὸν χειμάρρουν ποταμίζουσα.

Λαμπόμενοι τῇ χάριτι, τοῦ Σταυροῦ σου Δέσποτα, οἱ εὐκλεεῖς Ἀπόστολοι, σοὶ τὰ ἔθνη πίστει προσάγουσιν, ὁ Βαρνάβας καὶ Παῦλος οἱ θεόφρονες.

Σοφίας Θείας ἔμπλεως, γεγονῶς καὶ πίστεως, Βαρνάβα παναοίδημε, τὴν σὴν ποιμνὴν σοφίας ἔμπλησον, καὶ πίστεως καρποὺς φέρειν ἀνάδειξον.

Ἡ Κύπρος μὲν τὴν κόνιν σου Θησαυρὸν ἀσύλητον, σεμνηνομένη κέκτηται, Οὐρανὸς δὲ τὸ Θεῖον Πνεῦμα σου, ἐξ οὗ νῦν ἐποπτεύεις τοὺς τιμῶντάς σε.

Οὐράνιον πολίτευμα, κεκτημένος ἔνδοξε, πατρίδα σὴν τιμῶσάν σε, μὴ παρίδης κακουχομένην δεινῶς, ἐξ ἔθνῶν τῶν τῆς Ἄγαρ, ἀλλὰ λύτρωσαι. Θεοτοκίον.

Ἐφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα, τῶν ἀκανθῶν ἐκλάμπουσα, λαμπηδόσι τῆς παρθενίας σου, ἐν μέσῳ Θεοτόκε Παναμώμητε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Αὐλῶν Ποιμενικῶν.

Τοῦ νόμου τὴν σκιάν, σὺ λιπῶν ὡς ἐχέφρων, τῇ χάριτι φοιτᾷς, Θεοφόρε Βαρνάβα, κατὰ πόλιν καὶ χώραν, τοῦ σταυροθέντος φέρων τὸ ὄνομα, θαύμασι καὶ σημείοις, τοὺς ἀπειθοῦντας πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καθοδηγήσας ὠφθῆς ἐν Χριστῷ, τοῦ Κόσμου παράκλησις.

Ἐτερον ἦχος. Ὁ αὐτός.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ Γαστρί.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως σὺ ἐσχηκῶς, σὲ μουῦσαν παμμά.

καρ τὰ ὑπὲρ νοῦν, σοφίαν κακοδαίμονα, τῶν Ἑλλήνων ἐμώ-
ραννας, καὶ τῶν ἐθνῶν ἐγένου φωστὴρ καὶ Ἀπόστολος Ἀντιο-
χέων πρῶτος ὑπάρξας Διδάσκαλος, καὶ Μεδιολάνων προε-
δρεύσας ἀξιῶς, πατρίδα ἐτίμησας, σὴν εἰς θρόνον Πανεύφημε,
ὦ Βαρνάβα Θεόπνευστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν
μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν Τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπόρως τεκοῦ-
σαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων,
τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος
θυλάξεις τὸν κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀν-
θρώπων τὸ γένος, ἀξιῶς δοξάζομεν, τὸν Πανάγιον Τόκον
σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι. πρέσβευε ἰϞ σϞ Υἱῷ καὶ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνου-
σιν ἐν πίστει τὸν Πανάγιον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμές.

Ἐν Πνεύματι προβλέπων Προφήτα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ
Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυττες βοῶν, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπι-
γνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε.
Δίς.

Παρθένε Παναγία ἀμόλυντε σκηνῇ, μολυνθέντα πταισ-
μασι καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρμῶν σου ρανίσι καθαρωτά-
ταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας, ἵνα κράζω, δόξα σοι ἀγνῇ
Θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος ἐδείχθη τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκή-
σαντος, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν, αὐτὸν δυσώπει ἀμαρτιῶν ἡμᾶς
ρύπου, ἀποκαθάραι, ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικη-
τήριον Πνεύματος.

Ἐλέησόν με μόνη ἐλέους ἡ πηγὴν, Θεοτόκε τέξασα, καὶ
λύσον τὴν δεινὴν, ψυχῆς μου νόσον, καὶ πώρωσιν τῆς καρ-
δίας, δακρῶν ρεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δω-
ρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης ἐν Πνεύματι Θεοῦ, ὄρος σε προέ-
γραψε κατάσκιον ἀγνῇ, τοὺς ἐκτακέντας φλογμῷ πολλῶν ἐγ-
κλημάτων, ἀποκαθάραις μεσιτείαις σου Παρθένε, μόνη τῶν
βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις.

Ἄλλος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἐπόμενος προσταγαῖς τοῦ Δεσπότου Ἀπόστολε, Βαρ-
νάβα Πανεύφημε, τοῖς πενομένοις διένειμας, ὄλην σου τὴν

ὑπαρξιν, καὶ Χριστοκῆρυξ ἐγένου μεγαλόφωνος.

Ὡς ἥλιος διατρέχων τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, Βαρνάβα πανένδοξε, ἀκτινοβόλοις ἐλλάμψεσι. Παύλῳ ἐφεπόμενος, καταλαμπρύνεις τῷ Λόγῳ τῷ τῆς χάριτος.

Συνέκδημόν σε τοῦ Παύλου Βαρνάβα γενόμενον, καλῶς τὸν ἀγῶνά τε ἀγωνισάμενον δόξης σε, Λόγος ὁ προάναρχος, συγκληρονόμον τῆς αὐτῆς κατηξίωσε.

Τῷ Πέτρῳ σὺ προκατήρτισας Ρώμην ἀοίδημε, Ἀλεξάνδρου πόλιν τε. Μάρκῳ, σοῖς λόγοις καὶ θαύμασιν, ὄθεν τῶν ἀγῶνων σε, Χριστὸς ἀμείψας ἀξίως ἐστεφάνωσε,

Προστάτην σε τῆς ἡμῶν Σωτηρίας γινώσκομεν, τὰ τῷ σῶ κηρύγματι, πεφωτισμένᾳ θεόσοφε, ἔθνη, καὶ τιμῶμεν σου, τὴν Θεῖαν κόνιν, καὶ Κύπρον τὴν ἐνέγκασαν.

Ἡ τῆς Εὐχῆς Θεομήτορ κατάρα τῷ τόκῳ σου, λέλυται Πανάμωμε, σέσαρκωμένον γὰρ τέτοκας, λόγον τὸν ἀίδιον, τὸν εὐλογίας τὸν Κόσμον στεφανώσαντα.

Ὡδὴ ε'. Ὁ εἰ μ'ς.

Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐ γινώσκομεν, τὸ ὄνόμα' σου ὀνομαζόμεν, διτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις. Δίς.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου διάνοιξον ἀγνή βλέπειν με τρανῶς τὴν Θεῖαν λαμπρότητα, καὶ τὴν δόξαν τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχῳ, καὶ αἰωνίου δόξης.

Ἐν δύο ταῖς θελήσει τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, τέτοκας Τριάδος Πανάχραντε, μίαν τὴν ὑπόστασιν, ὃν ἐκτενῶς δυσώπει, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχραντε ὡς τέξασα Σωτῆρα καὶ Θεὸν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶον, συντηρηθῆναι τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπήσον ὃν ἔτεκες Παρθένε ὑπὲρ νόον, σώζεσθαι τοὺς πίστει σοι κρίζοντας, χαῖρε Παρθένε παναμώμητε, χαῖρε εὐλογημένη, τοῦ Κόσμου προστασία.

Ἄλλο: Μεσίτης Θεοῦ.

Ὁ Νόμου σκιάν, ὑπερβάς, καὶ χάριτι λαμπόμενος, τῶν ἔθνων τὸ πλήρωμα, Εὐαγγελιζόμενος ἐφώτισεν, ὁ Βαρνάβας ὁ Θεῖος τῷ τοῦ Χριστοῦ κηρύγματι.

Βοῶντος φωνῇ, ἐν ἐρήμοις ἔθνεσιν ἐγένου σοφέ, τῆς Θεῖ-

ας σαρκώσεως, τὸ ὑπὲρ κατάληψιν, Μυστήριον, ἀναγγέλλων τοῖς πᾶσι, Βαρνάβα Παμμακάριστε.

Βαρνάβα πιστοὶ τῷ σεπτῷ τεμένει πάντες δράμωμεν, βρῦει γὰρ ἰάματα, ψυχῇ τε καὶ σώματι Σωτήρια, πᾶς διψῶν ἀρυσάσθω, κενοῦται γὰρ οὐδέποτε.

Εἰς θρόνον τὴν σὴν, Ἀποστόλων Κύπρον ἐγκαθίδρυσας, Βαρνάβα αὐτόνομον, αὐθις δὲ γνωρίμασι τετίμηκας τῶν πιστῶν Βασιλέων, Ἰουστινιανοῦ καὶ Ζήνωνος.

Ἄγνώμων μηδεὶς, πονηρὸς μὴ γένοιτο ζηλότυπος, ἔχει γάρ τι μέγιστον, Κύπρος ἢ περίδοξος, καὶ ὄλβιον, σὺν σπαργάνοις τὴν κόνιν, Βαρνάβα τοῦ Παμμακάρος.

Θεοτοκίον.

Ἴδοῦ ἐν γαστρὶ, Θεοτόκε πάναγνε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ Λόγον ἔσχηκας, ὡσπερ Ἑσαΐας προηγόρευσεν, ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Ὡ, δὴ , σι'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωάν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθὴ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σώσον με Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.
Δίς.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἁμαρτίαις δυσωπῶ, σὲ τὴν ὄντως ἀγαθὴν, καὶ ἀμόλυντον σκηνήν, ἀπόπλυνόν, παντοῦ ῥύπου τῆ μεσιτείας σου.

Κυβερνήτις μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι αἰεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σώσον με, πρὸς Σωτηρίας ὄρμον ἰθύνασα.

Τρικυμίαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθός ἁμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι, βοήθήσον μοι. Ἁγία Δέσποινα.

Μεγαλειά σοι αἰεὶ, ἐποίησατο Χριστός, ὃ ν ἰκέτευε αἰεὶ μεγαλῦναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλοῦσια αὐτοῦ ἔλεῃ Θεοχαριτώτε.

Ἄλλος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος,

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας διδάσκαλον, ἔχων παναοίδημε, Λόγον τὸν ἄναρχον, τὴν κοσμικὴν ἐμώρανας, Θεοκῆρυξ σοφίαν τῆ χάριτι.

Ριζοτόμος ἀξίνη γεγένησαι, τὴν ὕλομανήσασαν ἀπάτην τέμνουσα, τοῖς ὑπὲρ Λόγον θαύμασι, τεθηγμένη Βαρνάβα Θεοπέσιε.

Ἐν ὄνειρῳ ποτὲ σὺ ἐφέστηκας, τῷ Θεοσεβεῖ, καὶ πιστῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ, Βαρνάβᾳ παναοίδημῳ, Ἀνθεμίῳ, καὶ τούτῳ προσείρηκας.

Ἴδε δένδρον, ὅφ' οὗ τεθησαύρησαι, λείψανον ἐμὸν σὺν Ματθαίου τῷ τμήματι, σπεύσον ταχὺ ἐξάγαγε, μὴ παρίδῃς τὸ φῶς ὑπὸ μῶδιον.

Ὡς ἀνήχθη σπουδῆ Εὐαγγέλιον, Ζήνωνι πιστῷ βασιλεῖ ἐπιδίδοται, ὃς ἅμα τὸ αὐτόνομον, βασιλικοῖς κοσμεῖ τοῖς γνωρίσμασιν. Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ ταννύσας βουλήματι, Οὐρανὸν ἐπίγειον ἄλλον ἀνέδειξε, σὲ Θεομητορ ἄχραντε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανε.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοῦ Κυρίου γέγονας παναληθῆς ὑπηρετῆς, Ἀποστόλων ὠφθῆς τε τῶν ἑβδομήκοντα πρῶτος, ἠῦγασας καὶ σὺν τῷ Παύλῳ τὸ κήρυγμά σου ἅπασι καταμηνύων Χριστὸν Σωτήρα, διὰ τοῦτο ὑμνωδίαις τὴν θείαν μνήμην Βαρνάβα τελοῦμεν σου.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀρετῶν σου τὴν πληθὺν, τίς ὅλως ἐξισχύσοι, εὐφημῆσαι, Ἀπόστολε Κυρίου; πῶς τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, ὄντως ἐρευνήσας τὸν ἀπόρρητον βυθὸν, ἐκεῖθεν κατεπλούτησας, πάντα τῆς ἀληθείας τὰνάματα, ὅθεν τὴν οἰκουμένην καταρδεύεις ὡσπερ ῥήθροις, ταῖς ἐνθέοις σου θεηγορίαις. Διὸ ὁ ἐξ ἔθνων λαὸς, ὡς Χριστομύστην, ὡς κλήσεως πρωτουργὸν τῆς Χριστωνύμου, σὲ εἰλικρινῶς τιμῶντες ἐν ὑμνωδίαις, τὴν θείαν μνήμην Βαρνάβα τελοῦμέν σου.

Τῷ αὐτῷ Μηνίᾳ. Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου, καὶ Πανευφήμου Ἀποστόλου Βαρνάβα

Στιχ. Νάρδον εὐώδες ἐκπιασθέν τοῦ Κύπρου,
Τὸν Βαρνάβαν ἔσχηκα, φησὶν ἡ Κύπρος.
Βαρνάβας ἐνδεκάτη θεοείκελος οὐμματα μῦσεν,

Ἄλλοι.

Τὸν Βαρνάβαν σε τίς ἐπαιέσοι Λόγος,

Εἰμὴ παρείη Θεοφώνος σου Λόγος;

Ἐνδεκάτη παρακλήσεως δὴ τέκος Οὐρανὸν εὐρύν.

Οὗτος ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Βαρνάβας, ὄντας ἐκ τῆς περιφήμου νήσου Κύπρου, ὡς ἡ βίβλος τῶν Ἀποστολικῶν Πράξεων μαρτυρεῖ, καὶ προσελθὼν τῷ Χριστῷ, μαθητῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς τῶν ἑβδομήκοντα χορείας ἀναδείκνυται. Διὰ τῶν ἔρ-

γων ὁμως αὐτοῦ, καὶ τῶν ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ Εὐαγγελίου ἀγώνων, οἱ ἰσοστάσιος τῶν δώδεκα κρίνεται, ὡς πανταχοῦ κηρύξας καὶ αὐτός ἔντε Ἱερουσαλήμ, καὶ Ἀντιοχείᾳ, Ἀλεξανδρείᾳ τε, καὶ τῇ Παλαιᾷ Ῥώμῃ, Μεδιολάνῳ τε, καὶ Ἰταλίᾳ σχεδὸν ἀπάσῃ, ὡς τὰ περὶ αὐτοῦ γραφόμενα Μαρτυρεῖ. Οὗτος μετὰ Παύλου τοῦ Θεοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ, συνεργοῦντος τοῦ Θεοῦ, ἀπέδειξαν τοὺς πιστεῦσαντάς Χριστιανούς, κατὰ τὴν Μαρτυρίαν τῶν Ἀποστολικῶν πράξεων. Ἐγένετο δὲ ἴπρωτον σχηματίσαι ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Τὸ ὁποῖον σχεδὸν εἶναι μεγαλήτερον σημεῖον τῆς θερμῆς πίστεως, καὶ Πνευματικῆς Διδασκαλίας του. Ἀγκαλὰ δὲν εἶναι μικρὸν εἰς ἔπαινον ἐκεῖνο ὁποῦ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέγει εἰς τὴν βίβλον τῶν πράξεων περὶ αὐτοῦ. Ἦν δὲ ὁ Βαρνάβας ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως. Διὰ τὴν ἐπίπαιτον, ὁ ἔχων πίστιν, ὡς κόκκον σινάπεως, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἀπόφασιν, καὶ θαυμάτων ἐργάτης γίνεται, τί ἀκολουθεῖ νὰ συμπαιραίνωμεν διὰ τὸν Βαρνάβαν, ὁποῦ ἦτον γεμάτος ἀπὸ πίστιν καὶ χάριν Πνευματικὴν; Λοιπὸν, καὶ ὡς παρακλήσεως Υἱὸς καὶ ὡς συνεργὸς εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἡμῶν ὀνομασίαν, καὶ ὡς ἔθνῶν Διδάσκαλος, καὶ κῆρυξ Οἰκουμενικὸς, καὶ Παύλου συνέκδημος Ἀπόστολὸς τε, καὶ πλήρης Πνεύματος Μαρτυρούμενος, ἄξιος ἐπαίνου παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τῶν συμπατριωτῶν του Κυπρίων, ἐπειδὴ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἐν ἣ καὶ ἐτελεύτησεν, ὡς ἴδιαν αὐτοῦ περιποιήσατο, καὶ αὐτεξουσιότητι τετίμηκε, καὶ οὕτω μεμένηκεν αὐτόνομος ἐξ Ἀποστολικῆς ἀρχαίας παραδόσεως, τὸ ὁποῖον Μαρτυροῦσα καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Τρίτη Ἁγία Σύνοδος ἐν ὀγδόῳ αὐτῆς Κανόνι, ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο, καὶ ἀνεπηρέαστον εἶναι τὴν Ἐκκλησίαν Κυπρίων διακελεύεται. Ἐχει δὲ οὕτως ὁ Κανὼν: Οἱ τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον προεστῶτες ἔξουσι τὸ ἀνεπηρέαστον καὶ ἀβίαστον, κατὰ τοὺς κανόνας τῶν ὁσίων Πατέρων, καὶ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν, δι' ἑαυτῶν τὰς χειροτονίας τῶν εὐλαβεστάτων Ἐπισκόπων ποιούμενοι. Ἀβίαστον λέγει ὁ Κανὼν, ἐπειδὴ ὁ Ἀντιοχείας ἐσπούδαξε διὰ κοσμικῆς ἐξουσίας τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῆς Κυπρίων αὐτεξουσιότητος διαφθεῖραι, καὶ παραβῆναι τὸν τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἁγίας Συνόδου ὅρον, τὸν λέγοντα, τὰ Ἀρχαῖα ἔθη κρατεῖτω. Ἐκ τοῦ Κανόνος γοῦν τούτου, μικρὸν ἡσυχάσαντες οἱ Ἀντιοχείας προστάται, ἐπεχείρησαν αὐθις ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος χειροτονίας ποιῆσαι δυναστικῶς, καὶ οὐ κανονικῶς. Ἀλλὰ τοῦ Ἀποστολικοῦ λειψάνου τοῦ Θεοῦ Βαρνάβα τότε εὑρεθέντος ἐν Κύπρῳ (ἐνθα καὶ ναὸς αὐτοῦ μέγιστος) ὑποκάτω κερατῶν δένδρου πλησίον Ἀμμοχώστου, μετὰ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ὁ τῷ Βασιλεῖ προσεκομήσθη παρ' Ἀνθεμίου τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου, βασιλικῶς ὠρίσθη, κατὰ τοὺς Κανόνας ἔχειν τὸ αὐτόνομον τὴν Κυπρίων Ἐκκλησίαν, καὶ βασιλικῶς μάλισσα, ἐτιμήθη τότε ὁ Κύ-

πρου παρασήμοις, καὶ ἐκ τοῦ Ἰουστινιανοῦ Βασιλέως πάλιν, τὰ ὁποῖα ἔχει καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὁ Κύπρου προστατεύων.

Ἡ δὲ πενθέκτη Ἁγία Σύνοδος Οἰκουμενικὴ ἢ ἐν Τρούλλῳ, οὐ μόνον τὰ βασιλικῶς δωρηθέντα τῷ Κύπρου βεβαιοῖ, νέας Ἰουστινιανουπόλεως καλῶν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ δίκαιον ἔχειν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως δίδωσι. Καὶ διὰ τὸν τῆς εὐσεβείας ζῆλον, ὃν ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης μετὰ τοῦ κλήρου, καὶ τοῦ οἰκείου λαοῦ ἔδειξεν, ἀποδημήσας τῆς Κύπρου διὰ τὰς βαρβαρικὰς ἐφόδους, προσεδρεύειν καὶ τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας τὸν Κύπρου ἢ Σύνοδος διωρίσατο, ὡς ἐν λθ'. κανόνι σαφέστατα δεικνυται. Τοῦ Ἀδελφοῦ καὶ Συλλειτουργοῦ ἡμῶν (φησὶν ὁ κανὼν) Ἰωάννου, τοῦ τῆς Κυπρίων νήσου προέδρου, ἅμα τῷ οἰκίῳ λαῷ ἐπὶ τὴν Ἑλλησπόντιον ἐπαρχίαν, διὰ τε τὰς βαρβαρικὰς ἐφόδους, διὰ τε τὸ τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερωθῆναι δουλείας, καὶ καθαρῶς τοῖς σκῆπτροις τοῦ Χριστιανικωτάτου κράτους ὑποταγῆναι. Τῆς εἰρημένης μεταναστάτος Νήσου, προνοία τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, καὶ μόχθῳ τοῦ φιλοχρίστου καὶ εὐσεβοῦς ἡμῶν Βασιλέως, συνορῶμεν, ὥστε ἀκαινοτόμητα διαφυλαχθῆναι τὰ παρὰ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρότερον συνελθόντων Θεοφόρων Πατέρων, τῷ θρόνῳ τοῦ προαγγελθέντος ἀνδρὸς παρασχεθέντα προνόμια, ὥστε τὴν νέαν Ἰουστινιανούπολιν τὸ δίκαιον ἔχειν τῆς Κωνσταντιῶν πόλεως, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ καθιστάμενον Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον, πάντων προεδρεύειν τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων Ἐπισκόπων χειροτονεῖσθαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν. Τὰ γὰρ ἐν ἐκάστη Ἐκκλησίᾳ ἔβη καὶ οἱ Θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες παραφυλάττεσθαι διεγνώκασι. Τοῦ τῆς Κυζικηνῶν πόλεως Ἐπισκόπου ὑποκειμένου τῷ προέδρῳ τῆς εἰρημένης Ἰουστινιανουπόλεως, μιμήσει τῶν λοιπῶν ἀπάντων Ἐπισκόπων, τῶν ὑπὸ τὸν λεχθέντα Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἰωάννην. Ὅφ' οὗ χρείας καλούσης, καὶ ὁ τῆς αὐτῆς Κυζικηνῶν πόλεως Ἐπίσκοπος χειροτονηθήσεται. Ταῦτα μὲν ὁ Κανὼν περιέχει. Ἠπράκτησαν ὁμῶς, καὶ διατὶ οὐ γίνεται; Ζητητέον, λέγει, τοῦτο καὶ ὁ τῶν Κανόνων ἐξηγητῆς Βαλσαμῶν. Ὁ δὲ Ζωναρᾶς, οὐκ' εἰ ὄλως γέγονε τὸ τοιοῦτον, ἀγνοοῦμεν ἔφη, καὶ οὐλ οἶδαμεν εἰ προὔβη εἰς ἔργον τὰ τοῦ Κανόνος. Συμπεραίνεται ὁμῶς πῶς ἐνεργοῦντο τὰ τοῦ Κανόνος, ἐφ' ὅσον ὁ Κύπρου ἦν ἐπὶ τὴν Ἑλλησποντον. Ἐπαναστραφέντος ὁμῶς ἐν Κύπρῳ, διὰ τὸ διωχθῆναι παρὰ Ῥωμαίων τοὺς Βαρβάρους, ἄπρακτα ἔμειναν εἰς τὸ ἐξῆς τὰ τοῦ Κανόνος. Ταῦτα γοῦν πάντα διὰ τὸν Ἀπόστολον Βαρνάβαν, τὸν πρῶτον Ἱεράρχην Κύπρου, ἐδωρήθησαν τῇ Κυπρίων Ἐκκλησίᾳ ἄνωθεν, τῶν καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τελευτήσαντα, ὡς ἢ κατ' αὐτὸν Ἱστορία Μαρτυρεῖ. Ἀδελφὸς τούτου ἦτον, ὡς λέγεται, ὁ Ἀριστόβουλος, ὁ πρῶτος ἐν Βρεττανίᾳ κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Μάρκος, ὁ χρηματίσας Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, ὄντινες

λέγουσιν εἶναι καὶ Υἱὸν τοῦ Πέτρου, ἄλλοι τοῦτο λέγοντες διὰ τὴν Εὐαγγελιστὴν, ἀπὸ τὴν Ἐπιστολὴν αὐτοῦ συνάγοντες τοῦτο. Ἐνθα καὶ φησι, Μάρκος, ὁ Υἱὸς μου. Ἐκ τούτου μάλιστα τεκμαίρονται συγγένειαν ἔχειν τὸν Βαρνάβαν μετὰ τοῦ Πέτρου. Ἄλλοι ὁμῶς ἄλλως περὶ τούτων λέγουσιν, οὐκ ἀποδεχόμενοι Μαρίαν τὴν τοῦ Ἀριστοβούλου, γυναῖκα εἶναι τοῦ Πέτρου. Ἄλλοι οὐδὲν ἐκ τῆς συγγενείας ὄφελος τῷ Βαρνάβῃ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς ἰδίας ἀρετῆς, δι' ἧς καὶ Ἰσοστάσιος τῶν δώδεκα σχεδὸν ἐκρίθη, ὡς πανταχοῦ κηρύξας, ἐν Κύπρῳ δὲ τελευτήσας, καὶ τιμήσας τὴν πατρίδα εἰς Θρόνον Ἀποστολικὸν καὶ αὐτόνομον, Ἐκκλησιαστικοῖς σεμνυνόμενον προνομίοις καὶ βασιλικοῖς ἔκτε Ζήνωνος καὶ Ἰουστινιανοῦ, ὥστε καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐρυθρῶς ὑπογράφεσθαι καὶ μανδίων φορεῖν κόκκινον καὶ σκήπτρον φέρειν, καὶ νέας Ἰουστινιανῆς λέγεσθαι τὸν Μακαριώτατον Κύπρου, καὶ τὸ δίκαιον ἔχειν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων Ἐπισκόπων χειροτονεῖσθαι, κατὰ τοὺς Θείους Κανόνας, καὶ τὰ βασιλικά θεσπίσματα. Ὅλοι γοῦν εὐσεβεῖς, καὶ φιλόστοιχοι Χριστιανοί, τιμήσατε τὸν Θεῖον Ἀπόστολον Βαρνάβαν, ὡς δι' αὐτοῦ πλουτήσαντες ἐκ τοῦ Δεσπότης ἡμῶν Χριστοῦ τὸ Χριστιανικὸν ὄνομα, καθὼς καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ τῶν πράξεων ἐμφέρεται, καὶ μάλιστα οἱ Κύπριοι, ὡς συμπατριῶται, καὶ καύχημα τοῦτον ἐπιγραφόμενοι. Ἀλλὰ τούναντιον ἅπαν γίνεται παρὰ τινῶν Κυπρίων, καὶ ἀντὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι τὸν Ἅγιον, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ τε, καὶ χάριν αὐτοῦ δωρηθέντα τῇ Κύπρῳ προνόμια Συνοδικὰ καὶ Βασιλικά, καὶ τῷ ταύτης Ἀρχιεπίσκοπῳ ὡς δέδεικται, συνιστᾶν καὶ δεφεντεύειν, αὐτοὶ καὶ ἀνατρέπειν ἐπιχειροῦσιν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας, καὶ ἐναντίως φερεσθαι εἰς τὰ καλῶς καὶ θειωδῶς ὀρισθέντα οὐκ ἀμελοῦσι, διὰ μικρὰν δόξαν τυχόν, ἢ καὶ ὀλίγα ἀργύρια, τὸν ἴδιον ὑπὲρ τὸ κοινὸν πορτιμῶντες συμφέρον, ἀραῖς τε τοσοῦτων Θεοφόρων Πατέρων ὑπόδικοι γενόμενοι οἱ τρισάθλιοι, καὶ τιμωραῖς πολλάκις ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, τοῦ Θεοῦ μὴ συγχωροῦντος εἰς ἔκβασιν ἄγειν τὰ οἰκεία τούτων ἐπιχειρήματα.

Ἄλλ' ἄφετε ταῦτα ἄνδρες Κύπριοι, πρὸς ἡμᾶς γὰρ τοὺς τολμητὰς ὁ Λόγος, ἄφετε τὰ τοιαῦτα δεινὰ σκευωρήματα, παύσατε τῆς κακῆς τόλμης, μὴ ἐπιχειρήτε ἀνατρέπειν τὰ ὑπὸ τοσοῦτων Θεοφόρων ἀνδρῶν Συνοδικῶς ὀρισθέντα, ἰδίαις κακονομίαις κινούμενοι, ἀλλὰ πειθόμενοι μᾶλλον τοῖς Συνοδικῶς ὀρισθεῖσι διὰ τε τὸ αὐτόνομον, καὶ τὰ λοιπὰ προνόμια τῆς κατὰ Κύπρον Ἀγίας Ἐκκλησίας χάριν τοῦ Ἀποστόλου, εὐλαβεῖσθε τὸν Ἅγιον, καύχημα ἀναδειχθέντα τῆς ἰδίας Πατρίδος. Μάλιστα καὶ εἴτις τολμητίας, ἀποστράφητε τοῦτον, ὡς κακώτροπον καὶ διώκτην τῆς ἰδίας του μητρὸς Ἐκκλησίας, ἔχοντες εἰς νοῦν τὸ Σοφὸν ἐκεῖνο παράγγελμα, μάχου ὑπὲρ Πίστεως, καὶ ὑπὲρ Πατρίδος. Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου

πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Ἐλέησον καὶ Σῶσον ἡμᾶς, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Ἄμην.

ᾠδὴ, ζ' Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ ἤψατο, οὐδὲ παρηνόχλησε τὸ πῦρ, τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἑνός στόματος ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Δίς.

Τὴν μιανθεῖσαν Ἄχραντε ψυχὴν, Ἁγίασον πάντοτε τοῦ δούλου σου Ἄγνη, καὶ τοῦ Νοδὸς θειᾶς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πῶρῳσιν, καὶ τῶν δαιμόνων ὁρμᾶς τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθει σαρκὸς, Πανάμωμε ζῶσον τὸν νοῦν μου καὶ Θεῷ τὰ ἀρεστὰ ἐπιτελεῖν ἐνίσχισόν με, ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω αἰετὴν ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσόν μου Δέσποινα ἄγνη, τὰ τῆς σαρκὸς πάθη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ρυθὸν δεινὸν ἐναποσμήχουσα Παρθένε, καὶ λογοθεοῦ μου τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν ρῦσαι καὶ Σῶσόν με.

Σοὶ Παναγία ἄχραντε ἄγνη, οἱ δοῦλοι σου πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς, προσπίπτομεν, συντετριμμένη διανοίᾳ, δυσωποῦντες λύτρῳσιν, ἀμαρτημάτων εὐρεῖν ἡμᾶς ταῖς σαῖς πρῖοσευχαίς.

Ἄλλος. Ἀντίθετον πρόσταγμα,

Ἄγιως τὸν Ἅγιον, τὸν Ἁγίοις ἀναπαυόμενον, Βαρνάβα ἀνεκήρυξας Υἱὸν τὸν συνάναρχον Πατρί καὶ σύνθρονον ἄνθρωπον γενόμενον, ἡμῖν τὴν Σωτηρίαν πραγματευόμενον.

Βολίδες ἀστράπτουσαι, τὸ Θεῖον φέγγος, Βαρνάβας ὁ πάντιμος, Παῦλος ὁ Θεόληπτος, ὡς φῶς ἐξεπορεύθησαν, καταλαμπρύνοντές, Λόγῳ τῷ τῆς χάριτος, ἐθνῶν τὴν παγκληρίαν οἱ Χριστοκήρυκες.

Βοᾶ χαριστήρια, Κυπρίων Νῆσος, ἀπαύστως τιμῶσά σε, Βαρνάβα Θεοτίμητε, ἀνθ' ὧν ἀπολαύε Ἰσοῦ, πολυειδῶν δωρεῶν, μέλπουσα πρὸς Κύριον, ὁ ὧν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡς κλῆμα Θεόφυτον, Θείας ἀμπέλου, Βαρνάβα Ἀπόστολε, τὸν οἶνον τὸν Σωτήριον, τὰ πέρατά, τῆς οἰκουμένης σαφῶς, ἔβλυσας καὶ πάντων τὰς ψυχὰς, ἀγαλλιᾶσεως Θείας ἐπλησας.

Τὸ Θεῖόν σου τέμενος, ἐν' ᾧ τὸ σκῆνος τὸ σὸν τεθησαύρισται, πηγὴ ὑπάρχει βρούουσα, τοῖς πᾶσιν ἰάματα, Βαρνάβα ἔνδοξε, ἔνθα οἱ προστρέχοντες πλουσίως ἀπαντλοῦσι παντοίαν ἴασιν. Θεοτοκίον.

Ἰθύνουσα Πάναγνε, τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν σὸν πανεύδιον, λιμένα καθοδήγησον, Θεὸν ἢ κηῆσασα τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα πιστοῖς, τὴν ἀφθαρσίαν τῆς ἀγαθότητος.

ᾠδὴ η΄ Ὁ Εἰρμός.

Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς κτίστην καὶ Κύριον ὑμνήτε Ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίς.

Σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν αἴτησα Πάναγνε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θανατώσαι, καὶ ζῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι κακίστη ἁμαρτία.

Ἰάσω τὸ σύντριμμα Ἀδὰμ τοῦ χοϊκοῦ, Σωτήρα κηῆσασα, Πανάχραντε Θεὸν, αὐτὸν ἐκδυσώπει τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι ἀνίατα νοσοῦσης.

Ἀνάστησον κείμενον εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθροὺς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἀγνήμη παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ Σῶσον.

Ἰάτρευσον Ἀχραντε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας, κηῆσασα τὸν πάντων ἰατρὸν, καὶ τῆς τῶν Δικαίων δεῖξον, Παρθένε μερίδος, Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Ἄλλος. Κάμινος ποτέ.

Θάλασσαν ἔθνων, ταράττειν σου τοὺς ἵππους, ὡς εὐεργέτης ἐπεβίβασας, Βαρνάβαν τὸν ἔνδοξον, καὶ τὸν Παῦλον τὸν Θεσπέσιον, τὴν πλάνην τὴν πολύθεον, δόγμασι ζωοδότα τῆς εὐσεβείας διώκοντας.

Ἐθου ὡς Θεός, παράκλητε τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ σου φωστήρας ἐκλάμποντας, τὴν σὴν δύναμιν κηρύττοντας, Υἱοῦ τε γεννήτορος, κρᾶζοντας εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄκων ἱερεὺς, εἰδώλων Προφητεύων, βόας καὶ στέμματα προσέφερε, Βαρνάβα Ἀπόστολε, Θεῷ οἶά σοι θυσόμενος, Θεός γὰρ κατὰ μέθεξιν, γέγονας σὺ καὶ χάριν, ὅθεν σε πίστει γεραιρομεν.

Θεὸν σε λαός, ἐκάλει λυκαῶνων, ἐξηφανίσθαι προσημαίνοντες φωτὶ σοῦ κηρύγματος, ἅπαν σκότος δυσειδαίμονος, δαιμόνων πλάνης ἔνδοξε, μέλπειν δὲ τὸν Δεσπότην, Θεὸν τῶν ὄλων πειθόμενος.

Λίθων ταῖς πυκναῖς, βολαῖς ἐνεκαρτέρεις, τοῦ σοῦ Δεσπότητος ἐκμιμούμενος, Βαρνάβα Ἀπόστολε, τὴν ἀνείκαστον

συμπάθειαν, ὡς ἀγαθὸς καὶ γέγονας συγκοινωνὸς τοῦ πά-
θους, ὅθεν πιστῶς εὐφημοῦμέν σε. Θεοτοκίον.

Ἴνα τὴν ἀράν τὴν πρώτην ἀφανίσῃς, καὶ τοῦ θανάτου
τὸ κατάκριμα, τῆς πάλαι προμήτορος, ἐκ Παρθένου Θεομή-
τορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι, πᾶσι δεδωρημένος, ἀθανασίαν
ἀνώλεθρον.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην· ἐν ἧ ὁ πάντων Δεσπότης, ὡς
ὕετος ἐξ Οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατήλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι'
ἡμᾶς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἄναρχος, μεγαλύνομεν πάν-
τες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀγνήν. Δίς.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διάγω, καὶ τὸ κρι-
τήριον ἀγνή, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν' ᾧ με τήρησον ταῖς
σαῖς, ἀγλαῖς δεήσεσι, Θεόνυμφε ἀκατάκριτον ὅπως ὡς προ-
στάτην μακαρίζω σε αἰί.

Φρίττω τὸ βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμμα, τοῦ
σοῦ Υἱοῦ, πράξεις αἰσχράς, ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, καὶ διὰ τοῦτο
σοι βοῶ, πανεύσπλαγγνε Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε
ἀνάγκης, ἐξελοῦ με καὶ διάσωσον ἀγνή.

᾽Ὡς φοβερὰ ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη, ὡς ἡ ἀπόφα-
σις φρικτὴ, ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνη. τίς ὑποστήσεται λοιπόν, Πα-
νάχραντε Δέσποινα, ἐλέησον τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ
τέλους, δός μοι ἄφεοιν Ἀγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ Θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις, ταῖς
προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, καὶ κακίαις ἀπάσαις, καὶ παροργί-
ζοντα Θεόν, πανάμωμε φώτισον, ὀδηγοῦσα, πρὸς καλὰς ἐρ-
γασίας, ὡς αἰτία οὖσα πάντων τῶν καλῶν.

Ἄλλος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Οἱ φῶς χρηματίσαντες, δι' ἀρετῆς Ἀπόστολοι, καὶ Φω-
τὶ τῷ Μεγάλῳ μοῦ παριστάμενοι, Κόσμῳ τὴν εἰρήνην Βραυ-
βεύειν, καὶ τὰς ἡμῶν σώζειν Ἐκκλησίας. ἅς περ συνεστήσα-
σθε, τὸν Δεσπότην ἱκετεύσατε.

Ρητόρων δεινότητα, σοφίας σου πурсεύμασι, Θεοφάνι-
τορ Βαρνάβα, σαφῶς κατέσβεσας, τῶν ἀπαυγασμάτων τῶν
τῆδε, ὡς τὴν πηγὴν ἔνδον κεκτημένος, διὰ τὴν Πανίερον, Ἐ-
ορτήν σου μεγαλύνομεν.

Τὸ μέγα Μυστήριον τῆς τοῦ Χριστοῦ σαρκώσεως, σοῦ ὁ
φθόγγος εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐτράνωσεν. Ὅθεν ἐν Ἀσίᾳ· Εὐ-
ρώπῃ, καὶ ἐν παντί, τόπῳ τὸ σὸν κλέος, Βαρνάβα κηρύττε-
ται, καὶ κοσμεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν θείαν σου λάρνακα, πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τῶν Κυπρίων ὁ δῆμος, σὲ ἱκετεύομεν, σὺ ἡμῶν ὑπάρχεις τὸ κλέος, σὺ ἡ χαρὰ, καύχημα καὶ δόξα, διὰ σοῦ νῦν εὖροιμεν, τῶν παισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, σαφῶς σε μεμάρτύρηκεν, ἀγαθὸν ἄνδρα πλήρη, πίστεως, Πνεύματος, Θεῖον τε Ἀπόστολον, ὄθεν, γλῶσσα βροτῶν πῶς σε ἐπαινέσει, ὕψι παρακλήσεως, ἀλλὰ δέξαι τὸ ἐφύμνιον.

Θεοτοκίον.

Ὡς Ὁρθρος εὐρέθης πρωῖνός, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτί, παρθενίας ἀκτίσι περιαστράπτουσα, τὴν Ἀνατολήν τοῦ Ἥλιου τοῦ νοητοῦ, τῆς δικαιοσύνης, ἡμῖν ἐφάνέρωσας, Θεομήτορ ἀεὶ Παρθένε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς μύστης καὶ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρέτης ἄριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου Δεσπότη Βαρνάβα Θεῖε αὐτόπτα, τοῦτον δοῦναι ἰκέτευε Χριστιανοῖς τὰ τρόπαια, καὶ ἰλασμόν Πανεύφημε, ἁμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν Παναγίαν σου μνήμην.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς, ἡ τὸ παρὸν Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοὶ κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἶνους, τῆς Ἑορτῆς πρῶτον εἰ ἔστιν,
εἰς δ'. Εἶτα τοῦ Ἀποστόλου.

Στιχ. Προσόμοια, ἦχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς Τριάδος γεγένησαι, ἀρετῶν λαμπρότητι φαιδρυνόμενος, καὶ ἐν καρδίᾳ δεχόμενος, Βαρνάβα τὴν ἔλλαμψιν, παρ' αὐτῆς καὶ φωτισμὸν, τοῦ Ἥλιου φαιδρότερον ἐν τοῖς πέρασι, τηλαυγῶς ἐπιπέμπων καὶ φωτιζῶν, τοὺς ἐν σκότει καθημένους, τῆς ἀγνωσίας Θεόληπτε.

Ὅμοιον.

Μωυσῆς ὡσπερ δεύτερος, σταυρικῇ ραβδουχίᾳ σου, τῶν δαιμόνων Αἴγυπτον κατεμάστιξας, καὶ πονηρὰς ἀθεότητος, ψαλμικῶς τὴν ἄμπελον, μετηγάγω τῶν ἐθνῶν καὶ πρὸς πίστιν Σωτήριον μετεφύτευσας, καὶ Θεὸν καθορῶντα νοῦν εἰργάσω, Ἰσραὴλ πεφωτισμένον, τῇ φωταυγείᾳ τοῦ Πνεύματος.

Ὅμοιον.

Ἀβραὰμ ὡς Φιλόθεος, Ἰσαὰκ ὡς Πρωτότοκον, σὴν ψυχὴν Ἀπόστολε καθιέρωσας, τῷ τοῦ ἀνάρχου γενήτορος, Λόγω συνανάρχῳ τε, καὶ ὕψι μονογενεῖ, ὡς Πατέρα πολλῶν ἐ-

θίνων σε κατέστησεν, ἐπαξίως καὶ λέγεσθαι καὶ εἶναι, διὰ τοῦτο σε Βαρνάβα χρεωστικῶς Μακαρίζομεν. Ὅμοιον.

Ὡσπερ προῖκα πολῦτιμον, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, τὸν τῷ σῶ ὀνόματι δοξαζόμενον, γὰρ, Βαρνάβα πανεύφημε, τῇ Κύπρῳ σου λέλοιπας, ἔνθα πάντες οἱ πιστοὶ, εὐσεβῶς ἀθροιζόμενοι, σοῦ δεόμεθα ἀδιάσειστον τοῦτον τηρηθῆναι. καὶ πρεσβείαις σου ρυσθῆναι, τοὺς σε τιμῶντας κολάσεως.

Δόξο. Ἦχος, πλ. α. Ἰλαρίωνος Κύπρου.

Ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον συνάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν, καὶ μεταβήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσῃ, ἔφη ὁ Κύριος. Σὺ δὲ Βαρνάβα Θεόπνευστε, ὑπὲρ τὴν δωδεκάδα τῶν Μαθητῶν προαριθμηθεὶς μετὰ Παύλου, πρώτην μὲν Κορυφαῖος τῶν ἑβδομήκοντα, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν Προκρίτων ἐφάνης Ἰσοστάσιος. Οὐ πίστιν μόνον ἔχων ὡς κόκκον συνάπεως, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, πλήρης πίστεως γινόμενος, ποῖα ὡς Υἱὸς παρακλήσεως, οὐκ ἑτερατούργησας; καὶ περὶ σοῦ πιστεύομεν ἀληθῶς, ὅτι τὰ σημεῖα κατὰ Παῦλον ἐνεργάσθη καὶ ἐν σοί, καὶ ἐν πᾶσι σημείοις, καὶ τέρασι, καὶ δυνάμεσιν. Ὅθεν ὡς ποτε τὰς Ἐκκλησίας ὑπεστήριξας, καὶ παρεκάλεις προσμένειν, ἐν πίστει καὶ νῦν τὴν Ποίμνην σου τὴν ἐκλεκτὴν, ἀκλόνητον ἐπιστήριξον σαῖς πρεσβείαις ἐρηρυσμένην ἐν τῇ πέτρῳ τῆς πίστεως, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς, ὀρατῶν ἐχθρῶν, καὶ ἀοράτων, ἀνεπιβούλευτον διατήρησον.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς εἰδ' οὐκ ἔστι λέγε τὸ,

Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Ἀποστολικοῦ

Κανόνος, ὠδὴ γ'. καὶ σι'. ὁ Ἀπόστολος.

Ζῆτει Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Κύριος. ὁ ἀκούων ὕμνων, ἐμοῦ ἀκούει

Ζῆτει Ὀκτωβρίου ιη'.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν
ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

